

Tình Sử Vương Chiêu Quân

Contents

Tình Sử Vương Chiêu Quân	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9	18
10. Chương 10	19
11. Chương 11	21
12. Chương 12	22
13. Chương 13	24
14. Chương 14	26
15. Chương 15	28
16. Chương 16	29
17. Chương 17	30
18. Chương 18	32
19. Chương 19	33
20. Chương 20	34
21. Chương 21	35
22. Chương 22	37
23. Chương 23	39
24. Chương 24	40
25. Chương 25	42
26. Chương 26	44
27. Chương 27	46
28. Chương 28	48
29. Chương 29	49
30. Chương 30	50

Tình Sử Vương Chiêu Quân

Giới thiệu

Hồi 1 Giác Mơng Đêm Trung ThuĐời nhà Hán, sau khi Hán nguyên đến lên ngôi thì thiên hạ thái bình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-su-vuong-chieu-quan>

1. Chương 1

Đời nhà Hán, sau khi Hán nguyên đến lên ngôi thì thiên hạ thái bình thịnh trị, bách tính an cư lạc nghiệp, triều thần và quan lại địa phương đều lo nhiệm vụ của mình. Do đó bên ngoài thì lân bang không dám dòm ngó, bên trong thì không có trộm cướp, toàn quốc được sống những ngày yên vui.

Nhưng sau đó thì Hán Nguyên để lại tin dùng một kẻ gian thần là Mao Diên Thọ, tham lam gian ác, không chuyện gì mà không dám làm.

Đương thời, ở Việt Châu có vị Thái thú Vương Trung, rất chính trực thanh liêm, thương dân như con, phu nhân là Diêu thị, tuổi đã hơn năm mươi nhưng chỉ sinh được một gái là Vương Tường, tiểu tự là Chiêu Quân.

Vương Chiêu Quân thông minh từ nhỏ, càng lớn lại càng xinh đẹp, chẳng những giỏi nữ công, mà còn được học tập văn chương, âm nhạc, nổi danh tài sắc. Thái thú Vương Trung và phu nhân Diêu thị coi như hạt ngọc trên tay.

Năm nay Vương Chiêu Quân đã mười sáu, nhiều gia đình hiển quan nhờ người tới đánh tiếng mỗi mai, nhưng Thái thú và Phu nhân vẫn chưa chọn được nơi vừa ý.

Đêm trung thu năm đó, trăng thu vàng vạc, Lâm hoàng hậu cùng Hán vương vào ngự uyển thưởng ngoạn cảnh hoa tươi trăng sáng. Nhà vua quá vui nên uống rượu hơi nhiều, thấy nặng đầu, bèn sai nội thị đi vào cung an nghỉ. Đặt mình xuống long sàng chưa được bao lâu, vua đã nằm mộng. Nhà vua mộng thấy mình tản bộ dưới ánh trăng thu vàng vạc, thấy xa xa dưới một bóng cây có một thiếu nữ cực đẹp.

Thấy nhà vua tới gần, thiếu nữ thẹn thùng quay mình bước đi như muốn lẩn tránh, dáng đi tha thướt uyển chuyển mê hồn. Nhà vua vội bước tới nắm lấy tay áo nàng mà hỏi han mọi chuyện.

Thiếu nữ cho biết nàng họ Vương, tên Chiêu Quân, nhà ở Việt Châu. Hán Vương say đắm trước nhan sắc tuyệt thế của thiếu nữ, bèn ngỏ lời, vời nàng làm Tây cung thứ phi. Nàng e lệ nhận lời. Hán Vương mừng rỡ đưa hai tay định ôm lấy nàng, nhưng Chiêu Quân đã vội trở tay:

- Kia bệ hạ, nội thị đang tới.

Nhà vua vội buông tay quay lại nhìn, nhưng không thấy nội thị đâu. Đúng lúc đó nhà vua tỉnh dậy, và không khỏi tiếc nhớ giấc mộng tuyệt vời, và tự nhủ là sẽ sai sứ tới Việt Châu để hỏi xem trong vùng có nhà nào họ Vương, có con gái tên là Chiêu Quân không.

Cũng đêm trung thu đó, tại Việt Châu, sau khi ngắm trăng thu vàng vạc, Vương Chiêu Quân từ hoa viên trở về phòng khuê, và gặp một giấc mộng y hệt giấc mộng của Hán vương. Nàng lấy làm lạ lắm nhưng không dám nói với cha mẹ, mà chỉ thầm nghĩ rằng biết đâu mình có duyên phận với thiên tử.

Sáng hôm sau, Hán Vương cho gọi. Giải mộng quan tới, kể rõ giấc mộng đêm qua và hỏi ý kiến . Giải mộng quan đáp:

- Giấc mộng này đúng là sự thật, bề hạ sai sứ tìm kiếm, thế nào cũng gặp người trong mộng.

Hán Vương mừng lắm, hỏi bá quan là ai muốn tới Việt Châu để tìm kiếm mỹ nhân . Lập tức từ hàng văn quan, Mao Diên Thọ bước ra xin lãnh mệnh . Hán Vương hài lòng lắm, truyền ban thánh chỉ và cho lệnh tức khắc lên đường.

Mao Diên Thọ về phủ, chọn hai mươi sĩ tốt, chuẩn bị hành lý lên đường ngay . Dọc đường, Mao Diên Thọ ghé các địa phương, đường càng xa, túi của họ Mao càng nặng.

Mao Diên Thọ tới Việt Châu, quan Thái thú Vương Trung nghênh tiếp tại công đường, nhưng họ Mao trách cứ là tại sao không ra nghênh tiếp tại cổng thành, sau đó đưa thánh chỉ ra, truyền lệnh cho Thái thú tìm kiếm mỹ nhân Vương Chiêu Quân.

Thái thú Vương Trung mời Mao Diên Thọ tới nghỉ ngơi tại công quán rồi rầu rĩ trở về tư dinh . Phu nhân thấy vậy bèn hỏi:

- Tướng công, chẳng hay có chuyện gì khiến tướng công không vui ?

Vương Trung buồn rầu kể lại đầu đuôi, rồi đưa thánh chỉ ra . Phu nhân đọc qua thánh chỉ, rồi nhíu mày nói:

- Vợ chồng ta chỉ có đứa con gái duy nhất đó, nay cho nhập cung, rồi biết làm sao . Theo ý tôi, tướng công nên dặn gia nhân giữ kín chuyện này, tên con gái mình, người ngoài đâu có biết . Tướng công cứ cho dán cáo thị và sức giấy cho các quan địa phương tìm kiếm . Sau đó nói là không có, bởi người trong mộng, làm sao có thật ngoài đời được.

Vương Trung im lặng ngẫm nghĩ, rồi đành theo lời Phu nhân, cho lệnh các quan địa phương tìm kiếm . Ít ngày sau, Vương Trung tới công quán gặp Mao Diên Thọ , nói là không tìm được người con gái nào có tên đó .

Mao Diên Thọ thấy Vương Trung không chịu nộp hối lộ, nay lại nói không tìm ra được Chiêu Quân , thì tức giận:

- Ngài là Thái thú một vùng, mà không tìm kiếm được một người dân trong vùng có tên tuổi rõ ràng hay sao ? Bây giờ ngài bảo tôi phải về tâu với thánh thượng thế nào ?

Thái thú Vương Trung nén giận đáp:

- Bẩm Tể Tướng, tiện chức đã cố gắng, nhưng quả trong vùng không có ai tên đó . Vả lại, người trong mộng làm sao có thật ngoài đời . Cúi xin Tể Tướng lượng xét cho.

Tất nhiên Mao Diên Thọ có thể trở về tâu là không tìm thấy Chiêu Quân , vì Chiêu Quân chỉ là người trong mộng, Hán Vương sẽ không thể bắt tội . Nhưng vì muốn sách nhiễu tiền bạc của Thái thú nên Mao Diên Thọ nhất quyết trong vùng phải có một mỹ nhân tên Vương Chiêu Quân , rồi giận dữ đập bàn quát:

- Thánh chỉ đã ban ra, Thái thú phải tìm cho bằng được . Nay bản chức hẹn cho Thái thú ba ngày nữa, nếu không tìm được, Thái thú sẽ bị chém đầu vì tội khi quân . Hiện tại thì Thái thú lo là nhiệm vụ, bản chức tạm phạt ba chục trượng để cảnh cáo.

Nói xong, thét lính dè Thái thú Vương Trung ra, đánh ba chục trượng khiến mình mẩy sưng tím, quần áo tả tơi.

Vương Trung vừa uất hận vừa lo sợ, về tư dinh kể hết với phu nhân . Phu nhân thấy chồng bị đánh như vậy, thì biết rằng Mao Diên Thọ nhất định không tha, bèn nói:

- Bây giờ chỉ còn cách hối lộ thật nhiều cho Mao tể tướng là xong . Nhưng tướng công làm quan thanh liêm, trong nhà đâu có tiền bạc gì.

Vương Trung thở dài:

- Vợ chồng mình không thể giữ con được nữa đâu . Cố giữ con thì tánh mạng của vợ chồng mình khó được bảo toàn.

Phu nhân chỉ khóc.

2. Chương 2

Lại nói về Vương Chiêu Quân , kể từ sau giấc mộng đêm Trung thu, nàng ngày đêm mong chờ sứ giả triều đình, và nguyện rằng nếu không làm vợ Hán Vương, nàng sẽ không lấy chồng nữa.

Hôm nay Chiêu Quân đang ngồi buồn trong phòng khuê, bỗng có a hoàn vào thưa:

- Không biết có chuyện gì mà sau khi từ công quán trở về, tướng công buồn rầu lắm . Tướng công nói chuyện với phu nhân và phu nhân chỉ ngồi khóc . Tiểu thư nên tới thăm hỏi.

Chiêu Quân kinh ngạc, vội sửa sang lại đầu tóc xiêm y nghiêm chỉnh rồi ra tới đại sảnh . Quả nhiên thấy cha đang âu sầu, mẹ đang lau nước mắt . Chiêu Quân nhỏ nhẹ:

- Thưa cha mẹ, chẳng hay có chuyện gì mà cha mẹ không được vui ? Xin cha mẹ cho con biết với.

Thái thú và phu nhân nhìn nhau, biết là không thể giấu được con, bèn kể lại đầu đuôi . Chiêu Quân nghe xong thì vừa mừng vừa giận . Giận vì Mao Diên Thọ đã đối xử tàn nhẫn với cha nàng, nhưng lại mừng vì giấc mộng đêm nào nay đã thành sự thật, nàng chấp tay nói:

- Thưa cha mẹ, có lẽ đó là duyên phận của con, xin cha mẹ chớ buồn rầu . Cha mẹ giấu diếm, tất mang tội khi quân, mà Mao tể tướng sẽ chẳng chịu yên . Còn nếu cha mẹ cho con nhập cung, con sẽ là thứ phi, Mao tể tướng không dám hống hách với cha mẹ nữa . Xin cha mẹ cứ cho con nhập cung, vì phận gái trước sau gì cũng phải có chồng.

Thái thú và phu nhân ngẫm nghĩ thấy con gái nói phải.

Hôm sau Thái thú tới công quán nói rõ sự tình . Mao Diên Thọ hơi hoảng, vội đứng dậy chấp tay mà nói:

- Thiểm chúc quả tình không biết Thái thú sẽ là bậc Quốc trượng, vậy thiểm chúc có điều gì sai lầm xin Thái thú bỏ qua . Lát nữa, xin Thái thú cho thiểm chúc được diện kiến tiểu thư.

Thái thú về tư dinh, nói lại cho vợ con nghe . Chiêu Quân nói:

- Nếu quả thật thánh thượng cho tìm kiếm để vời con nhập cung làm Tây cung thứ phi, thì Mao tể tướng đối với con chỉ là bề tôi . Mao tể tướng muốn diện kiến, thì phải tới đây, chứ con không đi đâu hết, vì phải giữ kể quân thân.

Thái thú lại tới công quán, nói lại lời của con gái . Mao Diên Thọ giận lắm, nhưng ngoài mặt vẫn cười ha hả.

- Thứ phi dạy rất đúng lẽ, thiểm chúc phải tới yết kiến mới đúng.

Nói xong cùng lính hầu lên xe theo Thái thú về tư dinh.

Ở nhà, Chiêu Quân đã trang điểm cực lộng lẫy, các a hoàn cũng được lệnh trang điểm và mặc quần áo mới . Nàng ngồi chờ sẵn tại đại sảnh, các a hoàn đứng hầu xung quanh, trông thật uy nghi.

Mao Diên Thọ được Vương Trung mời vào đại sảnh thấy Chiêu Quân thì chỉ chấp tay mà vái . Nhưng Chiêu Quân đã tác sắc đập án thư mà quát lớn :

- Trên thì có thánh chỉ, dưới thì có thứ phi, sao sứ giả không quỳ lại cho hợp lễ quân thần ?

Mao Diên Thọ hoảng hồn, vội quỳ lại, đến khi nghe một a hoàn hô “bình thân”, mới dám đứng lên . Mao Diên Thọ nhìn ngắm Chiêu Quân, thấy quả là giai nhân tuyệt sắc, đúng như nhà vua đã nói . Chiêu Quân để cho Mao Diên Thọ nhìn một lúc rồi nói:

- Truyền cho sứ giả lui.

- Lệnh ái quả là hương trời sắc nước, nhưng không biết có hợp ý thánh thượng không . Muốn biết, phải cho vẽ ba bức truyền thần, một bức vẽ lúc ngồi, một bức vẽ lúc đi và một bức vẽ lúc ngủ, để dâng lên thánh thượng xem trước đã . Hiện bản chức có sẵn mấy hoa. sĩ tài ba, Thái thú muốn họ vẽ tranh cho đẹp, thì nên bỏ ra năm trăm lạng bạc để làm nhuận bút cho họ.

Vương Trung âu sầu trở về nói lại với vợ con . Chiêu Quân nói:

- Tên gian thần họ Mao quả là đáng ghét, nó cố tình bày ra việc vẽ tranh để sách nhiễu tiền bạc của cha mà thôi . Nhưng để con tự vẽ lấy ba bức tranh đó, cho khỏi tốn tiền bạc gì hết.

Vương Trung chỉ biết nghe theo.

Chiêu Quân trở lên khuê phòng, sai a hoàn kê những tấm gương rất lớn, rồi nàng tự soi gương, nhìn vào mà vẽ . Cả ba bức đều giống y như thật và sống động tuyệt vời.

Vương Trung nhìn ngắm ba bức tranh, thán khen tài con gái . Nhưng phu nhân không được yên tâm, đề nghị vét hết tiền bạc trong nhà, được chừng hai trăm lạng bạc, đưa thêm cho Mao Diên Thọ để hắn đừng kiếm chuyện nữa . Vương Trung cũng đành nghe theo.

Vương Trung đem bạc và tranh tới công quán . Mao Diên Thọ mở tranh ra coi rồi hỏi:

- Thái thú mượn hoa. sĩ nào vẽ thế ?

Vương Trung đáp:

- Bẩm tể tướng đây là tiện nữ tự soi gương vẽ lấy.

Mao Diên Thọ gật gù:

- Quả là tài danh hiếm có.

Rồi thấy gói bạc để trên án thư, thì giả vờ hỏi:

- Còn cái gì đây ?

Vương Trung ngượng ngập nói:

- Ty chức nghèo nàn, có chút ít để Tể tướng làm lộ phí.

Mao Diên Thọ thấy gói bạc quá nhỏ thì giận lắm, nghĩ bụng:

“Ta vượt nghìn dặm tới đây, đâu phải chỉ để lấy có bấy nhiêu . Thái thú ỷ thế có con sắp trở thành Thứ phi mà khinh thường ta, ta sẽ cho biết tay .”

Nghĩ vậy bèn gọi. hai gia nhân tâm phúc đi theo là Tôn Long và Triệu Hồ, dặn nhỏ mấy câu . Hai tên gia nhân vâng dạ rồi rít.

Ngày hôm đó, Mao Diên Thọ rời công quán Việt Châu để về kinh đô.

3. Chương 3

Trong vùng Việt Châu có gia đình của Lỗ viên ngoại, vợ chồng đều ngoại tứ tuần, gia đình rất giàu có, nhưng chỉ được một con gái tên là Lỗ Kim Định, năm nay vừa tròn mười tám xuân xanh . Kim Định tuy không phải là bậc sắc nước hương trời như Chiêu Quân nhưng nhan sắc cũng vào loại hoa nhường nguyệt thẹn.

Hai tên gia nhân tâm phúc của Mao Diên Thọ , sau khi nghe lời chủ dặn dò thì đi hỏi thăm khắp nơi, biết Lỗ viên ngoại giàu có lại có con gái đẹp, liền tìm đến, bảo gia nhân coi cổng rằng:

- Hai chúng tôi là người của Mao tể tướng, tới gặp viên ngoại để nói chuyện quan trọng, xin vào báo giùm.

Gia nhân nhà họ Lỗ nghe nói vậy thì vội chạy vào thông báo . Lỗ viên ngoại ngạc nhiên lắm, nhưng cũng phải mời vào . Sau khi phân ngôi chủ khách, Lỗ viên ngoại hỏi:

- Chẳng hay nhị vị tới tety xá có chuyện chi ?

Tôn Long nhìn quanh rồi nói nhỏ:

- Xin viên ngoại cho gia nhân lui hết, vì đây là chuyện quan trọng.

Lỗ viên ngoại vẫy tay cho gia nhân ra ngoài . Tôn Long thấp giọng:

- Mao tể tướng chúng tôi vâng thánh chỉ tới vùng này tuyển chọn một giai nhân tên Vương Chiêu Quân về triều làm Tây cung quý phi . VQC chính là con gái của quan Thái thú Vương Trung . Nhưng quan Thái thú không biết điều với tể tướng chúng tôi, nên Tể tướng chúng tôi biết viên ngoại đây có tiểu thư xinh đẹp muốn giúp đỡ tiểu thư trở thành quý phi, mới sai chúng tôi tới thưa chuyện với viên ngoại . Tuy nhiên...

Tôn Long vừa mới ngập ngừng thì Triệu Hổ đã đỡ lời ngay:

- Tuy nhiên Tể tướng chúng tôi xin viên ngoại đủ một nghìn lạng vàng . Nay mai tiểu thư trở thành quý phi, thiết tưởng viên ngoại nghiêm nhiên trở thành bậc Quốc trưởng thì nghìn lạng vàng bây giờ nào có nghĩa gì.

Lỗ viên ngoại có vẻ xiêu lòng, nhưng cáo lỗi vào trong chốc lát để bàn tới phu nhân . Lỗ phu nhân cho đây là dịp may hiếm có, bèn sai a hoàn mời Lỗ Kim Định ra để bàn hỏi ý kiến . Lỗ Kim Định đáp:

- Con tuổi còn nhỏ dại, hôn nhân là việc chung thân đại sự, cha mẹ quyết định thế nào con cũng xin vâng.

Lỗ viên ngoại thấy vợ và con đều bằng lòng thì mừng lắm, trở ra cho lệnh bày tiệc lớn để khoản đãi gia nhân Tể tướng . Tiệc tùng nửa ngày mới xong, Lỗ viên ngoại đếm đủ một nghìn lạng vàng, gọi lại cẩn thận, nhờ hai người về xin Tể tướng hết sức giúp cho, lại tặng riêng cho mỗi người hai trăm lạng bạc.

Hai gia nhân Tôn và Triệu xin một bức họa của Lỗ Kim Định để về dâng thánh thượng . Lỗ viên ngoại một mặt giữ hai người lại để khoản tiếp, một mặt sai gia nhân mời họa sĩ danh tiếng tới nhà, thuê một trăm lạng bạc để vẽ chân dung Lỗ Kim Định, nhưng thêm bớt cho trăm phần điểm lệ.

Có vàng bạc và tranh chân dung, hai tên gia nhân cáo từ Lỗ viên ngoại, rồi thuê xe tới một địa phương ở gần Việt Châu, Mao Diên Thọ đã chờ sẵn ở đó.

Chủ tớ gặp nhau, hai gia nhân thưa hết mọi chuyện, lại đưa vàng và tranh chân dung Kim Định . Mao Diên Thọ cười sung sướng:

- Hai người quả là đắc lực . Vậy cấp tốc trở lại nhà Lỗ viên ngoại, thuê thuyền hoa rước Lỗ tiểu thư về kinh ngay, nhớ là đừng để cho Vương Trung biết . Hai người có công, nay ta tạm thưởng mỗi đứa một trăm lạng bạc, về tới kinh đô sẽ trọng thưởng thêm.

Nói xong Mao Diên Thọ lấy giấy bút viết một thánh chỉ giả mạo, đại ý nói là tuyển Chiêu Quân làm quý phi, nhưng cha mẹ khỏi phải nhập kinh . Rồi sai một gia nhân khác đem thánh chỉ tới nhà họ Vương.

Vương Trung tiếp thánh chỉ, buồn khổ vô cùng, bèn đem vào cho vợ con xem . Phu nhân cũng rơi lệ . Chiêu Quân xem kỹ thánh chỉ rồi nói:

- Xin cha mẹ bình tâm, con nghĩ đây nhất định là thánh chỉ giả mạo, nhưng không thể không theo . Xin cha mẹ cứ để con nhập cung, gặp thánh thượng, con sẽ hỏi cho ra lẽ . Nếu quả là thánh chỉ giả mạo, con nhất định trừng trị Mao gian thần.

Trong khi đó thì hai gia nhân Tôn và Triệu đã ngầm tới nhà họ Lỗ, thuê thuyền rước Lỗ Kim Định nhập kinh.

Hôm sau thì Mao Diên Thọ sai thuê kiệu tới rước Vương Chiêu Quân . Vương thái thú và phu nhân rơi lệ tiễn con . Chiêu Quân nén lòng nói:

- Thưa cha mẹ, con nhập kinh lần này, nếu quả được tuyển là quý phi thì nhất định sẽ xin thánh thượng cho rước cha mẹ về kinh, vậy xin cha mẹ đừng buồn.

Gia nhân của Mao Diên Thọ lại giục lên kiệu cho sớm . Vương Chiêu Quân lạy cha mẹ rồi nói:

- Con có điều sau cùng muốn xin cha mẹ ..

Vương Thái thú bảo:

- Con cứ nói, điều gì cha mẹ cũng bằng lòng.

Vương Chiêu Quân nói:

- Con được biết mẹ đang có tin mừng, vậy nếu nay mai sinh em trai thì nhà họ Vương ta có người nối dõi, xin cha mẹ đặt tên là Vương Kim Hổ . Còn nếu sinh em gái, thì xin cha mẹ đặt . tên là Vương Sính, tự là Trại Chiêu Quân.

Gia nhân họ mao giục một lần nữa . Chiêu Quân gạt nước mắt bước lên kiệu hoa . Vương Thái thú và phu nhân đều khóc . Kiệu ra tới cổng , tên gia nhân của họ Mao cười hề hề:

- Tiểu thư vào kinh để làm quý phi, sao lại khóc lóc như thế ?

Nói xong giục phu kiệu chạy mau.

Kiệu đi đường bộ một. ngày, thì Chiêu Quân xuống thuyền để đi đường thủy . Mao Diên Thọ đã chờ sẵn dưới thuyền để tiếp đón.

4. Chương 4

Trong đoàn thuyền thì Mao Diên Thọ Ở thuyền lớn, Chiêu Quân ở một chiếc thuyền hoa, còn Lỗ Kim Định thì ở một thuyền nhỏ khác đi phía sau cùng . Hai giai nhân đều nghĩ là một mình được tiến cung.

Đi ít ngày nữa thì tới Trường An, Mao Diên Thọ cho đoàn thuyền tách làm hai, đậu ở hai nơi khác nhau để Chiêu Quân và Kim Định không thể gặp nhau, mỗi đoàn do một gia nhân tâm phúc coi giữ.

Mao Diên Thọ dặn dò gia nhân xong xuôi thì lên bờ, cưỡi ngựa. vào triều . Hán Vương vừa mới bãi triều xong, nhưng Hoàng môn quan thấy Mao Diên Thọ từ Việc Châu tuyển quý phi về, vội báo với nhà vua ngay . Hán Vương cho vời Mao Diên Thọ vào nội điện . Mao Diên Thọ kể công vất vả rồi đưa hai bức hoa. chân dung lên, một bức chân dung Chiêu Quân và một. bức chân dung Kim Định . Hán Vương coi kỹ rồi phán:

- Bức chân dung Chiêu Quân này quả là chân dung người đẹp mà trẫm đã gặp trong mộng . Còn bức kia tuy cũng đẹp, nhưng lại không phải là người trong mộng.

Mao Diên Thọ tâu:

- Tâu bệ hạ, VQC thì quả đẹp thật, nhưng chỉ tiếc là phía dưới đầu mắt có một nốt ruồi nhỏ, đó là nốt ruồi thương phu, tức là tổn thương đến chồng . Bệ hạ là bậc thiên tử, có một quý phi tướng xấu như vậy e bất lợi . Theo ngu ý thần thì bệ hạ chọn Lỗ Kim Định tốt hơn, vì Lỗ tiểu thư có tướng vượng phu ích tử.

Hán vương do dự ngẫm nghĩ hồi lâu . Lời nói của Mao Diên Thọ cũng khiến nhà vua e ngại . Sau cùng thì vua đành phụ người trong mộng, để nghe theo lời Mao Diên Thọ , và truyền rước Lỗ Kim Định vào triều . Mao Diên Thọ mừng lắm, tổ chức một đám rước cực lớn, rước Lỗ Kim Định từ thuey^'n lên kiệu hoa để vào nội điện.

Kim Định tung hô vạn tuế . Hán Vương nhìn ngắm, thấy nàng tuy không đẹp bằng người trong mộng, nhưng nhan sắc cũng hoa nhường nguyệt thẹn, bèn phong làm Tây cung quý phi, còn Chiêu Quân thì nhà vua ra lệnh cho Mao Diên Thọ sai người trả về cha mẹ.

Tối hôm đó, Hán Vương vào Tây cung, thấy Lỗ Kim Định phủ phục đón rước . Nhà vua bây giờ mới có dịp gần gũi nhìn ngắm kỹ nàng, càng nhìn thì càng thấy Kim Định thua xa người trong mộng, vì vậy sắc mặt không vui . Quý phi Kim Định hết lòng chiều chuộng nhà vua, nhưng sau cuộc mây mưa, nhà vua vẫn không vui.

Sáng hôm sau, Kim Định đoán bạo hỏi:

- Muôn tâu, chẳng hay quốc gia có chuyện gì khiến bệ hạ không vui ?

Hán Vương nói:

- Quốc gia thái bình thịnh trị, đâu có chuyện gì . Chẳng qua là trẫm định tuyển Chiêu Quân , nhưng rất cuộc khanh lại được tuyển, trẫm nghĩ tiếc cho Chiêu Quân mà thôi.

Kim Định hỏi thêm:

- Muôn tâu, hiện giờ Chiêu Quân ở đâu ?

Hán Vương đáp:

- Chiêu Quân cũng được nhập kinh rồi, nhưng trẫm đã cho lệnh Mao tể tướng trả Chiêu Quân về nhà.

Kim Định vốn tâm địa. gian trá độc ác, nghe vậy thì sợ là cho Chiêu Quân về nhà, thế nào cũng có ngày Chiêu Quân gặp được nhà vua, bèn lên viết một lá thư, sai thị tỳ tâm phúc tìm đến trao cho Mao Diên Thọ.

Nhưng lúc đó thì Mao Diên Thọ đã sai lính đưa Chiêu Quân quay về rồi . Đọc thư của Kim Định xong, Mao Diên Thọ vội ngụy tạo thánh chỉ rồi cho người xuống thuyền nhẹ đuổi theo mà gọi.:

- Có thánh chỉ, xin Vương tiểu thư ra tiếp thánh chỉ.

Thuyền Vương Chiêu Quân ngừng lại, nàng bước ra đầu thuyền quỳ nghe gia nhân của họ Mao đọc. thánh chỉ rằng:

” Vương Chiêu Quân tự tay vẽ chân dung, thêm bớt cho đẹp để lừa vua . Nay cho giam vào lãnh cung để trị tội khi quân .”

Chiêu Quân chỉ biết gục xuống mà khóc, nàng biết rõ là Mao Diên Thọ đã lập kế hại nàng.

Thuyền quay về kinh đô, đậu ngoài bến đến tối Chiêu Quân mới được đưa lên kiệu rồi vào hậu cung . Tối trước một toà cung điện vắng vẻ lạnh lùng, bên trong tối om, mấy cung nữ nói:

- Đây là nơi ở của nương nương.

Vương Chiêu Quân ngẩng lên, nhờ ánh đèn xa thấy được hai chữ “Lãnh Cung”, thì nước mắt tuôn rơi, cúi đầu bước vào . Cung nữ đưa nàng tới đều là tay chân của Kim Định, sau đó khoá cửa lãnh cung lại rồi quay về Tây cung báo cáo với quý phi.

Lãnh cung im lặng rợn người, bốn bức tường lạnh giá, Chiêu Quân vật mình than khóc, tủi cho mình, thương cha mẹ và căm giận kẻ gian thần đã hãm hại người ngay.

Lúc sau viên thái giám trông coi lãnh cung mới cầm đèn mở khoá mà vào . Viên thái giám này họ Trương, là người tốt, thấy Chiêu Quân khóc lóc thì hỏi sự tình, nàng kể lại đầu đuôi . Trương thái giám cũng lấy làm cảm thương và bất bình lắm.

Trong khi đó thì ở Việt Châu, từ khi con gái nhập kinh, vợ chồng Vương thái thú ngày đêm không được yên tâm, mới sai hai gia nhân thân tín là Vương Văn và Vương Vũ lên đường vào kinh nghe ngóng . Hai gia nhân về báo là Chiêu Quân đã bị giam vào lãnh cung, vì tội khi quân, tự ý vẽ chân dung của mình cho đẹp hơn để lừa vua.

Vương Thái thú lặng người đi mà không khóc được, còn phu nhân thì khóc đến tắt cả tiếng . Sau đó phu nhân đề nghị là cả hai vợ chồng cùng vào triều, xin triều kiến Hán vương để nói rõ sự tình . Vương Thái thú cho là phải, bèn sai gia nhân chuẩn bị hành lý để hôm sau lên đường.

Nhưng tới buổi chiều thì lính hầu vào báo:

- Bẩm tướng công, có thánh chỉ tới, xin tướng công tiếp nhận.

Vương thái thú vội áo mão chỉnh tề, bước ra công đường, cho bày hương án rồi quỳ nghe quan Khâm sai đọc thánh chỉ . Khâm sai đọc rằng:

” Vương Chiêu Quân mắc tội dối vua, đáng lẽ bị chém, nhưng khoan hồng chỉ đầy vào lãnh cung . Trẫm xét con cái gian dối là do lỗi cha mẹ không biết dạy dỗ, vậy bãi chức Vương Trung, đầy tới Liêu Đông làm lính thú .”

Vương Trung toát mồ hôi, ngờ rằng đây là thánh chỉ giả mạo, nhưng biết rõ là Mao Diên Thọ hại mình, có chống lại càng thêm thiệt thân, cứ nên nhận chịu. rồi sẽ tính.

Ngày hôm sau, Vương Trung cởi bỏ áo mũ ấn tín, cùng vợ đeo hành lý, theo quan Khâm sai lên đường ra Liêu Đông.

5. Chương 5

Quan tổng binh Liêu Đông lại là vây cánh của Mao Diên Thọ, và được thư của Mao Diên Thọ về vụ này, nên khi nhận được Vương Trung, thì Tổng binh họ Lâm này sung Vương Trung vào chức hoa? đầu quân, và cho gia quyến Vương Trung ở một túp lều ngay sau bếp.

Từ đó Vương Trung ngày ngày chế củ nấu cơm cho lính, phu nhân cũng phụ chồng rửa nồi rửa bát. Cực khổ đến vậy là cùng, nhưng hai vợ chồng vẫn gắng nhịn nhục.

Vương phu nhân có mang được đúng mười hai tháng thì hạ sinh một gái. Phu nhân lâm bồn vào đúng nửa đêm, cũng chẳng biết bà đỡ ở đâu mà mời, chỉ có Vương Trung săn sóc cho vợ. Cũng may là mẹ tròn con vuông. Vương Trung và phu nhân theo đúng lời xin của Chiêu Quân đặt tên con gái thứ nhì là Vương Sính, tự là Trại Chiêu Quân.

Trại Chiêu Quân giống chị như hệt, càng lớn càng xinh đẹp, khiến Vương Trung và phu nhân khuây khoa? rất nhiều, mặc dầu vẫn không quên con gái lớn hiện đang sầu khổ trong lãnh cung.

Nói về Chiêu Quân, từ ngày bị đẩy vào lãnh cung thì đêm đêm khóc lóc ngày ngày thương tâm, biếng ăn bỏ ngủ, chẳng bao lâu thân thể tiêu tụy võ vàng. Những lần Chiêu Quân than khóc, Trương thái giám lại tới an ủi mấy câu.

Một hôm Chiêu Quân ngồi khóc, Trương thái giám đi ngang bảo:

- Nương nương đừng buồn nữa, ở đây có cây đàn tỳ bà, nương nương có thể tiêu sầu giải muộn.

Nói rồi thì lấy cây tỳ bà đưa tới. Cây tỳ bà này được chế tạo bằng loại gỗ đàn hương màu tía, kỹ thuật chế tạo lại cực kỳ tinh xảo, rõ ràng là cây đàn quý. Chiêu Quân vốn có tài đàn tỳ bà, ôm đàn gảy mấy khúc, lấy làm ứng ý lắm.

Hôm sau nàng đã khuây khoa? vì có cây đàn làm bạn, bèn hỏi Trương thái giám:

- Xung quanh đây có cảnh nào đẹp không? Tôi có được phép đi tản bộ ở nơi nào không?

Trương thái giám đáp:

- Bên cạnh lãnh cung này là vườn ngự, nương nương không được phép tới. Tuy nhiên phía sau lãnh cung cũng có cảnh đẹp, nhưng nương nương chỉ được phép tới đó nếu có tôi dẫn đi mà thôi.

Chiêu Quân tỏ ý muốn đi chơi, Trương thái giám đi trước dẫn đường, tới vườn hoa phía sau, cảnh tượng đối đẹp mắt, nàng đau lòng nhớ tới vườn hoa ở nhà.

Đêm đó quay về lãnh cung, Chiêu Quân trằn trọc không ngủ được, trở dậy ôm đàn tỳ bà, gảy khúc Ngũ canh sầu, tiếng đàn reo rất oán than, mỗi tiếng đàn là một giọt nước mắt. Nhưng trong chốn lãnh cung tịch mịch này, lấy ai là kẻ tri âm, nghe đàn mà hiểu được lòng kẻ đánh đàn.

Trong thời gian Chiêu Quân bị đẩy vào lãnh cung thì Lỗ Kim Định nghiêm nhiên trở thành Tây Cung Quý Phi, vinh hoa tột bậc. Kim Định nhớ đến cha mẹ, mới xin với Hán Vương phong tước lộc cho cha mẹ. Hán Vương đồng ý, nói chuyện đó với quần thần, rồi trao mọi việc cho Mao Diên Thọ. Mao Diên Thọ thân hành tới Việt Châu, để đón vợ chồng Lỗ viên ngoại nhập kinh thụ phong, mục đích là để kiếm thêm chút ít.

Quả nhiên vợ chồng Lỗ viên ngoại tiếp được Mao Diên Thọ linh đình, và đưa thêm năm trăm lạng vàng năm trăm lạng bạc nữa. Trên đường nhập kinh, Mao Diên Thọ dặn lính hầu phải cực kính trọng vợ chồng Lỗ viên ngoại.

Tới kinh đô, Lỗ viên ngoại được phong Quốc tử giám, Lỗ phu nhân Cơ thị được phong tước Quận quân. Nhà vua lại sai bộ Công cấp tốc xây cất dinh thự cho vợ chồng Lỗ viên ngoại ở. Từ đó thỉnh thoảng Lỗ Kim Định lại cho rước cha mẹ vào cung dự tiệc và cho nhiều món quý giá. Cha con mẹ con được đoàn tụ trong cảnh vinh hoa tột bậc.

Về phần Hán Vương thì từ khi có Lỗ quý phi, nhà vua rất ít lui tới Chiêu dương cung với Lâm hoàng hậu . Hoàng hậu là người nhân từ rộng lượng, không ghen tuông gì, chỉ sai phi tần theo dõi tình hình nhà vua mà thôi . Phi tần về tâu lại rằng Hán vương say mê quý phi nên ít thiết triều, bỏ bê chính sự . Lâm hoàng hậu giận lắm, định bụng là có dịp sẽ răn dạy Chiêu Quân , vì hoàng hậu cứ yên trí quý phi ở Tây cung là Vương Chiêu Quân.

Một buổi tối, Lâm hoàng hậu thấy bất ổn trong người, tinh thần không yên, trằn trọc mãi không ngủ được, nhìn qua song cửa thấy trăng sáng vàng vạc, thì gọi . cung nữ theo mình tới vườn ngự uyển tản bộ ngắm trăng . Viên nội giám coi giữ vườn ngự uyển đã đi ngủ, nghe báo hoàng hậu tới thì vội trở dậy, áo mũ chỉnh tề, đi trước dẫn đường.

Lâm hoàng hậu bảo nội giám:

- Đêm nay trăng sáng, ta muốn tới Phượng hoàng đài trong vườn này.

Viên nội giám đáp:

- Tâu nương nương, cảnh ở Phượng hoàng đài thì đẹp thật, nhưng đài đó ở một góc vườn ngự, lại gần lãnh cung, thường có ma quỷ xuất hiện . Bây giờ đêm đã khuya, xin nương nương tới chỗ khác.

Nhưng Lâm hoàng hậu không chịu . Viên nội giám đành sai đốt đèn hoa rồi dẫn hoàng hậu tới Phượng Hoàng đài . Hoàng hậu lên đài nhìn ngắm cảnh vật xung quanh, thấy muôn vàn hoa nở lộng lẫy dưới ánh trăng vàng vạc, khung cảnh u tĩnh đẹp lạ lùng . Bỗng có tiếng đàn tỳ bà nổi non reo rất, Hoàng hậu lắng tai nghe, càng lúc tiếng đàn càng ai oán thê lương, rồi một giọng ca vang lên :

Chiêu Quân báo oán cáo thượng thiên

U cảm lãnh cung thọ khổ liên.

Cốt nhục phân ly lưỡng xứ địa,

Hán Vương hà nhật thủy đoàn viên .

Lâm Hoàng hậu kinh ngạc nghĩ thầm:

” Chiêu Quân hiện đang được sủng ái tại Tây cung, còn Chiêu Quân nào nữa? ”

Nghĩ vậy bèn rời Phượng hoàng đài, cứ theo tiếng đàn mà chậm bước, sau cùng thì tới lãnh cung . Nhìn lên thấy cửa lãnh cung khóa chặt, Hoàng hậu cho lệnh cung nữ lên tiếng.

Cung nữ hỏi:

- Ai ở trong đó ? Có Hoàng hậu giá lâm.

Trong lãnh cung tối tăm, Vương Chiêu Quân buông đàn đáp:

- Muôn tâu Hoàng hậu, xin Hoàng hậu cứu mạng thần thiếp.

Cung nữ hỏi lại:

- Nhưng nàng là ai ?

Vương Chiêu Quân nói vọng ra:

- Muôn tâu Hoàng hậu, thần thiếp là Vương Chiêu Quân , con gái quan Thái thú Việt Châu Vương Trung . Mao tể tướng vâng chiếu tới Việt Châu triệu thần thiếp về kinh nói là được nhập cung theo ý thánh thượng, nhưng không hiểu thần thiếp tội gì mà bị đẩy vào lãnh cung đã mấy tháng nay . Cúi xin Hoàng hậu cứu cho, thần thiếp đội ơn Hoàng hậu trọn đời.

Lâm Hoàng hậu ngạc nhiên lắm, truyền nội giám đi gọi. Trương thái giám tới mở khoá lãnh cung . Cửa mở ra, Chiêu Quân phục dậy mà khóc ngất, không nói được gì . Trương thái giám phải thay nàng kể lại đầu đuôi, không sót một chi tiết nào . Lâm Hoàng Hậu nghe xong cảm động lắm, tự tay nâng Chiêu Quân dậy mà bảo:

- Thôi em đừng sầu khổ nữa, hãy tạm ở lại đây ít ngày . Để ta tâu với thánh thượng xin tra xét rõ vụ này, sẽ lập em làm Tây cung quý phi . Còn đứa con gái ty tiện nhà họ Lỗ sẽ bị ta trừng trị.

Chiêu Quân sụp lạy tạ ơn . Hoàng hậu cùng đám cung nữ hồi cung.

6. Chương 6

Hôm sau Lâm Hoàng hậu cùng đám cung nữ tới Tây cung . Nội giám Tây cung thấy Hoàng hậu tới thì vội nghênh tiếp, và tâu rằng nhà vua đang cùng quý phi uống rượu . Lâm Hoàng Hậu không cho thông báo, rồi cứ đi thẳng vào.

Khi nghe tiếng cười nói lả lơi, Hoàng hậu dừng lại nghe ngóng . Sau một trận cười như pha lê vỡ thì có tiếng Lỗ Kim Định thổ thề :

- Lâu quá rồi bệ hạ không tới cung Chiêu Dương với Hoàng hậu hay sao ? Thần thiếp nghe nói là Hoàng hậu thù bệ hạ lắm, ngày nào cũng nguyện ruả cho bệ hạ chết sớm, để Hoàng hậu lên ngôi chấp chính đó.

Hán Vương chưa kịp nói gì thì Lâm Hoàng hậu đã nổi giận ùng ùng bước thẳng vào . Cung nữ hầu tiệc hoảng lên hô lớn:

- Hoàng hậu giáng lâm.

Lỗ quý phi chưa biết mặt Hoàng hậu nhưng nghe đám cung nữ hô như vậy, thì hoảng sợ quỳ ngay xuống . Lâm Hoàng hậu tác sắc trở mặt mà mắng rằng:

Loài tiện tỳ kia ở đâu tới đây vậy ? Đã chẳng thêm ra mắt chánh cung, lại còn đem lời yêu mỵ nói xấu ta và mê hoặc quân vương.

Rồi quay lại thét:

- Cung nữ đâu đánh đòn nó cho ta.

Lập tức cung nữ nọc Lỗ quý phi ra, đánh mấy chục roi da . Lỗ quý phi quần quai kêu cứu Hán Vương . Hán Vương mới đầu vì quá thành linh, không biết đối phó ra sao, bây giờ đã bình tĩnh, bèn đứng dậy nói mấy câu che chở cho quý phi và xin Hoàng hậu tha cho . Lâm Hoàng hậu càng giận hơn, khoé hạnh tròn xoe, lớn tiếng nói:

- Bệ hạ thân làm chủ một nước, mà ngày đêm say mê tửu sắc như vậy hay sao ? Giang sơn lăng miếu còn hay mất chắc bệ hạ cũng không biết.

Hán Vương bước tới nắm tay Hoàng hậu định nói, nhưng Hoàng hậu đã vùng tay ra mà thoăn thoắt trở về cung.

Sau đó vì hối hận đã quá nặng lời với chồng . Hoàng hậu cho loan xa tới rước Hán Vương đến cung Chiêu dương, mời chồng ngồi trên ghế Kim giao, rồi lạy mà tạ lỗi . Hán Vương vội nâng dậy, mà thú nhận lỗi mình đã bỏ bê chính sự . Lâm Hoàng hậu mới kể lại đầu đuôi câu chuyện, từ khi dạo vườn ngự, nghe tiếng tỳ bà và tiếng hát, cho đến khi biết rõ hoàn cảnh của Chiêu Quân cho nhà vua nghe rồi nói tiếp:

- Nếu bệ hạ chưa quên người trong mộng, thì tại sao không mở đường thi ân cho nàng, giúp nàng khỏi lỡ cả tuổi thanh xuân ?

Hán Vương kinh ngạc nói:

- Hiền hậu không biết, để trẫm nói cho hậu nghe . Không phải là trẫm không thương yêu Chiêu Quân , nhưng Mao tử tướng nói là Chiêu Quân có nốt ruồi thương phu, lập quý phi e bất lợi . Trẫm đã truyền cho Chiêu Quân được trở về với cha mẹ, rồi mới lập Lỗ Kim Định làm quý phi . Vậy mà kẻ nào lớn mật dám nguyền tào chiểu chỉ của trẫm để giam Chiêu Quân vào lãnh cung như vậy ?

Lâm Hoàng hậu nói:

- Như vậy là bệ hạ đã để gian thần che mắt . Bệ hạ nên tra xét cho rõ vụ này, hầu trừng phạt kẻ gian thần để củng cố vương pháp.

Hán Vương gật đầu khen phải . Lâm Hoàng hậu nói tiếp:

- Bệ hạ nói là Chiêu Quân có nốt ruồi thương phu vậy bệ hạ đã nhìn tận mặt Chiêu Quân chưa ?

Hán Vương lúng túng:

- Chưa... Trẫm chỉ nhìn bức hoa. chân dung và thấy có nốt ruồi.

Lâm Hoàng hậu cười nhạt:

- Bệ hạ là chủ một nước, sao lại hồ đồ đến thế ? Bệ hạ không nghĩ là kẻ gian thần đã tự ý sửa bức hoa. thêm nốt ruồi hay sao ? Bệ hạ hãy cùng thiếp tới lãnh cung để nhìn cho rõ.

Hán Vương gật đầu, cùng hoàng hậu lên xe loan tới lãnh cung.

Tới nơi thấy bốn bề tịch mịch lạ lùng, cửa đóng chặt, bên trong vắng ra tiếng tỳ bà ai oán náo nùng . Hán Vương cùng Hoàng hậu và đám cung nữ im lặng để nghe, không ai ngăn nổi xúc động.

Lát sau Hán Vương ra hiệu cho một cung nữ lên tiếng . Cung nữ nói:

- Ai đánh đàn trong đó vậy ? Có thánh thượng giá lâm.

Chiêu Quân vội buông đàn, biết là Hoàng hậu đang tận lực cứu mình, nên Hán Vương mới tới nơi này, bèn chạy ra gần cửa, nức nở mà nói:

- Thánh thượng ôi, thánh thượng còn nhớ giấc mộng đêm trung thu, thánh thượng đã nói những gì với thần thiếp không ? Thần thiếp bỏ cha mẹ, bỏ quê hương để lên đường nhập kinh, những tưởng được cùng thánh thượng đoàn viên, nào ngờ thần thiếp bị gian thần hãm hại, vu cáo tội khi quân mà đem giam vào lãnh cung suốt mấy tháng nay . Bây giờ thánh thượng đã tới đây, nếu thánh thượng phán xét thần thiếp có tội, thần thiếp chết cũng không dám oán hận.

Hán Vương càng nghe càng tủi lòng, liền an ủi:

- Khanh hãy yên lòng, tất cả những chuyện đó, trẫm đều không hay biết, ngày mai trẫm thiết triều, tra rõ vụ này . Bây giờ trẫm muốn được gặp mặt. khanh.

Vương Chiêu Quân sầu khổ nói vọng ra:

- Thánh thượng cho tra xét để thần thiếp rửa tiếng oan, là thần thiếp đội ơn lắm rồi . Thần thiếp sẽ xin trở về với cha mẹ, không còn dám mơ tưởng gì nữa . Còn gặp mặt thì thánh thượng đã gặp mặt thần thiếp trong giấc mộng trung thu rồi.

Hán Vương nói:

- Đó là lỗi lầm của trẫm, khanh chớ nên bi quan, hãy cho trẫm gặp mặt một lần.

Bên trong im lặng, dường như Chiêu Quân đang suy nghĩ . Cung nữ nói:

- Có hoàng hậu giá lâm, nương nương phải đón tiếp.

Trương thái giám được lệnh của hoàng hậu bước ra mở cửa lãnh cung . Chiêu Quân vội phủ phục tung hô :

- Thánh thượng vạn tuế, nương nương vạn tuế.

Lâm hoàng hậu đích thân đỡ nàng dậy, sai cung nữ kéo ghế cho ngồi . Hán Vương sai mở rộng cửa cho sáng để nhìn rõ mặt Chiêu Quân . Nét sầu khổ không làm phai mờ được nhan sắc diễm lệ tuyệt vời . Nhà vua nhìn thật gần thật kỹ, thấy khuôn mặt Chiêu Quân da trắng như mỡ động, mắt phượng mày ngài, phía dưới đuôi đầu mắt và cả khuôn mặt không hề có một nốt ruồi nhỏ nào, thì tức giận mắng Mao Diên Thọ hết lời.

Hoàng hậu đề nghị mọi người trở về cung Chiêu Dương và đem cả Chiêu Quân theo . Hán Vương bằng lòng . Trong khi Hán Vương và Hoàng Hậu ngồi uống trà, thì cung nữ mời Chiêu Quân vào trong tắm gội, mặc xiêm y cực đẹp và đeo nhu8-ng món nữ trang quý giá do hoàng hậu ban cho, trang điểm kỹ lưỡng, rồi trở ra lạy tạ vua và Hoàng Hậu . Lúc này Chiêu Quân đẹp như tiên nữ giáng trần, khiến Hán Vương nhìn ngắm không thôi, và hết lời khen tặng.

Sau đó Hán Vương truyền cho bày đại tiệc tại cung Chiêu Dương, cùng Hoàng hậu và Chiêu Quân uống rượu.

Tiệc xong, Hán Vương gọi cung nữ đem văn phòng tứ bảo tới, nhà vua tự tay viết một bản mật chiếu, sai nội thị mật đưa tới phủ của quan Ngự doanh Tổng binh Lý Lăng. Lý Lăng tiếp được mật chiếu, đem vào phòng riêng đóng cửa mà đọc, thấy mật chiếu viết rằng:

“Phàm đạo bày tôi là phải trung quân ái quốc, không tham hối lộ, không mưu lợi riêng. Vậy mà gian thần Mao Diên Thọ dám lợi dụng nhiệm vụ đi Việt Châu tuyển quý phi, để giả mạo chiếu chỉ, hãm hại người vô tội. Hạng gian thần khi quân tham ác như vậy có lưu lại trong triều chỉ là lưu mối họa. mà thôi. Vậy Lý Khanh hãy lập tức đem binh bản bộ, bắt Mao Diên Thọ và toàn gia quyền để trị tội. Mao Diên Thọ thì Khanh đem ra pháp trường chém ngay, gia quyến thì giam lại chờ xét xử. Có vậy phép nước mới được tôn trọng. Khâm thủ”

Đọc xong bản mật chiếu, Lý Lăng vội nài nỉ, rồi đem theo tùy tướng cùng ba trăm tinh binh, tới thẳng phủ Tể tướng.

7. Chương 7

Tới phủ Tể tướng, Lý Lăng truyền binh vây chặt. Lúc đó Mao Diên Thọ đang ở thư phòng phê duyệt công văn, bỗng có lính hầu vào báo:

- Bẩm tướng công, không hiểu vì lẽ gì mà Lý Tổng binh đem quân tới vây chặt phủ này.

Mao Diên Thọ giật mình, nghĩ rằng có thể mưu gian đã bại lộ, nhưng vẫn sai gia nhân và lính hầu ra ngoài dò la tin tức. Lát sau gia đình trở lại thưa:

- Bẩm tướng công, nguy rồi. Lý tổng binh đã vào tới sân, nói rằng bắt tướng công và toàn gia.

Mao Diên Thọ thất sắc, biết là họa. đến thân, vội cởi bỏ ngay áo mào, chỉ mặc đồ thường, rồi không kịp dặn vợ con, chỉ kịp theo theo bước chân dung của Chiêu Quân, chạy vào hoa viên ở phía sau dinh, rồi tìm một lỗ chó chui, mà chui ra ngoài trốn mất.

Ra khỏi phủ, Mao Diên Thọ cẩn thận lấy bùn đất trát lên mặt để không còn ai nhận ra, rồi tìm đường đi khỏi kinh đô Tràng An.

Lý Lăng không biết Mao Diên Thọ đã trốn mất, cứ ra lệnh bắt hết gia quyến, không sót người nào, chỉ Mao Diên Thọ là không thấy đâu. Lý Lăng lo sợ, cho quân binh lục soát từng bụi cây góc nhà, nhưng vẫn không thấy. Tra hỏi thể thiếp nô tỳ thì họ cũng chẳng biết Mao Diên Thọ đi đâu. Lý Lăng đành bắt trở toàn gia họ Mao, cho quân thúc tùy tướng và lính tráng trong phủ, tịch thu tiền bạc sổ sách đem về triều tâu lên vua.

Hán Vương thấy không bắt được Mao Diên Thọ thì không vui, nhưng khi xem đến sổ sách trong nhà họ Mao thì phải lắc đầu chặc lưỡi nói:

- Tên gian thần lớn mật quá, giàu có đến như thế này mà vẫn còn tham lam của cải, đủ biết nó có ý mưu phản. Nay để nó thoát thân như thế, nhất định là sau này nó sẽ gây họa..

Nói xong, một mặt hạ chiếu đi toàn quốc, treo giải thưởng cực lớn cho bất cứ ai bắt được hay chỉ chỗ ẩn núp của Mao Diên Thọ, lại cho vẽ chân dung họ Mao để mọi người có thể nhận diện, một mặt ra lệnh cho Lý Lăng đem toàn gia quyến Mao Diên Thọ ra pháp trường xử tử.

Lý Lăng vâng mệnh. Thương thay cho gia quyến họ Mao, vì một kẻ làm ác mà toàn gia phải chịu tội.

Trong khi toàn gia họ Mao tội thì Hán Vương dành quyền cho hoàng hậu xử tội Lỗ Kim Định. Hoàng hậu cho thảo chiếu chỉ, sai nội thị đem tới Tây cung và thi hành ngay.

Nội thị đem chiếu chỉ đến, Lỗ Kim Định quỳ nghe Chiếu viết rằng:

“Hoàng hậu chiếu rằng, Lỗ Kim Định người ở Việt Châu cậy giàu có mà hối lộ gian thần để mưu tư lợi, lại hãm hại người vô tội . Vào đến cung thì mê hoặc quân vương, vu cáo hoàng hậu . Tội đó lẽ ra phải chết, nay ta lấy lòng nhân, chỉ cho giam vào lãnh cung suốt đời mà thôi .”

Nội thị đọc chiếu chỉ của hoàng hậu xong thì hô cung nữ xông tới lột mũ áo của Kim Định, xịch hai tay lại mà đem vào lãnh cung, giao cho Trương thái giám coi giữ.

Vào tới lãnh cung, Kim Định đau đớn vô cùng, bây giờ mới tỉnh ngộ là tưởng hại được Chiêu Quân , không ngờ lại tự hại mình . Kim Định rùng mình khi nghĩ rằng phải trọn đời sống trong lãnh cung này, nàng sợ hãi và quyết định tự tử.

Đêm đó, chờ cho Trương thái giám trở ra, khoá cửa lại, Kim Định cởi sợi dây lưng bằng lụa bạch tự thắt cổ mà chết . Sáng hôm sau Trương thái giám phát giác ra thì Kim Định chỉ còn là cái xác cứng đờ . Trương thái giám bèn tâu lên Hán vương, nhà vua cho đem chôn cất như cung nữ.

Sau đó thì vợ chồng Lỗ viên ngoại cũng bị lột hết tướng phong, của cải, cho làm thường dân và đuổi về nguyên quán.

Chiêu Quân thì đã được Lâm hoàng hậu cho tới ở Tây cung . Hoàng hậu lại khuyên chồng hãy tới Tây cung thành thân với Chiêu Quân . Nhưng Hán Vương lắc đầu nói:

- Đâu được, Lỗ Kim Định lúc trước đã mê hoặc trẫm, khiến trẫm không được mặn nồng cùng ái hậu, nay trẫm đâu dám tới Tây cung, để ái hậu phải lạnh lòng nữa.

Lâm Hoàng hậu cười:

- Thần thiếp đã không ghen, bệ hạ còn ngại gì nữa.

Nói xong đứng dậy, đích thân đưa Hán vương tới Tây cung.

Chiêu Quân phủ phục đón chào . Lâm Hoàng hậu nâng dậy, dặn dò cách ăn ở cho phải đạo, rồi trở về cung Chiêu Dương.

Đêm đó ân ái muôn vàn, Hán Vương và Chiêu Quân được thỏa? tình trong mộng . Sáng hôm sau thiết triều, Hán Vương sắc phong Chiêu Quân làm Tây cung quý phi . Từ đó nhà vua yêu mến nàng vô cùng, nhưng Chiêu Quân không dám lợi dụng lòng yêu, cứ cách một đêm lại giục Hán vương tới nghỉ ở cung Chiêu Dương một lần.

Ít hôm sau, Hán vương bãi triều về thẳng Tây cung, Chiêu Quân quỳ xuống mà xin:

- Muôn tâu, thần thiếp đội ơn bệ hạ và hoàng hậu, đã được hiển quý, nhưng chợt nghĩ tới cha mẹ còn ở Việt châu đang ngày đêm nhớ thương, cúi xin bệ hạ xuống chiếu cho cha mẹ thần thiếp được tới kinh đô, ơn bệ hạ thiếp muôn đời không quên.

Hán vương nâng dậy mỉm cười gật đầu.

Hôm sau thiết triều, Hán vương sai Triệu học sĩ tới Việt Châu rước gia quyến Vương thái thú về kinh.

Triệu học sĩ lên đường ngay hôm đó . Tới Việt Châu, Triệu học sĩ được vị tân thái thú là Ngô Văn Quý nghênh đón từ cổng thành . Triệu học sĩ ngạc nhiên, vì thái thú Việt Châu không phải là Vương Trung mà lại là Ngô Văn Quý, bèn hỏi thì Ngô Văn Quý đáp:

- Bẩm quan Khâm sai, tỵ c hức là Ngô Văn Quý, mới đáo nhậm Việt Châu . Tỵ chúc nghe nói quan thái thú tiền nhiệm Vương Trung, vì có con gái được tuyển vào cung, nhưng phạm tội bị giam vào lãnh cung, và thái thú Vương Trung cũng bị tội, đầy đi Liêu Đông từ mấy tháng nay rồi.

Triệu học sĩ biết ngay là Mao Diên Thọ đã hãm hại Vương Trung liền tức tốc trở về kinh đô, tâu rõ đầu đuôi . Hán vương nghe xong đập bàn long án mà quát:

- Mao tặc lớn mật quá, dám giả mạo chiếu chỉ, hãm hại trung thần.

Sau đó Hán Vương cho Triệu học sĩ nghỉ ngơi, hạ chiếu sai Tô học sĩ làm khâm sai tới Liêu Đông tức khắc.

Quan tổng binh họ Lâm ở Liêu Đông nghênh đón quan khâm sai, hiểu rõ sự việc ở kinh đô thì sơ .toát mồ hôi, vội mời quan khâm sai tới công quán nghỉ ngơi dùng tiệc, rồi tự mình đi bộ, dẫn ngựa. và xe tới trại binh, vào trung bếp báo tin mừng cho vợ chồng Vương Trung, mời ra xe về phủ của mình và rập đầu xin bỏ qua tội lỗi.

Vương Trung là người nhân từ, không chấp nhất nên gạt đầu bằng lòng, và dặn Lâm tổng binh từ nay chớ nên ý thể cậy quyền, kéo có ngày hối không kịp.

Vợ chồng Vương Trung và Trại Chiêu Quân được Lâm tổng binh mời tắm rửa , mặc quần áo mới, đưa tiền bạc chi dụng, rồi đãi tiệc thật lớn.

Hôm sau Tô học sĩ cùng đoàn tùy tùng trở lại phủ Tổng binh . Gặp Vương Trung , Tô học sĩ thi lễ mà nói:

- Sự việc Quốc trượng chịu khổ cực như thế này, hoàn toàn là do gian thần Mao Diên Thọ tự ý chuyên quyền, giả mạo chiếu chỉ, thánh thượng thật không biết gì . Nay quý phi đang mong nhớ gia đình, xin Quốc trượng cùng gia quyến sớm lên đường hồi kinh, kéo quý phi trông đợi.

Nói xong truyền bày hương án để tuyên đọc thánh chỉ . Vương Trung quỳ nghe thánh chỉ xong, vái tạ Tô học sĩ và chuẩn bị lên đường . Nhưng Lâm tổng binh cố giữ Tô học sĩ và gia đình Vương Trung ở lại một ngày để được khoản đãi.

Sáng sớm hôm sau Lâm tổng binh sai chuyển bị cho vợ .chồng Vương Trung thật chu đáo, rồi tiễn Tô học sĩ cùng vợ chồng Vương Trung tới mười dặm mới quay về.

Về tới kinh đô, Vương Trung được Hán Vương tiếp đãi niềm nở . Hán Vương kể lại chuyện đã qua cho Vương Trung rõ, rồi phong Vương Trung làm Quốc trượng . Vương phu nhân làm Nhất phẩm phu nhân, và cho ở tại dinh Quốc trượng, mà Lễ viên ngoại ở lúc trước gia nhân lính tráng rầm rập hầu hạ.

Từ đó thỉnh thoảng Chiêu Quân lại sai nội thị đem xe loan tới dinh Quốc trượng, rước mẹ và em vào Tây cung để trò chuyện . Một nhà đoàn viên, hạnh phúc kể sao cho xiết.

Vương Quốc trượng và phu nhân được sống những ngày còn lại của tuổi già trong sự hiển quý tột cùng.

8. Chương 8

Lại nói về Mao Diên Thọ , quần áo xốc xếch mặt mũi lấm lem, ra khỏi thành Tràng An thì không sợ ai để ý nữa . Nhưng trên đường đi, nghe dân chúng bàn tán, thì biết là toàn gia quyến của mình đã bị chém thì vừa đau buồn, vừa uất hận, thâm nghĩ:

“Hán vương chỉ vì một người con gái là Vương Chiêu Quân mà giết toàn gia quyến của ta, mỗi huyết hải thâm thù này nếu không báo được thì còn mặt mũi nào .”

Rồi Mao Diên Thọ chợt nghĩ tới một môn sinh cũ của mình, hiện đang làm quan bên nước Phiên, mà vỗ hai tay vào nhau, nghĩ:

” Phải rồi, tại sao ta không tìm tới đứa môn sinh cũ đó ? Nếu được giúp đỡ mà gặp mặt Phiên Vương thì ta có thể xiú Phiên Vương cử binh đánh chiếm giang sơn nhà Hán . Như vậy không phải là cách báo thù tốt nhất hay sao ? ”

Nghĩ vậy, Mao Diên Thọ cứ nhắm hướng Bắc mà đi . Dọc đường thấy rất nhiều cáo thị có dán chân dung của mình, nhưng Mao Diên Thọ quần áo xốc xếch, mặt mũi bẩn thỉu?, nên không bị ai để ý.

Đi gần tháng trời Mao Diên Thọ mới tới Nhận môn quan . Vì cửa quan này ở giữa biên giới Trung Quốc và Phiên Quốc, nên sự kiểm soát rất chặt chẽ . Mao Diên Thọ phải vào một quán rượu nhỏ bên đường, chờ đến chiều tối, cửa quan sắp đóng, người ra đông đảo mà sự kiểm soát cũng lơ lửng, mới rời quán rượu, trà trộn vào đám đông mà lên ra khỏi cửa quan.

Ra khỏi Nhận môn quan là lãnh thổ nước Phiên, Mao Diên Thọ thở phào nhẹ nhõm, tới một bờ sông vực nước rửa mặt mũi tay chân, rồi tiếp tục hướng về kinh đô Phiên quốc.

Tới kinh đô Phiên quốc, Mao Diên Thọ hỏi thăm về người môn sinh của mình tên là Vệ Luật, thì được biết Vệ Luật hiện làm tới chức Đại khanh của Phiên triều. Mao Diên Thọ lại hỏi thăm mà tìm được tới dinh quan Đại Khanh. Tới nơi thấy cổng kín tường cao, lính trang đứng canh gác nghiêm mật. Lính gác thấy Mao Diên Thọ quanh quẩn đi lại mà nhòm vào phủ, thì chặn lại quát hỏi. Mao Diên Thọ chấp tay vái dài, tươi cười nói:

- Chào chú em, tôi là quan tể tướng Hán triều, tên là Mao Diên Thọ đây. Tướng công của chú em trước đây là môn sinh của tôi. Nay tôi có việc quan trọng cần gặp tướng công, nhờ chú em vào nói giùm.

Lính gác nghi ngờ không tin, nhưng Mao Diên Thọ năn nỉ quá, đành vào bẩm báo. Vệ Luật kinh ngạc, không hiểu tại sao ân sư của mình lại lặn lội nghìn dặm sang đây, bèn sai mở cổng chính mà rước vào. Mao Diên Thọ được đưa vào tới đại sảnh, Vệ Luật tưởng như không nhận ra được nữa. Sau khi phân ngôi sư trò, gọi gia nhân dâng trà, Vệ Luật mới hỏi:

- Ân sư thân làm Tể tướng đại quốc, có sao lại ra nông nỗi này ?

Mao Diên Thọ làm bộ thở than khóc lóc mà nói:

- Hiền khê làm sao biết được. Chỉ vì Hán Vương say mê một thứ phi tên Vương Chiêu Quân, nên nghe lời gièm pha, hạ chiếu giết toàn gia quyến của ta. Nếu ta không nhanh chân chạy thoát, thì hôm nay đâu còn thấy mặt hiền khê nữa. Hiền khê làm tới chức công khanh trong Phiên triều, tất được Phiên vương quý trọng. Nay ta nhờ hiền khê tiến cử ta với Phiên vương, nói là ta có kế hay. Nếu ta mà được Phiên vương tin dùng, thì ơn của hiền khê ta chẳng dám quên.

Vệ Luật sốt sáng nói:

- Thưa vâng, lời lão sư dạy lẽ nào tiểu sinh dám trái. Để ngày mai vào triều, tiểu sinh sẽ hết sức tiến cử lão sư, hy vọng là Phiên vương sẽ tin dùng.

Mao Diên Thọ mừng lắm, hết lời tạ ơn. Vệ Luật một mặt sai bày đại tiệc, một mặt sai gia nhân mời Mao Diên Thọ tắm rửa, thay quần áo mới, rồi trở ra dự tiệc. Thấy trò uống rượu nói chuyện, càn glúc càng ý hợp tâm đầu. Mao Diên Thọ nói hết kể của mình. Vệ Luật tán thành lắm. Mao Diên Thọ lại mở bức chân dung Chiêu Quân ra cho Vệ Luật xem. Vệ Luật chặc lưỡi khen luôn miệng.

Hôm sau Vệ Luật vào triều tâu với vua Phiên rằng:

- Thưa tướng Hán triều Mao Diên Thọ vốn là ân sư của thần, nay sang đây có kế dâng hiến, xin bệ hạ cho bệ kiến.

Phiên vương gật đầu ưng thuận. Vệ Luật sai lính hầu ra ngoài mời Mao Diên Thọ vào. Mao Diên Thọ phủ phục giữa sân, tung hô vạn tuế. Phiên vương gọi lại gần mà hỏi:

- Khanh ở Hán triều làm tới Tể tướng, sao lại qua đây ?

Mao Diên Thọ đáp:

- Chỉ vì Hán vương say mê tửu sắc, hãm hại kẻ hiền tài, nên thần phải sang đây xin được làm bề tôi của bệ hạ. Cổ nhân nói rằng “Quân bất chính, thần đào ngoại quốc, phụ bất chính, tử vãng tha hương”. Bởi vậy xin bệ hạ cho tôi được làm tôi Phiên quốc.

Phiên vương ngẫm nghĩ rồi hỏi:

- Chẳng hay Chiêu Quân đẹp đến thế nào mà khiến Hán đế say mê như vậy ?

Mao Diên Thọ vội dâng bức chân dung Chiêu Quân. Phiên vương say mê ngắm nghía hồi lâu rồi nói:

- Trung Nguyên có mỹ nhân đẹp như thế này sao ? Thật chẳng khác tiên nữ giáng trần. Trẫm làm sao có được người đẹp như thế ?

Mao Diên Thọ cười tâu:

- Theo ngu ý của thần thì điều đó có gì khó. Chúa công chỉ việc sai một vị đại tướng đem binh xuống Trung Nguyên, thì Hán đế phải đem Chiêu Quân nạp cho chúa công ngay.

Phiên vương do dự bảo:

- Chẳng lẽ vô cớ khởi binh như thế ?

Vệ Luật nói:

- Chúa công cho một danh sĩ làm một bài thơ học mà đố, nếu Hán triều giải được thì thôi, còn không thì phải nạp Chiêu Quân . Không nạp Chiêu Quân thì lúc đó chúa công hưng binh.

Phiên vương mừng lắm, tự mình viết một bài thơ mà đố Hán triều, rồi sai danh tướng Thổ Kim Hồn đem bài thơ đi ngay.

Thổ Kim Hồn dẫn đoàn tùy tùng tới Nhận môn quan thì ngồi trên mình ngựa mà nói lớn:

- Ta là đại tướng Phiên quốc, vâng lệnh sang Hán triều có việc quan trọng, vậy quan coi giữ nơi đây hãy mở cửa cho mau.

Binh sĩ coi cửa quan vội thông báo cho vị tổng binh họ Đường . Đường tổng binh sai mở cửa quan, và cho mời Thổ Kim Hồn tới hỏi chuyện . Thổ Kim Hồn cứ sự thật mà nói . Đường tổng binh giận lắm, định đuổi Thổ Kim Hồn ra ngoài cửa quan, nhưng nghĩ lại bèn sai quân đưa đường cho Thổ Kim Hồn vào kinh đô.

Tới kinh đô Trường An, Thổ Kim Hồn được Hoàng môn quan đưa vào triều kiến Hán đế . Hán đế hỏi:

- Phiên sứ sang đây có việc gì ?

Thổ Kim Hồn đáp:

- Chúa công tôi sai đem một bài thơ và một bức chân dung sang đây . Nếu Hán triều có người giải được bài thơ thì chúa công tôi xưng thần như cũ, không thì phải giao nạp mỹ nhân có bức chân dung này.

Nói xong đưa bài thơ và bức chân dung lên.

Hán đế giận lắm, đưa bài thơ cho bá quan văn võ xem, nhưng không người nào hiểu là ý nghĩa gì . Thổ Kim Hồn cười bảo:

- Nếu Hán triều đã không có ai hiểu nổi bài thơ này th' xin giáp nạp mỹ nhân.

Hán đế vừa giận vừa lo sợ, bèn hỏi lý do tại sao bức chân dung này lại lọt được vào tay Phiên vương, thì Thổ Kim Hồn cứ sự thật kể lại khiến Hán đế càng giận Mao Diên Thọ, nhưng không biết làm sao.

Đúng lúc đó tân khoa trạng nguyên là Lưu Văn Long lo việc ở ngoài trở về triều . Hán đế liền sai trạng nguyên đọc bài thơ của Phiên vương . Lưu trạng nguyên coi qua rồi bảo Phiên sứ:

- Vua của người viết chữ cổ quái, nhưng làm sao lừa được mắt ta . Bài thơ thật hỗn xược, nhưng hãy nghe ta đọc đây.

Thiên tiên hữu ý hạ dao đài,

Uống nhập Hán cung đại bất cai

Nhược bả tỳ bài lai biệt bảo,

Ỗ môn hảo đãi mỹ nhân lai.

Nghĩa là tiên trên trời đã có ý xuống trần, vậy mà vào cung nhà Hán thì uống phỉ thật không nên . Nếu muốn ôm cầm thuyền khác thì ta sẽ dựa cửa chờ người đẹp tới.

Lưu Trạng nguyên đọc xong thì Thổ Kim Hồn toát mồ hôi . Hán đế cả giận hô võ sĩ đem Phiên sứ ra chém, nhưng Tổng binh Lý Quảng vội tâu:

- Tự cổ, lưỡng quốc tương tranh thì không chém sứ giả, vậy xin bệ hạ cứ cho Phiên sứ về bảo Phiên vương triều cống đều đặn, nếu không sẽ đem binh trừng phạt.

Hán đế nén giận cho lệnh đuổi Phiên sứ về nước.

9. Chương 9

Thổ Kim Hồn về tới nước Phiên, vào triều kể lại mọi sự . Phiên vương dựng đứng cả tóc râu lên . Mao Diên Thọ vội tâu:

- Xin chúa công đừng giận làm gì . Hán triều đã lắng nhục. sứ thần của ta như vậy, thì cứ lấy có đó mà khởi binh đòi nạp mỹ nhân.

Phiên vương thấy Mao Diên Thọ nói có lý, bèn hỏi các võ tướng xem ai tình nguyện đem quân đánh nhà Hán . Đại tướng Thạch Khánh Chân xin đi Phiên Vương hài lòng lắm, ban cho Thạch Khách Chân ba chung ngựa tầu, sai đem mười vạn tinh binh cùng trăm viên tùy tướng đánh nhà Hán.

Thạch Khánh Chân lui về chuẩn bị lương thực khí giới binh mã, mấy hôm sau thì dẫn binh lên đường . Ngày đi đêm nghỉ, thấm thoát đã tới gần Nhậm Môn Quan.

Lúc đó quan trấn thủ Nhậm môn quan là tổng binh họ Bành, vì tổng binh họ Đường, sau khi Phiên sứ cho biết Mao Diên Thọ đã trốn sang Phiên Quốc, thì Hán đế nổi giận cách chức Đường tổng binh, cho Bành tổng binh thay thế.

Tổng binh Bành Ân là người tầm thường, lại rất nông nổi . Nghe quân sứ báo có quân Phiên kéo tới, thì dẫn ngay ba nghìn binh ra khiêu chiến . Thạch Khánh Chân hỏi tên họ thì Bành Ân quát lớn:

- Bản chức là đại tướng thiên triều, họ Bành tên Ân, giữ chức Nhậm Môn quan tổng binh . Bản chức không giết kẻ vô danh, vậy Phiên Tướng hay nói tính danh cho rõ.

Thạch Khánh Chân đáp:

- Bản chức là đại tướng Phiên quốc, họ Thạch tên Khánh Chân, nhậm chức Chinh Nam đại tướng quân . Mau mở cửa quan cho đại binh bản chức đi qua, không thì mạng người khó toàn.

Bành Ân nổi nóng giục ngựa tới đánh ngay . Một bên trường thương, một bên đại đao, quả là kỳ phùng địch thủ, bất phân thắng bại . Hai con trai của Thạch Khánh Chân là Thạch Long và Thạch Hổ, thấy vậy nóng lòng bèn giục ngựa ra trợ chiến cho cha . Bành Ân không địch nổi ba cha con họ Thạch, phải quay ngựa chạy . Thạch Khách Chân phát cờ giục binh đuổi theo, giết hại Hán binh vô số.

Bành Ân chạy vào được bên trong, liền cho đóng chặt cửa quan lại, rồi viết tờ cấp báo, sai tùy tướng ngày đêm vượt đường đem về triều.

Hán đế đọc tờ cấp báo của Bành Ân bèn hỏi các tướng xem ai tình nguyện đem binh ngăn địch . Nhưng mãi không có ai trả lời, chỉ vì đất nước thanh bình quá lâu, việc võ bị trễ nải, các tướng quen hưởng thụ nên bây giờ ngần ngại . Hán đế giận dữ đập long án mà quát:

- Các tướng lớn nhỏ thời thanh bình thì kêu ca là chức tước thấp, bổng lộc kém, đến lúc giang sơn nghiêng ngửa, cần giết giặc lập công thì lại không ai dám đứng ra . Trẫm sẽ cách chức tất cả các tướng.

Bá quan văn võ đều sợ hãi . Lão tướng Lý Quảng vội bước ra tâu:

- Xin thánh thượng bớt trận lôi đình, thần còn tính toán nên chưa kịp nhận lời . Nay xin cho Lý Lăng làm tiên phong thì có thể đại thắng.

Hán đế hài lòng gật đầu:

- Lão tướng quân một đời công trận, kinh nghiệm dồi dào, trẫm không còn lo gì nữa . Tùy lão tướng quân sắp xếp.

Nói xong, trao ấn tín và phong Lý Quảng làm Chinh Phiên đại nguyên soái, Lý Lăng làm Chinh Phiên tiên bộ tiên phong, sai đem mười vạn tinh binh, trăm viên tùy tướng, cấp tốc ra biên cương ngăn chặn giặc.

Hai chú cháu Lý Quảng lạy tạ rồi lui về chuẩn bị . Ba hôm sau . Lý Quảng tụ tập binh tướng mà nói:

- Ba quân tướng sĩ nghe đây, bốn soái nay phụng mệnh chinh Phiên, vậy tướng sĩ hãy dốc lòng phò vua cứu nước, có công thì thưởng có tội thì phạt, bốn soái không thiên vị .người nào.

Nói xong lại ban mười điều lệnh, buộc tướng sĩ phải theo, rồi ban lệnh tiễn cho tiên phong Lý Năng mà bảo:

- Người đem mười ngàn tinh binh tới Nhận môn quan trước, chờ ta cho lệnh sau.

Lý Năng vâng lệnh dẫn binh đi ngay . Đại quân đi sau, dọc đường quân reo ngựa hý, tinh kỳ rợp trời, khí thế cực mạnh mẽ . Tới đâu đều có các quan địa phương ra nghênh tiếp.

Lý Năng tới Nhận môn quan được ba ngày, cứ cho lệnh Bành tổng binh đóng cửa quan mà chờ . Ba hôm sau thì đại quân tới . Bành Ân bày tiệc khoản đãi chú cháu Lý nguyên soái, lại cho đem dê bò ra khao đại quân.

Trong tiệc, Lý nguyên soái hỏi kỹ tình hình . Bành Ân kể hết thì nguyên soái nghiêm mặt bảo:

- Người động binh khinh suất, làm nhục nhuệ khí binh sĩ trong trận đầu, quả là bất lợi . Đáng lẽ bốn soái trừng phạt, nhưng nghĩ đến tuổi tác của người, cho đoái công chuộc tội.

Hôm sau Lý nguyên soái sai hạ bằng miễn chiến, rồi viết chiến thư, cho quân bắn sang hàng ngũ Phiên binh . Thạch Khánh Chân tiếp được chiến thư, biết là chú cháu Lý Quảng đã đem đại quân tới, liền thống lĩnh hai vạn binh tốt ra trận . Lý nguyên soái sai tiên phong Lý Lăng đem quân ứng chiến, lại dặn là phải lập công đầu để nức lòng sĩ tốt.

Lý Lăng quả là hổ tướng, múa thương xốc ngựa đánh tới . Thạch Khánh Chân sai hai con ra giao đấu . Lý Lăng càng đánh càng hăng, chốc lát đã khiến Thạch Long, Thạch Hồ quay c hạy . Lý Lăng hô quân truy kích đến tận đại doanh của Thạch Khánh Chân . Thạch Khánh Chân phải xuất trận giao đấu . Lý Lăng thi thố ba mươi đường hoa thương của nhà họ Lý, khiến Thạch Khánh Chân không chống đỡ nổi, phải quay ngựa chạy . Lý Lăng phần khởi hô quân đánh giết Phiên binh, phá doanh trại . Quân Phiên đại bại, chết rất nhiều . Nhưng Lý Quảng sợ Thạch Khánh Chân có mưu gian, bèn khua chiêng thu binh . Lý Lăng vội quay binh về.

Quân Phiên chết quá nửa, chạy ba mươi dặm mới dám ngừng lại . Ba cha con họ Thạch oán trách Mao Diên Thọ đã xúi Phiên Vương gây cảnh chiến tranh, rồi viết tờ cấp báo về Phiên triều.

Phiên Vương tiếp tờ cấp báo, sai đại tướng Ngô Loan làm Nhị lộ nguyên soái, Nhã Lý Đạt làm Tả tiên phong, Thổ Kim Hồn làm Hữu tiên phong, đem thêm mười vạn tinh binh tới tiếp cứu cha con họ Thạch.

Ngô Loan tới gần Nhận môn quan, được Thạch Khánh Chân bày tiệc khoản đãi và kể rõ tình hình . Ngô Loan cười bảo:

- Không lo, với kẻ địch dùng mãnh thì bốn soái sẽ dùng quỷ kế.

Ba cha con họ Thạch tin tưởng lắm.

10. Chương 10

Hôm sau Ngô Loan sai đại tướng Cáp Hồ tới Nhận Môn Quan khiêu chiến . Tiên phong Lý Lăng lại được lệnh xuất trận . Hai mãnh tướng đều uy phong lẫm liệt, quần thảo trên trăm hiệp mà vẫn bất phân thắng bại . Nguyên soái đôi bên đều sợ tướng mình mệt mỏi sơ hở, nên đều thu quân.

Ngô Loan thấy Lý Lăng dùng mãnh, nghĩ rằng phải dùng kế mới hạ nổi, bèn sai Nhã Lý Đạt, Cáp Hồ và Tôn Long, mỗi người đem năm nghìn binh mai phục ở hai phía đông tây và ở giữa, sau đó mới sai Thổ Kim Hồn đem một nghìn binh mã tới khiêu chiến, và dặn dò mọi điều.

Hôm sau Thổ Kim Hồn tới khiêu chiến, Lý Lăng lại được lệnh xuất trận . Đôi bên giao đấu ít hiệp thì Thổ Kim Hồn giả thua, quay ngựa chạy . Lý Lăng giục ngựa đuổi theo . Được ngoài năm dặm, Thổ Kim Hồn quay đầu lại mà nói:

- Lý Lăng, ta đã chịu thua, còn đuổi mãi làm gì.

Nói xong, lại giục ngựa chạy . Lý Lăng đuổi theo năm dặm nữa, thấy tới một đường hẹp hai bên là núi cao, mừng thầm là phen này nhất định bắt được Thổ Kim Hồn.

Nhưng lúc đó, pháo lệnh nổ vang, Lý Lăng giật mình, biết là trúng kế, định quay ngựa lại nhưng không kịp nữa rồi, Phiên binh đã đổ ra tứ phía . Cáp Hổ và Nhã Lý Đạt xông tới vây đánh . Lý Lăng dùng mãnh chống cự, nhưng Tôn Long từ xa đã liệng dây kéo Lý Lăng ngã ngựa . Phiên binh ập lại troi chặt, đưa tới đại doanh Phiên soái . Lý Lăng chửi bới không thôi . Ngô Loan sai đóng cũi giải về kinh đô Phiên quốc.

Hán binh bại trận chạy về cấp báo, Lý nguyên soái hoảng sợ, vì dưới trướng không còn ai dũng mãnh hơn Lý Lăng nữa, bèn cho lệnh treo miễn chiến bài, rồi viết tờ cấp báo gửi về triều.

Hán đế được tờ cấp báo lấy làm lo lắng, hỏi xem có tướng nào ra thay thế Lý Lăng . Con trai của Lý nguyên soái là Lý Hổ lúc đó đang giữ chức Hậu quân đô đốc, nghe tin cha bị nguy, anh bị bắt thì khăng khái tâu:

- Tiểu thần tình nguyện đem binh giúp thân phụ.

Hán đế mừng lắm, cho đem thêm mười vạn tinh binh tới Nhận môn quan . Lý Hổ về nhà từ biệt vợ là Bách Hoa phu nhân . Phu nhân cười bảo:

Tướng công đã xuất binh vì cha anh, thì thiếp cũng đi theo vì chồng.

Nguyên là Bách Hoa phu nhân rất giỏi võ nghệ, chuyên sử dụng song đao . Lý Hổ nghe vợ nói vậy thì bằng lòng, nhưng dặn vợ đừng cho vợ con của Lý Lăng biết tin Lý Lăng đã bị bắt.

Nhưng lúc đó con trai của Lý Lăng là Lý Năng ở ngoài nói lớn:

- Chú thím đừng giấu nữa, cháu biết hết rồi.

Nói xong chạy vào báo với mẹ là Trương thị . Trương thị nghe tin chồng bị giặc bắt thì khóc lóc nhất định đòi đi theo . Lý Hổ không biết làm sao, đành chấp thuận.

Như vậy là Lý Hổ đem mười vạn tinh binh, lại đem cả vợ, cả chị dâu và cháu tới Nhận môn quan . Gia quyến gặp nhau mừng mừng tủi tủi.

Sáng hôm sau, Lý nguyên soái cho lệnh rút miễn chiến bài và sai con là Lý Hổ xuất trận. Bên Phiên binh có Thổ Kim Hồn nghênh chiến . Hai tướng giao chiến trên ba mươi hiệp thì Thổ Kim Hồn đuối sức phải quay ngựa chạy về đại doanh . Ngô Loai sai các đạo quân nhất tề vây chặt . Lý Hổ tả hung hữu đột như thần tướng . Lý nguyên soái và Bách Hoa phu nhân đem hai đạo binh tiếp ứng.

Trận đánh vô cùng ác liệt . Phiên binh chết vô số, binh tướng phải chạy dài . Bách Hoa phu nhân cao hứng dẫn binh đuổi theo giặc . Nhưng tới một đường núi hẹp, phu nhân bị Phiên binh dùng cung tên bắn chết . Bách Hoa phu nhân ngã ngựa, Phiên binh định ào tới chặt đầu, thì Lý Hổ đã tới, đánh giết Phiên binh, xuống ngựa ôm lấy thân vợ mà khóc . Lý nguyên soái cũng tới thấy con dâu chết thì không ngăn được giọt lệ già.

Lý Hổ sai binh đem thi hài phu nhân về Nhận môn quan, rồi uất ức muốn tiếp tục dẫn binh đuổi theo giặc, nhưng Lý nguyên soái đã khuyên:

- Con ơi, việc trận mạc không thể nóng nảy vì có thể nguy hại đến thân. Vả lại đánh đuổi giặc Phiên ngay bây giờ sẽ mang tiếng là vì vợ, trong khi kẻ làm tướng phải nghĩ đến triều đình quốc gia.

Lý Hổ đành đem xác vợ về Nhận môn quan mai táng, buồn khóc không thôi . Mọi người phải hết lời an ủi.

Hôm sau Thạch Khánh Chân và hai con tới khiêu chiến, Lý Hổ xuất trận ngay, đánh Thạch Khánh Quân chạy dài . Thạch Long Thạch Hổ thấy cha bị nguy, liền quăng dây vào chân ngựa Lý Hổ, khiến Lý Hổ ngã xuống đất . Lập tức hai anh em họ Thạch xông tới, kẻ thương người đao, kết liễu mạng sống Lý Hổ . Họ Lý mất đi một viên dũng tướng.

Bại binh chạy về cấp báo . Lý nguyên soái nghe tin con trai tử trận thì ngất đi . Trương thị và Lý Năng phải cứu tỉnh . Lý Năng nói:

- Xin ông cho cháu xuất trận, trả thù cho cha cháu và chú thím.

Lý nguyên soái nghẹn ngào lắc đầu:

- Cháu ơi, nhà họ Lý bây giờ chỉ còn lại mình cháu mà thôi . Hai mẹ con cứ ở trong cửa quan này trấn giữ là được rồi . Nếu có bề gì thì nhà họ Lý phải tuyệt tự hay sao ?

Hôm sau Lý nguyên soái đích thân xuất trận, đánh Phiên binh tan tác . Nhưng sau đó Ngô Loan biết là tướng tài nhà Hán chẳng còn ai, bèn chỉnh đốn binh mã, nhất tề vây kín . Lý nguyên soái tả xung hữu đột, muốn mở một đường máu, nhưng nhất hử nan địch quần hổ, tưởng nguy đến nơi.

Bỗng thấy Phiên binh giạt ra, vòng vây bị phá vỡ, thì ra Trương thị và Lý Năng dẫn binh tới cứu . Nhờ vậy Lý nguyên soái mới trở về được nhưng sĩ tốt hao tổn cũng nhiều.

Trong khi đó thì Phiên soái Ngô Loan cho báo tin thắng trận về kinh đô Phiên quốc.

11. Chương 11

Ở kinh đô Phiên quốc, Lý Lăng bị giải vào triều, nhưng cứ đứng giữa triều đình Phiên Quốc mà chửi mắng . Phiên vương không giận, mà còn yêu kính lắm, mỉm cười bảo:

- Lý tướng quân đừng giận, ta vốn yêu kính tướng quân lắm, tướng quân hãy đầu hàng để có địa vị và bổng lộc cao.

Lý Lăng trợn mắt quát lớn:

- Loài Phiên cầu chớ nhiều lời, dòng họ Lý nhà ta chỉ biết tận trung báo quốc . Nay bị bắt thì chỉ một chết mà thôi.

Phiên vương biết là chưa thể khuyến dụ được, bèn theo lời Vệ Luật, cho quản thúc Lý Lăng tại điện Bạch Hổ nhưng đối đãi rất tử tế, kẻ hầu hạ toàn là gái đẹp.

Một hôm Lý Lăng ngồi buồn rầu nghĩ ngợi, thì một tướng Phiên là Lâu Lý Thụ tới chấp tay chào mà nói:

- Tôi có chuyện muốn được nói với tướng công.

Lý Lăng im lặng gật đầu . Lâu Lý Thụ gỡ hết miệng lưỡi thuyết phục, đem toàn vinh hoa phú quý ra dụ dỗ . Nghe xong, Lý Lăng nổi giận:

- Loài Phiên cầu hãy rút đi khuất mắt ta . Nói với Phiên chúa là chỉ có thể giết ta chứ đừng hòng khuyến dụ.

Lâu Lý Thụ cười bảo:

- Xin tướng quân đừng cố chấp . Chúa công tôi có nhã ý muốn tuyển tướng công làm phò mã . Công chúa Kim Hoa mới mười chín tuổi, tài sắc song toàn, kết bạn với tướng quân thật xứng.

Lý Lăng vùng tay gạt đi:

- Đừng nói lời thôi, ta đã có vợ con rồi . Vả lại là đại tướng thiên triều, đâu có kết thân với phường Phiên cầu.

Nói xong đứng dậy vùng quyền định đánh, Lâu Lý Thụ đành phải ra về nói lại với Phiên chúa . Phiên chúa sai viết một lá thư dụ hàng, có câu :

Ta kính ái tướng quân lắm nên mới cầu thân như vậy . Con giun cái kiến còn muốn sống, chẳng lẽ tướng quân muốn chết hay sao ?

Lý Lăng viết thư phúc đáp:

Ta sống làm bề tôi nhà Hán, chết làm ma nhà Hán không có cách gì thay lòng đổi dạ được.

Phiên chúa buồn rầu . Lâu Lý Thụ nói:

- Thần có cách này, không biết chúa công có chịu . Sở dĩ Lý Lăng từ chối là vì chưa được thấy mặt công chúa . Nếu cho thấy mặt, thì anh hùng với giai nhân tiết tướng không có ngoại lệ vậy.

Phiên chúa ngẫm nghĩ rồi gật đầu:

- Cũng được, nhưng ta phải thân dẫn công chúa tới.

Hôm sau, Phiên chúa cho mời em gái là công chúa Kim Hoa dạo vườn hoa, rồi thuận tiện bước tới điện Bạch Hổ.

Lý Lăng thấy Phiên chúa tới cũng giả như không biết . Phiên chúa cùng Kim Hoa công chúa bước vào, Phiên chúa cười bảo:

- Lý tướng quân, hôm nay ta và công chúa em ta tới đây thăm tướng quân, hy vọng tướng quân đối ý, ta sẽ chọn ngày lành để tuyển tướng quân làm phò mã.

Kim Hoa công chúa vừa kinh ngạc, vừa thẹn thùng, nàng hoàn toàn bất ngờ . Lý Lăng ngẩng nhìn công chúa rồi nói với Phiên vương:

- Loài Phiên cầu thật không còn biết liêm sỉ là gì . Đừng hồng dùng kế mỹ nhân để dụ ta . Hãy dẫn em gái của người về mà gả cho người khác.

Phiên vương giận đến lặng người, còn Kim Hoa công chúa thì vừa giận anh, vừa hổ thẹn vô cùng, vội quay ra bỏ về cung . Về tới cung, công chúa vật mình khóc lóc không thôi, rồi quá uất tức tuĩ hổ, vì danh dự bị xúc phạm quá nặng nề, công chúa thắt cổ tự tử . Công chúa Kim Hoa quả xứng đáng là bậc liệt nữ.

Khi cung nữ khám phá ra thì công chúa chỉ còn là c ai xác không hồn . Phiên vương và hoàng hậu bàng hoàng như sét đánh bên tai.

Cả triều đình rung động, nhưng không ai hiểu vì nguyên nhân nào, chỉ có Lý Lăng biết tại sao công chúa tự tử . Lý Lăng thầm khen cho người tiết liệt . Một phần Lý Lăng hối hận, một phần biết rằng công chúa chết như vậy thì Phiên vương nhất định sẽ giết chàng . Do đó Lý Lăng tới án thu, viết hai bài thơ, một bài ca tụng tiết nghĩa của công chúa Kim Hoa, một bài bày tỏ lòng trung quân ái quốc của mình . Sau đó hướng về phương nam, lạy bốn lạy, rồi lao đầu vào cột đá lớn trước điện Bạch hổ mà chết.

Phiên vương thương xót cho cả Lý Lăng lẫn em gái mình, hai người quả xứng đáng là anh hùng liệt nữ, bèn cho làm ma chay cực trọng thể, rồi cho chôn cất ở Hổ nha khẩu, ngoại thành kinh đô , mộ công chúa ở phía đông, mộ Lý Lăng ở phía Nam.

Về sau Phiên vương còn cho dựng bia trung thần ở Hoàng ni pha, để tưởng niệm Lý Lăng.

12. Chương 12

Trong khi đó ở triều đình nhà Hán, Hán đế liên tiếp nhận được tờ cấp báo gửi về, đau xót buồn rầu bảo:

- Lý Lăng đã bị giặc bắt, sống chết chưa biết thế nào, vợ chồng Lý Hổ đều tử trận, Lý Quảng thì nguy khốn tại Nhậm môn quan, bây giờ võ tướng có ai là người ra giúp Lý Quảng.

Các võ tướng im lặng, Tả thừa tướng Trương Văn Học sợ hoàng đế nổi giận, liền bước ra tâu:

- Các tướng tài của ta hiện chẳng còn ai, đem hết lực lượng ra mà đánh cũng chưa chắc thắng, theo ngu ý của thần thì bây giờ hãy cử một văn thần giỏi biện bác, cử đi sứ Phiên mà giảng hoà, cho bách tính tránh được nạn binh đao.

Hán đế trầm ngâm:

- Bây giờ biết cử ai ?

Trương Văn Học đáp:

- Đây là nhiệm vụ trọng đại, nếu không phải là người có văn tài, có danh tiếng thì không thể làm nổi . Thần thấy có văn hoa đại học sĩ Tô Vũ là người xứng đáng nhất.

Hán đế khen phải, phong Tô Vũ làm Hoà Phiên khâm sai, ban cho ngựa tể rồi sai lên đường . Tô Vũ cùng hơn mười người tùy tùng ngày đi đêm nghỉ tới Nhậm môn quan được Lý Quảng đem tướng sĩ ra nghinh tiếp trọng thể, rồi bày tiệc tẩy trần . Trong tiệc, Lý Nguyên soái nói:

- Nhiệm vụ của Tô huynh thật nặng nề khó khăn, đệ cầu mong Tô huynh thành công . Nhưng nếu Phiên Vương không chịu. thì sao ?

Tô khâm sai đặt ly rượu xuống thở dài nói:

- Đệ ra đi phen này thì chỉ có sống hay chết mà thôi.

Hôm sau, Lý nguyên soái sai mở cửa quan, rồi thân tiễn Tô kham sai ra ngoài cửa quan . Tô khâm sai cùng đoàn tùy tùng tới thẳng doanh trại của Ngô Loan, giới thiệu mình là sứ giả Hán Triều . Ngô Loan sai binh dẫn đường.

Khi tới Hoàng nê pha, gặp tám bia Lý Lăng, Tô khâm sai xuống lạy khóc một hồi rồi mới đi tiếp.

Phiên vương nghe nói có sứ giả Hán triều thì cho người mời vào . Tô khâm sai thấy không ai đón tiếp, thì vào giữa triều mà đứng . Phiên Vương giận lắm nạt lớn :

- Sứ giả Hán triều không biết lễ nghĩa gì sao ?

Tô Khâm sai đáp:

- Chỉ vì Phiên chúa không biết lễ trước.

Phiên vương đổi nét mặt tươi cười, sai đem cấm đồn mời ngồi, Tô khâm sai mới vái chào mà ngồi xuống . Phiên vương hỏi:

- Chẳng hay sứ giả tới đây có việc gì ?

Tô khâm sai đáp:

- Thiên tử nước tôi thấy chỉ vì một tên gian thần là Mao Diên Thọ mà hai nước chiến tranh khiến sinh linh đồ thán, nên sai tôi qua đây giảng hòa cùng quý quốc, và xin quý quốc giao lại tên gian thần.

Phiên Vương cười:

- Muốn giảng hòa thì cũng chẳng có gì khó, Hán triều cứ đem Chiêu Quân sang đây là xong.

Tô khâm sai trợn mắt quát lớn:

- Chiêu Quân là bậc quý phi của thiên triều, lẽ nào để hạt ngọc cho ngâu vầy ? Phiên vương thật không biết mình vậy.

Phiên vương giận lắm, sai đem chém, nhưng Tả thừa tướng Vệ Luật đã bước ra can ngăn:

- Xin chúa công bớt giận, hai nước giao tranh mà chém sứ giả thì bị thiên hạ chê là hẹp lượng, xin để thần lãnh Tô Vũ đem về lấy lời lẽ mà khuyên dụ.

Phiên vương gật đầu rồi bãi triều.

Vệ Luật mời Tô Vũ về tư dinh . Vì hai người trước kia cũng là chỗ quen biết, nên Vệ Luật cho bày đại tiệc khoản đãi . Sau những lời hàn huyên, Vệ Luật mới nói:

- Việc giảng hòa của Tô huynh như vậy là thất bại rồi . Theo tôi biết thì nếu không có Chiêu Quân, binh đao sẽ không dứt được . Tô huynh trở về Hán triều tất sẽ bị tội, chỉ bằng quy thuận Phiên Vương, ở lại làm quan Phiên triều còn hơn.

Tô Vũ trừng mắt nói:

- Ta đây thề chết chứ không chịu quy thuận như vậy . Ta không phải hạ phẩm bội như người.

Vệ Luật cười nhạt:

- Nếu vậy thì Tô huynh có đi mà không có về rồi . Sau này hối cũng đã muộn.

Tô Vũ trở mặt Vệ Luật mà mắng:

- Ta đâu phải hạ phẩm tham sanh úy tử . Ta là Tô Vũ có chết ở đây thì cũng được lưu phương bách thế, còn người là Vệ Luật sau này có chết đi thì lưu xú vạn niên.

Vệ Luật đỏ mặt, thét lính giam Tô Vũ lại, chờ ngày mai Phiên Vương sẽ quyết định.

Hôm sau Phiên vương thiết triều, Vệ Luật kể lại sự việc hôm qua . Phiên vương giận lắm, sai giải Tô Vũ tới mà hỏi:

- Như vậy là ngươi muốn chết phải không ?

Tô Vũ cười ha hả:

- Ta đã sang đây là coi cái chết như cánh lông hồng rồi . Muốn giết thì cứ giết, việc gì phải hỏi.

Phiên vương cười nham hiểm:

- Nếu ngươi muốn được chết thì ta lại không cho chết.

Rồi quay lại thét:

- Bầy đầu, đem Tô Vũ tới thành Muc. Dương, bắt phải chẵn dê ở đó suốt đời.

Lính ập tới dẫn Tô Vũ ra ngoài.

Tới thành Muc Dương, Tô Vũ được viên quan địa phương là Ngô Thăng cho chẵn một bầy một trăm con dê, sáng dẫn lên núi, chiều dẫn về, mất con nào sẽ bị đòn, dê gầy yếu cũng bị đòn.

Tô Vũ nhẩn nhục chẵn dê, sáng sáng dẫn bầy dê tới những chỗ có cỏ non ở sườn núi hay chân núi, rồi tìm một phiến đá ngồi mà trầm ngâm . Vùng này rét mướt quanh năm, nhất là mùa đông thì cực lạnh tuyết phủ bốn bề, phải đi thật xa mới tìm được một vài bãi cỏ không bị tuyết đóng cho dê ăn . Quần áo Tô Vũ đã thiếu thốn, lại ngày càng cũ nát rách rưới, không đủ để chống lại cái giá lạnh thấu xương . Lại thêm buồn nhớ quê hương thân quyến, rồi buồn cho số phận của mình; Tô Vũ đã sống những ngày thật dài trong buồn khổ triền miên.

Một hôm trời cực giá rét, tuyết đóng khắp nơi, bầy dê tản mác tìm chỗ có cỏ, đến gần chiều tối Tô Vũ cũng không thể gom hết bầy dê, mà phải đi tìm và lừa từng con một, mặt đất tuyết lại đóng trơn . Tô Vũ ngã xuống đứng lên cả chục lần, cực khổ vô cùng.

Rồi Tô Vũ trượt chân ngã xuống một cái hố trên phủ tuyết, đầu đập vào trong thành hố mà ngất đi . Không biết bao lâu sau tỉnh dậy, Tô Vũ thấy mình nằm trong một hang đá ẩm cứng, nhưng lại giật nảy mình vì một quái vật đứng bên . Quái vật này lớn như người, toàn thân lông lá, tay chân thật dài, mắt đỏ răng nhọn.

Tô Vũ sợ quá nhắm mắt lại, lát sau mở mắt ra thấy quái vật vẫn đứng bên rất hiền lành, không có vẻ gì muốn làm hại, Tô Vũ dần dần bớt sợ và thấy yên lòng . Sau đó Tô Vũ đánh bạo nói:

- Ta là Tô Vũ phụng chỉ hoà Phiên, nhưng viêc. thất bại, bị đẩy tới nơi này, nay đã lọt vào tay ngươi, nếu ngươi muốn ăn thịt ta, ta cũng bằng lòng.

Nhưng quái vật chỉ lắc đầu, rồi còn lấy tay vuốt ve Tô Vũ, cử chỉ rất hiền từ . Tô Vũ ngạc nhiên lắm, nói tiếp:

- Nhưng còn bầy dê của ta, hiện thất lạc nhiều, bây giờ biết làm sao ?

Quái vật trở tay ra ngoài cửa hang . Tô Vũ nhìn ra thấy bầy dê đứng cả ở đó, vội nhòm dậy chạy ra đếm thì không thiếu con nào.

Nguyên đây không phải là quái vật gì mà chỉ là ‘một con đười ươi cái, vốn có nhân duyên tiền kiếp với Tô Vũ nên được sơn thần sai tới cứu . Về sau vì cảm cái ơn cứu mạng, Tô Vũ cùng đười ươi kết làm vợ chồng . Có thuyết nói rằng đười ươi có hai con với Tô Vũ, một trai một gái, về sau đều được đem về Trung nguyên nuôi dưỡng.

13. Chương 13

Sau khi dụ Lý Lăng và Tô Vũ về hàng không được, Nhận môn quan lại đánh mãi không xong, Phiên vương buồn bực lắm, hạ chiếu trách nguyên soái Ngô Loan không chịu cố gắng . Ngô Loan tiếp được chiếu, lấy

làm sợ hãi lắm, bèn họp tướng lĩnh bàn kế đánh Nhận môn quan, rồi cho Thổ Kim Hồn dẫn binh tới khiêu chiến.

Binh tướng Phiên thay nha kéo tới trước Nhận môn quan khiêu chiến chửi bới suốt mấy ngày liền, cửa quan vẫn đóng chặt . một đêm Ngô Loan sai cha con Thạch Khánh Chân dùng đại pháo bắn vào cửa quan và xông tới tận chân tường thành, nhưng bị Hán binh giữ thành lăn đá và gỗ xuống, chết hại khá nhiều, đành phải lui xa . Ngô Loan không biết tính sao, phải viết biểu tạ tội, hứa nỗ lực, rồi sai người đem về kinh đô.

Trong lúc đó ở kinh đô, Phiên Vương cứ sau khi bãi triều thì trở về cung, lấy bức chân dung Chiêu Quân ra ngắm nghía, lòng dạ càng bồn chồn nóng nảy.

Đến khi được biểu tấu của Ngô Loan cho biết rất khó đánh Nhận môn quan, thì Phiên vương càng âu sầu bức bối, mấy ngày sau thì ngã bệnh . Phiên hoàng hậu lo âu, một mặt sai sắc thuốc thang cho chồng, một mặt dò hỏi nội thị xem tại sao Phiên vương lại ngã bệnh như vậy . Nội thị nói rõ đầu đuôi, Phiên hậu lại thấy được bức chân dung Chiêu Quân trong văn phòng riêng của chồng, thì biết là Phiên vương ngã bệnh vì tương tư Chiêu Quân . Phiên hậu buồn khổ nhưng vẫn sai nội thị gọi ngự y vào chữa bệnh.

Ngự y bắt mạch xong thì nói:

- Bệnh của chúa công là tâm bệnh, do thất lạc dục bị thương tổn mà thành . Bệnh này không cần uống thuốc, chỉ cần được thỏa mãn nguyện vọng là tự nhiên khỏi . Bây giờ chúa công cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng và uống thuốc trợ thần.

Phiên hậu bèn cho lệnh bãi triều ít ngày, quan lại có việc cần thì đưa công văn vào cho Phiên vương duyệt ký mà thôi . Bá quan văn võ Phiên triều đều bàn tán, không biết Phiên vương bệnh gì . Người thì bảo là mắc bạo bệnh, người thì nói là Phiên vương ưu sầu vì việc chiến tranh hao người tốn của mà không thắng lợi gì nên thành bệnh . Riêng chỉ có Mao Diên Thọ lúc đó đang giữ được một chức quan trong Binh bộ, vì được đọc biểu tấu của Ngô Loan, nên biết Phiên vương buồn phiền vì Nhận môn quan không hạ được, Chiêu Quân không bắt về được, nên thành bệnh mà thôi.

Mao Diên Thọ càng nghĩ càng tin mình đã đoán đúng tâm bệnh của Phiên vương, bèn viết một tờ biểu chương, nhờ thái giám đưa vào cho Phiên vương đọc . Thái giám cười bảo:

- Mao tiên sinh không biết là có lệnh chỉ tiếp nhận những công văn thượng khẩn thôi hay sao ?

Mao Diên Thọ cũng cười đáp:

- Chính tờ biểu tấu của tôi mới là thượng khẩn, vì sẽ trị bệnh cho chúa công, tôi cam đoan đọc xong biểu tấu của tôi, chúa công sẽ hết bệnh ngay và ngày mai thiết triều được như thường.

Nói xong lại lấy ít bạc đặt vào tay viên thái giám . Viên thái giám đem tờ biểu tấu vào . Phiên hậu đang ngồi trò chuyện giúp chồng khuấy khóa, thấy vậy thì cau mày bảo:

- Đã có lệnh của ta, sao thái giám dám trái lệnh, không để chúa công được yên lòng nghỉ ngơi tĩnh dưỡng ?

Thái giám cong người tâu:

- Tâu nương nương, không phải tôi dám trái lệnh, nhưng Mao tiên sinh nói rằng đọc xong tờ biểu tấu này, chúa công sẽ hết bệnh ngay, nên mới dám đem vào.

Phiên vương chìa tay ra:

- Nếu vậy thì cứ đưa ta coi thử.

Thái giám đưa tờ biểu tấu lên . Tờ biểu viết:

Thần biết chúa công lo sầu buồn bức vì chưa hạ được Nhận môn quan và chưa đoạt được Chiêu Quân . Thần trộm nghĩ nguyên soái Ngô Loan là người hữu dũng vô mưu, xin chúa công chọn một đại tướng mưu trí song toàn, thì chỉ vài tháng là chúa công toại nguyện ”

Phiên vương đọc xong vui vẻ vỗ tay cười bảo:

- Chỉ có Mao khanh là hiểu được ta mà thôi.

Rồi thấy khoẻ hẳn lên, sai lấy giấy bút hạ chiếu thiết triều ngày mai và gia phong cho Mao Diên Thọ thăng ba cấp.

14. Chương 14

Sáng hôm sau Phiên vương thiết triều bảo bá quan rằng:

- Ngô Loan hữu dũng vô mưu, nên đánh Nhận môn quan mãi không xong, làm hao người tổn của, nay trăm giáng xuống chức Tham quan . Trẫm muốn tuyển một đại tướng lãnh ấn nguyên soái, nhưng chưa biết chọn ai.

Mao Diên Thọ bước ra tâu ngay:

- Bẩm chúa công, theo ngu ý của thần thì Tả thừa tướng Lâu Lý Thụ là người văn võ kiêm toàn, trí dũng gồm hai, chắc chắn sẽ đem lại chiến thắng mau lẹ.

Phiên vương mừng lắm, bảo Lâu Lý Thụ rằng:

- Mao khanh nói rất đúng, trẫm cũng nhìn nhận Lâu khanh rất xứng đáng với chức vụ Chinh nam nguyên soái, thay thế Ngô Loan . Vậy khanh hãy ráng sức khôi hoàn trở về trẫm sẽ chia đất phong cho.

Lâu Lý Thụ lấy cố tuổi già sợ không đảm đương được trọng trách, nhưng Phiên vương không chịu . Lâu Lý Thụ đành phải vâng mệnh và xin được tự ý tổ chức đội ngũ, Phiên vương chấp thuận.

Hôm sau Lâu Lý Thụ điểm mười vạn tinh binh, cắt đất. các tướng lo vược tham mưu, việc vận lương, rồi tổ chức cuộc tuyển tướng tuyên phong tại thao trường.

Lâu Lý Thụ cho treo một chiếc cấm bào và dùi. một cái đỉnh nặng năm trăm cân giữa thao trường, hẹn rằng ai cưỡi ngựa chạy xa ba trăm thước bắn rơi chiếc cấm bào và sau đó nhấc nổi chiếc đỉnh, thì được chọn làm tiên phong.

Lập tức từ phía hữu đội, một tiểu tướng mặc bạch bào, cưỡi bạch câu phóng ngựa chạy ra, giương cung lấp tên mà bắn áo bào rơi xuống nhưng mắc cành cây . Ngay lúc đó một lão tướng từ phía tả đội cưỡi ngựa chạy ra, bắn tiếp một phát khiến cành cây rung động và chiếc cấm bào rơi xuống đất . Hai người giục ngựa chạy tới trước mặt Lâu nguyên soái để tranh công . Lâu Lý Thụ bảo:

Việc bắn áo bào cứ để đó ta xét, bây giờ ra cử đỉnh đã.

Viên tiểu tướng nhường cho viên lão tướng cử đỉnh trước . Viên lão tướng sức tay mạnh nhưng tuổi đã già, gắng sức nhấc được cái đỉnh năm trăm cân lên, nhưng chưa kịp đặt xuống thì đã tuột tay để rơi chiếc đỉnh và ngã quỵ xuống . Viên tiểu tướng chạy tới nhấc bổng cái đỉnh lên, đi được mấy bước, nhưng thở hồng hộc phải đặt xuống.

Lúc đó có một người từ phía hữu đội, mặt đỏ râu đỏ, mình mặc chiến bào đỏ, bước ra hét lớn:

- Xin để tôi.

Nói xong chạy tới hai tay nâng chiếc đỉnh lên ngang ngực, rồi mang chiếc đỉnh đi ba vòng thao trường, sau đó mới để chiếc đỉnh tại chỗ cũ, sắc mặt không biến đổi.

Cử đỉnh xong, người đó xin được bắn cấm bào, Lâu Lý Thụ cho treo cấm bào lại, người này lên ngựa đeo cung tên mà chạy ra phía xa, rồi khi quá ba trăm thước mới thành linh quay cổ lại, giương cung lấp tên mà bắn, áo bào rơi ngay xuống đất.

Toàn thao trường reo hò vang trời . Lâu Lý Thụ mừng lắm cho gọi tới mà hỏi, người này đáp:

- Bẩm nguyên soái, tôi họ Cam tên Kỳ, chỉ là một tiểu tướng, nhưng tinh thông thập bát ban võ nghệ, chuyên sử dụng lưỡi khai sơn đại phủ.

Lâu Lý Thụ bảo:

- Bỏn soái rất phục tài người, nhưng để cho ba quân khiếp phục, người hãy gọi người giao đấu, nếu người thắng hết, sẽ lãnh ấn tiên phong.

Cam Kỳ vâng mệnh, cưỡi ngựa yên chi, cầm khai sơn đại phủ, tới giữa thảo trường mà nói lớn, mời người giao đấu.

Một viên tiểu tướng mặc áo bào màu lục cưỡi ngựa cầm thương ra giao đấu, nhưng chỉ được năm hiệp đã thua chạy. Sau đó một vị tướng khác rất dũng mãnh, cưỡi ngựa cầm song đao ra giao đấu. Được hơn mười hiệp, Cam Kỳ giả thua, quay ngựa chạy rồi thành linh rút roi sắt bên mình, quay phắt lại mà đánh, khiến vị tướng kia ngã ngựa hộc máu.

Sau đó thì không còn ai dám ra giao đấu nữa, Lâu Lý Thụ mừng rỡ trao ấn tín tiên phong cho Cam Kỳ.

Hôm sau đại quân lên đường, quân phong nghiêm chỉnh, khí thế cực dũng mãnh. Đi được ít ngày tới một ngọn núi lớn, Lâu nguyên soái cho quân tạm nghỉ dưỡng sức, rồi tự mình dẫn mấy ngàn binh đi thăm cảnh núi non. Lúc trở về doanh trại, bỗng nghe trên đỉnh núi có tiếng nổ ầm như sấm, rồi một đạo kim quang bay vút lên mây và biến mất. Lâu Lý Thụ đoán là núi này phải có kỳ nhân, bèn cho binh tốt lui về, chỉ đem theo vài viên tùy tướng, tìm đường lên núi.

Đi mãi cũng chẳng thấy gì, tới gần đỉnh núi gặp một vị tăng ăn mặc lạ lùng, từ trong đám cây cổ thụ bước ra chấp tay nói:

- Bần tăng đợi nguyên soái đã lâu.

Nói xong mời Lâu nguyên soái tới am của mình để nói chuyện. Đi sâu vào trong đám cây rậm chùng vài dặm thì tới một cái am nhỏ, vị sư đưa tay gõ cửa, một tiểu đồng mặt xanh răng nhọn chạy ra mở cửa. Lâu nguyên soái bước vào, thấy trong am hoàn toàn trống không, cả đến một pho tượng Phật cũng không có, lấy làm ngạc nhiên lắm. Vị sư nói:

- Xin nguyên soái đừng ngạc nhiên, bần tăng là người ở vùng Tây hải, thấy núi Bàn đà này có luồng tú khí, nên dẫn hai tiểu đồng tới đây tu luyện, trải đã hơn nghìn năm rồi.

Lâu Lý Thụ kinh hãi nói:

- Núi này là núi Bàn Đà sao? Bần soái chưa từng nghe tên.

Vị sư nói:

- Núi này là vật tùy thân của bần tăng, bần tăng tới đâu thì núi theo tới đó, nên không phải là núi của Phiên quốc.

Lâu nguyên soái giật nảy mình, không ngờ vị sư này lại có thuật di sơn đảo hải như vậy, bèn đem chuyện Nam chinh của mình ra hỏi lợi hại và xin chỉ giáo. Vị tăng nói:

- Nhận môn quan là nơi cực hiểm yếu, thành lũy lại cực kiên cố, lại có Lý Quảng trấn giữ thì nguyên soái dù có tài của Tôn Ngộ, dụng binh như thần cũng khó lòng hạ được.

Lâu nguyên soái chấp tay vái mà nói:

- Nếu vậy thì cúi xin thiền sư giúp đỡ cho, được thành công bần soái nguyện ghi ơn suốt đời.

Vị sư gật đầu:

- Chính vì vậy mà bần tăng phải đem núi Bàn đà này tới đây để chờ nguyên soái. Bần tăng biết Nam triều đang hồi suy bại, nên tình nguyện theo giúp nguyên soái.

Lâu nguyên soái mừng quá, vái lạy tạ ơn. Vị tăng nói:

- Bây giờ bần tăng đưa nguyên soái và chư tướng về doanh trại.

Nói xong, thổi một hơi mạnh, rồi đọc thần chú, bỗng trời đất tối đen, đưa bàn tay lên không nhìn thấy, rồi sấm chớp cuồng phong dữ dội. Khoảnh khắc trời sáng trở lại, mọi người mở mắt ra thì đã thấy đứng ngay trước doanh trại. Ai cũng lắc đầu lè lười trước pháp thuật của nhà sư.

15. Chương 15

Nghe tin đại quân tới, và đã được thông báo trước mọi việc, Ngô Loan thống lĩnh chư tướng tiếp rước Lâu nguyên soái vào soái danh, hai tay đỡ ấn tín nguyên soái lên, rồi lui về chức vụ Tham quân.

Sau khi nghe Ngô Loan tường trình tình hình Nhận môn quan, Lâu nguyên soái cho đại quân nghỉ ngơi, chỉ gọi riêng tam phong Cam Kỳ tới dặn:

- Canh ba đêm nay, người dẫn quân bản bộ tới Nhận môn quan, dùng thang dài mà trèo lên mặt thành tấn công. Ta sẽ cho quân tiếp ứng ngay. Lý Quảng thấy ta mới đến tướng đêm nay ta còn nghỉ ngơi, nhất định chưa kịp đề phòng.

Cam Kỳ vâng mệnh, gọi các tướng là Tôn Vân, Cáp Hổ, hai anh em họ Thạch, bảo mỗi người chuẩn bị ba nghìn tinh binh để đột kích đêm nay. Ngô Loan và Thạch Khánh Chân thì ngồi uống rượu trong trại, chờ đợi lệnh đi tiếp ứng.

Trong khi đó thì nguyên soái nhà Hán là Lý Quảng ngồi một mình trong trướng, buồn rầu nghĩ ngợi, thấy Tô Vũ đi sứ giảng hoà lâu quá không về, biết là sự bất thành. Lý nguyên soái lại thầm trách đám văn quan trong triều vì quá tin ở sứ giảng hoà, mà ngăn cản việc đem binh tiếp cứu Nhận môn quan. Lý nguyên soái rất lo âu giang sơn nhà Hán.

Đang ngồi nghĩ ngợi buồn rầu, bỗng Lý nguyên soái nghe một tiếng động lớn ở bên ngoài, rồi có lính hầu vào báo là cây cờ ở trước đại doanh đột nhiên bị gãy. Lý nguyên soái lo lắng, vội cho triệu tập chư tướng mà nói:

- Cột cờ trước đại doanh tự nhiên gãy làm đôi, đó là điều rất xấu. Đêm nay phải phòng bị cực chu đáo. Chư tướng gắng sức thủ thành, bốn soái sẽ thân đốc thúc và tuần sát.

Chư tướng vâng lệnh lui về chuẩn bị. Mọi việc xong xuôi thì cũng gần tới canh ba. Lý nguyên soái thân lên mặt thành kiểm soát.

Tới canh ba thì Phiên binh ngậm tăm tiến đến chân thành, bắc thang cao mà leo lên. Cam Kỳ dũng mãnh leo lên, Lý nguyên soái thấy rõ, liền tuốt kiếm chờ sẵn. Cam Kỳ vừa ló mình lên, Lý nguyên soái đâm thẳng một kiếm. Cam Kỳ kêu lên đau đớn mà ngã xuống chân thành. Lý nguyên soái cho nổ pháo lệnh, lập tức Hán binh reo hò bắn tên lửa và lăn gỗ đá xuống, Phiên binh chết nhiều vô số. Hậu quân thấy vậy phải bỏ mà chạy về.

Lâu nguyên soái thiệt mất tướng tiên phong thì lo buồn lắm, sáng hôm sau mời vị sư ra hỏi. Vị sư nói:

- Không sao, tối nay bản tăng sẽ phá thành này.

Canh hai hôm đó, vị tăng bảo:

- Xin nguyên soái cho năm đạo binh cùng tiến công, bản tăng sẽ trợ lực.

Lâu nguyên soái hỏi:

- Bây giờ bốn soái phải bày thế trận gì?

Vị tăng đáp:

- Không cần thế trận gì hết, bản tăng sẽ niệm chú gọi chín con hỏa long tới phun lửa phá cửa quan, lúc đó binh tướng của nguyên soái chỉ việc tràn vào mà thôi.

- Thiên sư cần bao nhiêu binh tướng?

- Riêng bản tăng thì không cần, vì trong hồ lô của bản tăng đã có đầy đủ binh tướng rồi.

Lâu nguyên soái tin lắm, sụp lạy tạ. Ông sai Thổ Kim Hồn đem ba nghìn tinh binh và một cỗ đại pháo đánh mặt phía đông, Cáp Hổ đem ba nghìn tinh binh và một cỗ đại pháo đánh mặt phía tây, Ngô Loan và Tôn Vân mỗi người cũng ba nghìn tinh binh và một cỗ đại pháo đánh hai mặt nam bắc. Thạch Khánh Chân đánh thẳng vào cửa quan, có hai con dấu hai đạo binh tả hữu phụ lực.

Cắt đặt xong xuôi thì tới canah ba . Vị tăng mời Lâu nguyên soái tới trước doanh trại, rồi niệm chú, bỗng trên bầu trời đen kịt loé ra những tia sáng như lửa rồi chín con rồng lửa từ đâu bay tới, nhẹ nhàng múa vuốt, khạc lửa mà xông thẳng tới Nhận môn quan.

Hán binh hoảng sợ vào báo với Lý nguyên soái, trong khi đó năm đạo quân lang sói của Phiên quốc reo hò xông tới công hãm . Lý nguyên soái chạy ra coi, rồi dậm chân mà than:

- Trời hại nước ta rồi!

Mẹ con Trương Thị cũng chạy ra . Lý nguyên soái bảo hai mẹ con hãy tìm đường chạy trốn, nhưng hai mẹ con không chịu, nói rằng không giữ được thành thì Lý nguyên soái cùng chạy trốn . Lý nguyên soái còn đang do dự thì lính chạy tới báo Bành Ân ở mặt bắc đã bị thương, một số Phiên binh đã vào thành . Bốn mặt đều bị công hãm, nhiều chỗ thành đã bị lở.

Lý nguyên soái đành cho lệnh lui quân, rồi thu góp ấn tín, cùng cháu dâu và Lý Năng chạy về hướng Nam . Khoảnh khắc Phiên binh đã chiếm được Nhận môn quan, Tôn Vân dẫn binh đuổi theo . Lý nguyên soái vì muốn tránh thiệt hại thêm cho sĩ tốt, nên không đứng lại giao chiến, cứ thúc binh mà chạy.

Trong khi đó Lâu nguyên soái hớn hờ thét binh nhỏ trại tiến vào Nhận môn quan . Các tướng tới báo cáo thắng lợi, chỉ thiếu có Tôn Vân . Lâu nguyên soái hỏi thì vì .tăng đáp:

- Tôn tướng quân đang truy kính Lý Quảng nhưng Tôn tướng quân không phải là đối thủ của Lý Quảng, nguyên soái hãy cho Cáp Hồ đem binh theo để trợ chiến.

Lâu nguyên soái làm theo ngay . Cáp Hồ dẫn binh đuổi theo, tới ba mươi dặm mới thấy Tôn Vân đang dẫn binh đuổi theo Lý Quảng . Đuổi tới gần, Cáp Hồ muốn tranh công với Tôn Vân, nên vọt ngựa tới trước, giương cung nhắm vào ngay lưng của Lý Quảng mà bắn . Mũi tên trúng ngay vai Lý Quảng, Lý Quảng kêu lên đau đớn mà ngã ngựa.

Tôn Vân muốn tranh công, liền giục ngựa tới vùng đao did.nh chém đầu Lý Quảng, nhưng bỗng từ đỉnh mũ Lý Quảng vọt ra một đạo bạch quang rồi một con bạch hổ nhẹ nhàng múa vuốt chồm lại định vồ Tôn Vân.

16. Chương 16

Tôn Vân hoảng sợ vội quay ngựa lại mà chạy . Cáp Hồ ở phía sau không hiểu chuyện gì . Tôn Vân kể lại, Cáp Hồ không tin muốn cùng Tôn Vân tiếp tục đuổi tới thì thấy một nữ tướng và một tiểu tướng đang vực Lý Quảng lên ngựa mà chạy.

Cáp Hồ giục Tôn Vân cùng đuổi, càng lúc càng gấp.

Đang lúc nguy kịch như vậy thì Trương thị thấy phía trước có Hán binh tới . Vị tướng đi đầu mặc áo bào đỏ, cưỡi ngựa đỏ tay cầm đao, giục ngựa chạy tới mà nói:

- Bản chức là Tổng binh Triệu Anh, trấn thủ Kim Tước quan, nghe tin Nhận môn quan thất thủ, nên vội tới tiếp ứng . Chư vị mau chạy về Kim Tước quan, đám Phiên binh kia để bản chức lo liệu.

Lý nguyên soái sợ một mình Triệu Anh không chống nổi Phiên binh, bèn bảo Trương thị Ở lại giúp, còn mình và Lý Năng thì vào Kim Tước quan . Trương Thị quay ngựa lại cùng Triệu Anh nghênh chiến Tôn Vân và Cáp Hồ . Hai phiên binh này đã mệt mỏi, đánh không lại, phải quay binh chạy về Nhận môn quan . Triệu Anh và Trương Thị cũng đem binh về Kim Tước quan.

Về tới phủ tổng binh, Triệu Anh rút mũi tên ở vai Lý Quảng ra và lấy thuốc gia truyền mà đắp vào Lý Quảng có thể ngồi được như thường . Sau đó Triệu Anh cho bày tiệc khoản đãi . Trong tiệc, Lý Quảng nói:

- Phiên binh có yêu pháp . Nhận môn quan kiên cố là thế mà còn thất thủ, xin tổng binh thận trọng . Tốt hơn hết là gọi binh tướng của hai ả phía nam là Ngân Yến và Thiết Nha cùng tới đây thì may ra mới có thể giữ nổi.

Triệu Anh có vẻ không tin, nói rằng:

- Phận ai nấy lo, bản chức trấn thủ ải này thì phải tròn nhiệm vụ . Phiên binh vừa rồi không có gì đáng ngại, chúng mà kéo tới đây là dịp cho bản chức lập công.

Lý Quảng thấy Triệu Anh khinh địch như vậy thì biết là khó giữ nổi Kim Tước Quan . Hôm sau, Lý Quảng cáo từ về kinh điều trị vết thương và nhận tội trước Hán đế.

Lý Quảng đi rồi, Triệu Anh cho phòng bị kỹ càng . Ba hôm say thì Phiên binh tới khiêu chiến . Triệu Anh lên ngựa kéo binh ra nghênh chiến . Triệu Anh giao đấu với Thổ Kim Hồn hơn năm mươi hiệp bất phân thắng bại, bèn giả thua rồi dùng ngón dũa dao mà chém ngược trở lại . Thổ Kim Hồn may mắn tránh được nhưng sơ toát mồ hôi quay ngựa mà chạy . Triệu Anh hô quân truy kích tới gần đại doanh của Lâu nguyên soái.

Vị tăng thấy vậy, bèn lấy ra một trái cầu thủy tinh miệng niệm chú rồi tung trái cầu lên không . Trái cầu to ra gấp ngàn lần, giáng thẳng xuống đầu Triệu Anh khiến Triệu Anh chết thảm.

Lâu nguyên soái hững hờ, hô quân nhổ trại, kéo thẳng tới Kim Tước quan, ủa vào như chỗ không người . Hán binh chạy tan tác hết.

Cho quan sĩ nghỉ ngơi ba ngày ăn uống no nê, Lâu nguyên soái lại tiến binh đến gần Ngân Yến quan mà hạ trại . Hôm sau Thạch Khánh Chân dẫn binh tới khiêu chiến . Tướng giữ ải Ngân Yến là Trương Ngọc Long, tuy trẻ tuổi và dũng cảm nhưng trầm tĩnh, biết là Phiên binh rất mạnh, bèn đóng chặt cửa quan mà dâng biểu cấp báo về triều . Đồng thời lại thông báo với lực lượng ở ải Thiết Nha, và gọi tới hiệp lực.

Ba ngày sau, Thạch Khánh Chân tới khiêu chiến, nhưng vẫn thấy cửa quan treo miễn chiến bài . Thạch Khánh Chân chửi mắng, đập nát miễn chiến bài rồi quay về báo cáo.

Lâu nguyên soái nôn nóng hỏi, thì vị tăng đáp:

- Pháp thuật không thể lúc nào cũng đem ra dùng được, chỉ lúc nguy cấp mới nên dùng, nếu không sẽ bị . thần linh trách phạt.

Thổ Kim Hồn ngồi cạnh nói:

- Hán binh không xuất chiêu là đang chờ cứu viện . Bây giờ mình nhổ trại lui binh, cho bên trong trễ nãi đề phòng, tôi sẽ lên đem binh tới tiến công chớp nhoáng.

Lâu nguyên soái y kế, cho lui binh ba chục dặm . Trương Ngọc Long nghi hoặc lắm, nhưng đợi tới bảy tám ngày sau cũng chẳng thấy gì, mới cho quân lính mở cửa quan ra ngoài chặt cây lấy củi . Thổ Kim Hồn cho một số phiên binh ăn mặc giả làm Hán binh, trà trộn kiếm củi rồi lọt vào cửa quan . Đêm đó trong cửa quan lửa cháy ngất trời, tức thì Thổ Kim Hồn dẫn binh tiến công . Hán binh trong cửa ải náo loạn, không còn hàng ngũ gì nữa . Cửa quan bị phá, tổng binh Trương Ngọc Long lên ngựa ứng chiến thì Thổ Kim Hồn đã xông tới giết chết . Như vậy là Ngân Yến quan đã lọt . vào tay phiên binh.

Lâu nguyên soái lại cho quân nghỉ ngơi ba ngày ăn uống vui chơi, rồi nhổ trại tiến đánh Thiết Nha quan . Tổng binh nơi này là Hoàng Sùng tín, rất kiêu dũng, nhưng biết Phiên binh đang mạnh, cứ đóng cửa quan mà chờ cứu viện . Nhưng cứu viện mãi không thấy tới . Mấy ngày sau thì cửa quan bị phá, Hoàng Sùng Tín vừa đánh vừa chạy.

Như vậy là sau Nhận môn quan, Phiên binh chiếm liên tiếp ba cửa ải quan trọng.

17. Chương 17

Qua Thiết Nha Quan là tới Hoàng Hà sông cực rộng, muốn qua phải có thuyền cầu, muốn chế tạo thuyền hay cầu thì cần phải có vật liệu và đòi hỏi thời gian quá lâu ngày chàng tháng, do đó Lâu nguyên soái cứ ra vào thờ ngắn than dài . Vị tăng cười bảo:

- Có gì mà lo, hễ sức người làm không nổi thì bản tăng giúp . Cứ chờ sáng mai sẽ rõ.

Đêm đó vị tăng niệm chú làm phép, tới canh hai thì cuồng phong nổi lên dữ dội, thổi từ bờ bên kia sang, gió thổi như thế cho tới sáng thì yên . Phiên binh kéo ra bờ sông reo hò, vì bao nhiêu chiến thuyền của Hán binh đậu bên kia sông đều bị trôi giạt cả sang bên này sông hết.

Lâu nguyên soái mừng rỡ lay tạ vị tăng nằm dậy, rồi lần lượt cho binh xuống thuyền vượt Hoàng Hà . Từ đó Phiên binh ngày càng tiến gần tới Kinh đô Trường An . Dọc đường, các cửa ải của nhà Hán, hoặc bị phá dễ dàng, hoặc đầu hàng . Phiên binh thể mạnh như trẻ, đi như mây bay gió cuốn.

Hán đế mỗi ngày liên tiếp nhận được không biết bao nhiêu tin cấp báo, lại nghe nói Phiên binh có yên pháp nên càng lo ngại . Ít hôm sau nữa thì có tin Phiên binh đã tiến gần tới kinh đô . Hán đế thiết triều hỏi:

- Ai có thể cầm binh ngăn giặc ?

Hỏi liền mấy câu, bá quan văn võ vẫn im phăng phắc . Hán đế giận lắm đập án mà quát:

- Nuôi quân ba năm chỉ dùng có một ngày . Bây giờ các khanh muốn trăm dâng giang sơn vạn dặm này cho giặc hay sao ?

Binh bộ Thượng Thư Trương Bá Nguyên bước ra tâu:

- Phiên binh xâm lấn bờ cõi, chỉ là để đòi Tây cung quý phi mà thôi . Nếu bệ hạ cho phép thì thần có thể ra thuyết hòa cùng giặc.

Hán đế đành để Trương Bá Nguyên lên mặt. thành nói chuyện với giặc . Trương Bá Nguyên lên mặt thành nói lớn:

- Chủ tướng Phiên binh là ai, xin mời tới chân thành, có ta là Binh Bộ Thượng Thư Hán triều Trương Bá Nguyên muốn nói chuyện.

Lính vào đại doanh cấp báo . Lâu nguyên soái cùng vị tăng và chư tướng cưỡi ngựa tới chân thành . Trương Bá Nguyên hỏi:

- Có phải Phiên vương chỉ muốn đòi Chiêu Quân không ?

Lâu nguyên soái do dự, không biết nên trả lời sao, vì tiếc công đem binh tới được kinh đô này mà chỉ đem về được một mỹ nhân thôi sao . Vị tăng biết ý nói:

- Bần tăng đã tính rồi, vận nhà Hán suy mà chưa tuyệt . Vậy cứ đòi nạp Chiêu Quân là được.

Lâu nguyên soái cứ như vậy mà trả lời . Trương Bá Nguyên nói:

- Nếu vậy hãy lui binh năm chục dặm để trấn an dân tâm, ba ngày sau sẽ nạp Chiêu Quân.

Phiên binh lui năm chục dặm . Hôm sau Trương Bá Nguyên hiến kế là chọn một cung nữ nào thật giống Chiêu Quân, dặn phải giữ bí mật, rồi nạp cho Phiên binh . Hán đế nghe lời, hạ chiếu chọn được một cung nữ có khuôn mặt gần giống với Chiêu Quân, rồi sai Trương Thượng Thư cùng với tám cung nữ khác và ba trăm ngự lâm quân đưa Chiêu Quân giả tới doanh trại Phiên binh.

Tới doanh trại của Lâu nguyên soái, Trương thượng thư nói:

- Chiêu Quân đã tới đây, tức là quốc mẫu của nước Phiên rồi, sao không cho bày hương án nghênh tiếp để trọn đạo làm tôi ?

Lâu nguyên soái bèn cho bày hương án, rồi cùng chư tướng nhất loạt quỳ xuống tung hô . Chiêu Quân giả xuống xe, vì được trang điểm và ăn mặc cực lộng lẫy nên đẹp vô cùng . Các tướng Phiên lên nhìn và trầm trồ khen ngợi.

Lâu nguyên soái cho mở tiệc chào mừng Chiêu Quân giả và khoản đãi Trương thượng thư, rồi cho lệnh quay binh về nước . Chiêu Quân giả cùng tám cung nữ đều khóc lóc vì biết rằng chẳng còn bao giờ được về quê hương nữa.

Thấm thoát Phiên binh đã về tới kinh đô Phiên quốc, Lâu nguyên soái dẫn Chiêu Quân giả vào triều . Chiêu Quân giả thốt tha lạy chào mà nói:

- Thiếp là Vương Chiêu Quân , chúc chúa công vạn tuế.

Phiên Vương lòng như mở hội, thân bước xuống đỡ nàng dậy mà ngắm nghía . Nhưng sau đó Phiên vương thấy là quả có giống trong tranh, có điều là xấu hơn nhiều . Phiên vương không mấy vui, nghi ngờ là bức tranh mà Mao Diên Thọ đưa đã được họa sĩ vẽ đẹp hơn sự thật bèn cho gọi Mao Diên Thọ lên mà hỏi.

18. Chương 18

Mao Diên Thọ xin phép được nhìn kỹ rồi thất sắc quỳ tâu:

- Bẩm chúa công, đây nhất định không phải Vương Chiêu Quân, mà chỉ là một người có khuôn mặt giống Chiêu Quân mà thôi. Như thế này là Hán đế đã đem Chiêu Quân giả để lừa Chúa công rồi.

Phiên vương dùng dùng nổi giận, hét quân lính đem Chiêu Quân giả cùng tám cung nữ theo hầu giam hết cả vào lãnh cung, rồi trách tội Lâu nguyên soái là khi quân để mạo công, và hét vũ sĩ đem Lâu nguyên soái ra chém. Nhưng Mao Diên Thọ đã bước ra bên vực che chở, bảo đó không phải là tội của Lâu nguyên soái, vì ai cũng có thể lầm lẫn như thế. Nhưng Phiên vương đã không nghe, mà còn trách mắng luôn cả Mao Diên Thọ đã lầm lẫn tiến cử người không xứng đáng. Mao Diên Thọ đành im lặng. Các đại thần Phiên triều đều theo nhau ra xin tội cho Lâu nguyên soái, nhưng Phiên vương hét lớn:

- Ý ta đã quyết ai còn xin cho Lâu Lý Thụ thì cũng bị chém.

Lâu nguyên soái đang bị vũ sĩ ập lại trời thì có lính vào báo là vị tăng xin triều kiến. Nguyên vị tăng được Phiên vương mời ở lại chùa Phục Long để tạ Ôn, bắt đốt tay biết Lâu nguyên soái bị tội chết, liền tìm tới cứu. Phiên vương nghe nói vị tăng đến thì cung kính tiếp đón. Vị tăng nói:

- Chúa công vì một mỹ nhân mà giết một đại tướng, e rằng dân chúng chê cười. Lỗi không phải ở Lâu nguyên soái, mà ở Hán triều gian dối. Vậy xin chúa công cho Lâu nguyên soái đem binh hỏi tội Hán triều để chuộc lại sự lầm lẫn.

Phiên vương nghe vậy dịu giọng hỏi:

- Lần này ngoài Chiêu Quân, quả nhân có nên chiếm đất đai của Hán triều không, xin thánh sư chỉ giùm.

Vị tăng ngẫm nghĩ rồi nói:

- Nhà Hán chưa tuyệt, chỉ cần có mỹ nhân là được rồi.

Phiên vương vui vẻ nói:

- Nếu vậy lại phải nhờ thánh sư nhọc công lần nữa.

Rồi sai người vào cung lấy bức chân dung Chiêu Quân, đưa cho Lâu nguyên soái mà dặn dò phải xem xét cho thật kỹ. Lâu nguyên soái lấy tạ mà nhận.

Ít ngày sau, gặp ngày tốt, Lâu nguyên soái lại đem hai chục vạn tinh binh lên đường tới Nhận môn quan. Lần này Cáp Hổ làm tiên phong.

Hiện tại Lý Quảng đã được phái tới trấn thủ Nhận môn quan, thành trì hào lũy được tu bổ và gia tăng phương tiện phòng thủ. Lý Quảng biết là sớm muộn Chiêu Quân giả cũng bị phát giác, và Phiên binh sẽ trở lại xâm lăng. Lý nguyên soái tất nhiên không sợ Phiên binh dũng mãnh, mà chỉ ngại yêu pháp của giặc.

Một hôm Lý nguyên soái đang ngồi nghĩ cách phòng thủ sao cho hữu hiệu, thì lính vào báo là Phiên binh đã ùn ùn kéo tới và hạ trại ở bên ngoài cửa quan. Lý nguyên soái giật mình vội triệu tập chư tướng ban lệnh phòng thủ nghiêm ngặt, rồi thân lên mặt. Thành nhìn ra xa, thấy Phiên binh đông như kiến cỏ, cờ xí rợp trời, trại đóng san sát, lấy làm lo ngại lắm.

Hôm sau tướng tiên phong của Phiên quốc là Cáp Hổ dẫn quân tới khiên chiến, lớn tướng chửi mắng Hán triều gian dối, và dọa là không nạp Chiêu Quân thật thì lần này tràn vào giết hết dân chúng, đến cả con gà con chó cũng không còn.

Lý nguyên soái không biết làm sao, sai tướng ra nghênh chiến thì sợ là không thắng, vì tinh thần quân binh đã sút, tướng giỏi lại chẳng còn ai, bèn nghĩ kế hoãn binh, một mặt viết biểu cấp báo về kinh đô, một mặt dẫn chư tướng lên mặt thành mà nói:

- Chẳng hay Phiên tướng đó là ai?

- Ta là Cáp Hổ tiên phong đây.

- Thiên tử đã nạp Chiêu Quân rồi, sao còn động binh?

- Cát Hổ giận dữ quát lớn:

- Đừng có giả vờ . Hán đế đã nạp Chiêu Quân giả, nên bọn ta lại phải một phen vất vả tới đây.

Lý nguyên soái nói:

- Chiêu Quân thật hay giả, bốn soái nào có hay biết . Thật hay giả rồi hỏi ra sẽ rõ, việc gì phải động binh cho khốn khổ sinh linh . Vậy tướng quân hãy án binh bất động, chờ b^n soái báo về triều, sẽ có cách giải quyết.

Cát Hổ ngẫm nghĩ lấy làm phải, liền quay về báo lại với Lâu nguyên soái . Lâu nguyên soái hỏi ý kiến vị tăng . Vị tăng bảo là Lý Quảng nói đúng, vậy cứ chờ xem sao.

Nhờ kế hoãn binh này mà Lý nguyên soái có thời giờ gia tăng các phương tiện phòng thủ.

19. Chương 19

Hán Đế tiếp được tờ biểu tấu của Lý nguyên soái thì lo sợ lắm, bèn hỏi ý kiến quần thần . Các đại thần đều khuyên là đừng vì một mỹ nhân mà làm khổ lấy cho trăm họ . Hán đế thở dài trở về Tây cung.

Chiêu Quân ra đón tiếp, thấy Hán đế âu sầu thì hỏi:

- Chẳng hay có chuyện gì khiến cho bệ hạ không vui ?

Hán đế thở dài đáp:

- Không thấy mặt hiền phi thì thôi, mà thấy mặt thì lòng trầm lại như dao cắt.

Chiêu Quân kinh ngạc:

- Nhưng có chuyện gì vậy ?

Hán đế vào ngồi trước án thư, kể lại mọi chuyện rồi nói:

- Hiền phi, nếu trăm không theo lời Phiên chúa thì binh đao lại diễn ra, sinh linh lại khốn khổ, trăm quan bách tính sẽ trút hết tội vào trăm . mà nếu nghe lời Phiên chúa, thì trăm với phi đành phải chia liã, thử hỏi làm sao trăm không buồn khổ cho được ?

Chiêu Quân ngồi xuống đối diện với nhà vua, sa nước mắt mà nói:

- Chẳng qua số kiếp của thần thiếp khổ cực như vậy.

Hán đế cũng ứa nước mắt mà nói:

- Hiền phi đừng buồn nữa, hiền phi hãy cứ tạm sang cống Phiên để cứu đất nước và sinh linh, rồi trăm sẽ tổ chức binh mã sang Phiên cướp hiền phi đem về.

Chiêu Quân khóc mà nói:

- Thiếp biết bệ hạ yêu thiếp lắm, nhưng triều đình đã không có người đuổi giặc, phải cần một người con gái chân yếu tay mềm, thì thiếp nào có tiếc gì thân mình . Có điều là liệt nữ bất giá nhị phu, thiếp tuy cống Phiên nhưng là để giúp yên đất nước, nào phải ôm cầm thuyền khác . Vì vậy thiếp hứa là dù chết cũng chẳng thất thân với Phiên vương.

Hán đế càng nghe càng như trăm nhìn mũi tên bắn vào tim, nhưng phải nén đau thương để an ủi . Hai người tâm sự suốt đêm.

Sáng hôm sau Hán đế thiết triều, hạ chiếu buộc Phiên binh phải lui khỏi Nhạn môn quan ba chục dặm và hẹn là đến ngày hai mươi bảy tháng hai sẽ nạp cung Phi Chiêu Quân.

Thẩm thoát đã gần tới ngày ấn định . Đêm trước Hán đế cho bày tiệc tiễn hành tại Tây cung, cùng Chiêu Quân uống rượu mà nhỏ lệ, ân ái nồng nàn lưu luyến . Canh năm hôm sau, ngự lâm quân đã tề tựu, đưa Chiêu Quân và đám cung nữ thị tỳ lên đường xuất tái nạp Phiên . Chiêu Quân mặt không trang điểm khóc

lạy Hán đế trước điện mà không còn sức đứng dậy nữa . Quốc trưởng và phu nhân cũng có mặt tiễn đưa, xót xa nhỏ lệ an ủi con gái đem thân cứu nước.

Chiêu Quân lại bái biệt Lâm hoàng hậu, hoàng hậu cũng cảm thương khóc ngất . Hán đế lại tuyển trạng nguyên Lưu Văn Long, là người tài đức gồm hai, trí dũng song toàn, thống lãnh ngự lâm quân đi theo phò Chiêu Quân trong những tháng năm ở nước Phiên.

Trạng nguyên Lưu Văn Long lúc đó vừa mới cưới vợ được ba ngày, nhưng vì mệnh vua chẳng dám từ nan . Hán đế cầm tay trạng nguyên mà bảo:

- Đất nước đang cơn nghiêng ngửa, triều đình thiếu người tài, nên trăm phải nhờ khanh phò giá quý phi ở nước người, vậy trăm coi khanh như anh trai của quý phi, và đổi tên họ Khanh là Vương Long.

Đây là một đặc ân lớn lao, khiến trạng nguyên được an ủi rất nhiều về mặt tinh thần.

Sau cùng thì Chiêu Quân phải lên kiệu, trạng nguyên Vương Long dẫn đầu đoàn quân hộ giá, Hán đế cùng Lâm hoàng hậu và vợ chồng Vương quốc trưởng thân tiễn đưa mười dặm rồi mới khóc lóc quay về.

20. Chương 20

Chiêu Quân ngồi trên kiệu, cứ quay đầu ngó về hoàng thành, đến khi hoàng thành mờ đi trong mắt lệ, nàng mới gục đầu mà khóc . Đi được ba mươi dặm, vì phải tranh thủ thời gian, nên Vương Long mời Chiêu Quân lên ngựa, từ đó ngày đi đêm nghỉ, vượt bao sông núi, cứ trực chỉ phương bắc mà đi.

Một hôm đoàn người ngựa vượt núi Thánh Hàng, tới chiều thì gần qua hết núi, bỗng có con mãnh hổ từ bên đường xông tới định vồ Chiêu Quân, trạng nguyên Vương Long vội cầm đao chống đỡ bảo vệ và hô sĩ tốt đuổi mãnh hổ . Nhưng mãnh hổ cực tình khôn, không sợ đông người, nhanh nhẹn nhảy tránh các binh khí, chồn vờn gặm thết không chịu bỏ đi . Chiêu Quân giữa mặt thanh:

- Ôi, không ngờ số phận Chiêu Quân lại lận đận như thế này, chi bằng chết về tay mãnh hổ còn hơn phải cống Phiên.

Lời than của nàng đã cảm động tới vị thần núi Thái hàng, lập tức sơn thần hóa thành người thợ săn, tay cầm chiếc đinh ba, từ trên núi chạy xuống . Mãnh hổ thấy người thợ săn kia thì hoảng sợ cúp đuôi chạy miết vào núi . Còn người thợ săn thì khoanh khắc không thấy đâu nữa.

Đoàn người ngựa an toàn ra khỏi Thái Hàng sơn, lại tiếp tục ngày đi đêm nghỉ, bất giác đã cuối thu đầu đông, gió bắc lạnh lùng, thỉnh thoảng có tuyết bay lả tả . Đoàn người ngựa cứ xông gió đập tuyết mà đi . Ít ngày nữa thì tới Nhận môn quan.

Hôm sau, Phiên binh đã dò tin, biết Chiêu Quân tới Nhận môn quan, vội về báo và Lâu nguyên soái cho tướng sĩ hàng ngũ chỉnh tề kéo tới trước Nhận môn quan chờ tiếp rước Chiêu Quân . Chiêu Quân sai viết thư đưa sang Phiên binh, bảo là hãy chờ ít ngày vì trong người nàng không được khỏe . Thật sự thì Chiêu Quân cố tình nấn ná để chờ xem Hán đế có cho đại binh tới đẩy lui Phiên binh hay không, vì biết đâu trong những ngày qua, triều đình lại chẳng tuyển được nhân tài xuất chúng . Nhưng thương thay cho Chiêu Quân , lòng ôm một mối tình ai, càng chờ đợi lại càng tuyệt vọng.

Ít hôm sau, Lâu nguyên soái hỏi thúc càn ngày càng gấp . Chiêu Quân ứa nước mắt nói:

- Thánh thượng hứa sẽ phát đại binh để cứu ta, mà sao tới bây giờ cũng chẳng thấy gì.

Lý nguyên soái xót xa đáp:

- Xin nương nương hãy sáng suốt, nếu quả triều đình có được tướng tài thì thánh thượng đã cho phát binh rồi . Chỉ xin đường xa nghìn dặm, nương nương hãy bảo trọng thân thể.

Nói xong cho bày tiệc rượu tiễn hành, vì không thể chần chờ thêm được nữa . Mọi người đang nhấp chén sầu thì thấy bên ngoài doanh trại, một con nhạn lạc bầy đang bay qua liệng lại, kêu lên ai oán không thôi . Chiêu Quân đứng dậy bước ra nhìn chim nhạn mà bảo:

- Nhận kia sao lạc bấy lẽ bạn như vậy ? Ta đây nào khác gì người, nếu quả là đồng bệnh tương lân, thì hãy ngừng xuống đây cho ta gửi một lá thư về triều đình.

Quả nhiên chim nhận không kêu bi thương nữa, mà tới đậu ngay trước thềm doanh trại . Lý nguyên soái và Vương Long đều kinh ngạc, Vương Long đứng dậy lấy giấy bút rồi nói:

- Nhận kia đã bằng lòng đưa thư, cúi xin nương nương viết.

Nhưng Chiêu Quân không dùng giấy bút, nàng trở vào bàn tiệc, ngồi xuống lấy chiếc khăn tay nhỏ bằng lụa bạch rồi cắn đầu ngón tay cho chảy máu và viết trên khăn, sau đó lấy chỉ đỏ cột chiếc khăn vào chân chim nhận và thả cho bay đi . Con nhận kêu lên ai oán, rồi cất cánh tung bay về hướng nam, cho đến lát đã không thấy hình ảnh đâu nữa.

Chỉ hai ngày, nhận đã bay về tới kinh đô Trường An . Hán đế vừa mới bãi triều, trở về Tây cung lạnh lẽo một mình ngồi tưởng nhớ Chiêu Quân . Bỗng thấy một con nhận lẻ loi bay liệng qua lại ngoài cửa cung kêu lên bi ai thảm thiết, Hán đế cho là điềm chẳng lành, bèn sai nội thị lấy cung tên ra bắn.

Chim nhận càng kêu thảm thiết hơn rồi tung mình bay liệng, khiến nội thị không sao nhắm bắn được . Hán đế thân ra ngoài, thì thấy thấp thoáng có vật gì trắng trắng cột ở chân chim nhận, bèn ngẩng nhìn hồi lâu rồi lớn tiếng bảo:

- Nhận kia, nếu quả không có chuyện gì thì hãy bay đi nơi khác, kéo trăm cho bắn chết . Còn nếu có chuyện gì liên quan đến trăm thì hãy đậu xuống thềm cung này.

Quả nhiên chim nhận đậu ngay xuống thềm Tây cung, trước mặt Hán đế . Nhà vua cúi xuống hai tay cầm chim nhận lên, thấy ở chân có lá thư, cột bằng chỉ đỏ, liền thận trọng cởi ra, thấy đó là lá huyết thư của Vương Chiêu Quân từ Nhận môn quan gửi về . Hán đế đọc xong mà nước mắt chan hòa, lòng đau như cắt, nghẹn lời không biết nói sao.

Chim nhận thì cứ đậu dưới thềm, như chờ đợi thư hồi âm . Hán đế biết ý, gạt lệ bảo:

- Đáng lẽ trăm có thư hồi âm, nhưng nghĩ lại không ích lợi gì mà chỉ khiến quý phi thêm đau đớn, thôi trăm tạ Ôn người, người bay đi.

Chim nhận nghe xong thì cất cánh vụt bay đi mất.

Trong khi đó tại Nhận môn quan, tiệc rượu tiễn hành kéo dài tận canh ba . Sáng hôm sau Lý nguyên soái đưa Chiêu Quân lên ngựa Long câu, Vương Long dẫn theo ngũ lâm quân hàng ngũ tề chỉnh . Cửa quan rộng mở, đoàn người ngựa cờ xí rợp trời, tiến về phía Phiên binh.

21. Chương 21

Lâu nguyên soái mừng rỡ cùng chư tướng nghênh tiếp thật trọng thể, sai bày tiệc tẩy trần, trong tiệc, Lâu nguyên soái lên mở bức chân dung ra so sánh, thì thấy không sai mấy may, lấy làm vững bụng lắm.

Hôm sau Lâu nguyên soái cùng với trạng nguyên Vương Long phò Chiêu Quân đi trước, rồi đại binh đi sau mấy chục dặm cho khỏi ồn ào . Ít ngày nữa tới một địa phương, có sương mù dày đặc không thể nhìn xa, Chiêu Quân hỏi trạng nguyên Vương Long:

- Đây là đâu ?

Vương Long đáp:

- Đây là địa phận giáp Hắc Thủy Hà, từ đây tới Kinh đô Phiên Quốc chỉ còn nửa đường.

Qua Hắc thủy hà, Vương Long cho đóng trại gần một tòa cổ miếu bên đường để sĩ tốt nghỉ ngơi . Sĩ tốt nấu cơm ăn xong thì trời vừa tối . Vương Long cho lệnh ngủ sớm để lấy sức . Chỉ còn một mình Chiêu Quân ngồi trong trại, lấy đàn tỳ bà ra gảy mấy khúc thê lương, tiếng đàn chất chứa lòng nhớ quê hương, nhớ Hán đế, đó là mấy khúc Quà quan tư hương luyện chúa.

Lát sau một hồi, Chiêu Quân gục xuống án thư mà thiếp đi . Nàng mộng thấy một ngọc nữ tới bảo:

- Có tiên chỉ, triệu nương nương tới yết kiến tiên chúa.

Chiêu Quân đi theo, tới một cung điện vàng son rực rỡ, bên trong có một vị tiên nữ mặc hoàng bào lấp lánh ngồi giữa, hai bên là hơn mười tiên nữ khác đứng hầu . Chiêu Quân ngạc nhiên lắm . Vị tiên chúa nói:

- Vương Chiêu Quân , ta là Cửu thiên Huyền Nữ, với ngươi có chút kỳ duyên, nên gọi ngươi tới đây, ban cho ngươi chiếc áo lông hạc . Mặc áo này thì Phiên Vương không thể đến gần ngươi, giúp ngươi giữ tròn danh tiết.

Nói xong sai tiên nữ đưa áo cho Chiêu Quân , nàng lạy tạ mà nhận . Ngọc nữ lại đưa Chiêu Quân trở ra, tới thềm cung điện thì thỉnh linh xô mạnh một cái, Chiêu Quân không đề phòng nên ngã xuống, và nàng chợt tỉnh giấc, thấy trên án thư có chiếc áo lông hạc trắng như tuyết . Chiêu Quân biết là mình vừa gặp tiên chúa Cửu thiên Huyền Nữ, vội mặc áo lông hạc, thấy ấm hân lên, và bước ra ngoài doanh trại . Dưới ánh trăng suông, nàng thấy tấm bảng ở cổng ngôi cổ miếu ẩn hiện ba chữ “Cửu cổ miếu”, thì biết đó là miếu thờ Cửu thiên Huyền Nữ, liền bước tới cổng miếu sụp lạy tạ Ôn, sau đó quay về doanh trại an nghỉ.

Hôm sau, Chiêu Quân vào miếu đốt hương khấn vái rồi mới tiếp tục lên đường . Thấm thoát ít ngày đã tới ngoại thành kinh đô . Quan thủ thành dẫn binh nghênh đón . Chiêu Quân dừng ngựa mà bảo:

- Ngươi vào tâu với Phiên vương là Chiêu Quân có ba điều kiện . Thứ nhất là Phiên chúa hạ lệnh giảm thuế má cho dân chúng, thứ nhì là Phiên chúa phải một lòng thờ phụng Hán triều, thứ ba là Phiên chúa phải hứa hàng năm tiến cống đều đặn . Ba điều kiện đó được chấp nhận thì ta mới chịu vào thành, còn không thì ta nguyện chết nơi đây.

Quan thủ thành vào tâu lại, Phiên vương mừng rỡ chấp thuận đủ ba điều kiện, rồi sai đem kiệu hoa và cung nữ ra tận ngoại thành đón rước . Chiêu Quân vào đến kinh thành, thấy Phiên vương dẫn bá quan văn võ ra tận cửa Ngọ môn nghênh tiếp . Sau đó nàng được đưa về Tây cung . Phi tần cung nữ trong cung thấy Chiêu Quân đẹp như tiên giáng trần, ai nấy đều xuýt xoa khen ngợi.

Phiên vương thiết triều, ban thưởng cho tướng sĩ có công, lại sai bày yến tiệc thiết đãi quần thần văn võ cùng trạng nguyên Vương Long . Tiệc xong, Phiên vương cho Vương Long tới ngụ tại một dinh thự nguy nga, rồi mới trở về Tây cung.

Chiêu Quân phải gương cười sụp lạy đón mừng . Phiên vương tự tay đỡ nàng dậy, sung sướng nói:

- Bao ngày chờ đợi, hôm nay mới được gặp mỹ nhân, thật là thỏa lòng ước nguyện.

Rồi sai bày tiệc tẩy trần . Phiên vương lấy bức chân dung ra so lại, thì thấy quả là Chiêu Quân thật, trong lòng mừng rỡ vô cùng . Chiêu Quân cũng phải giả vui mà chuốc rượu . Phiên vương vui vẻ vừa say mê nhìn ngắm mỹ nhân, vừa uống một hơi ba chung rượu lớn.

Rượu đã ngà ngà, Phiên vương bảo:

- Nghe nói mỹ nhân có tài đàn tỳ bà làm say đắm lòng người, tiện đây xin cho ta thưởng thức.

Rồi sai cung nữ đem đàn tỳ bà ra . Chiêu Quân chau mày gảy lên một khúc sầu thương, âm thanh nào nùng ai oán . Phiên vương vội sai cung nữ cất đàn đi.

Sau đó Chiêu Quân chuốc rượu liên liên cho Phiên vương . Rượu ngon lại có mỹ nhân tay tiên chuốc rượu, Phiên vương mềm môi uống tới say gục ngay tại bàn tiệc . Cung nữ phải dìu vào long sàng . Đêm đó, Chiêu Quân mặc nguyên áo lông hạc mà nằm cạnh Phiên vương.

Hôm sau thức dậy, Phiên vương truyền bãi triều luôn ba ngày, rồi lấy làm tiếc là đêm qua đã quá say, không thể thành thân với Chiêu Quân được . Chiêu Quân biết ý nói rằng:

- Thiếp còn mối thù chưa trả, thì chưa thể thành thân được với chúa công.

Phiên vương sốt sáng:

- Ta sẵn lòng vì mỹ nhân mà rửa thù.

Chiêu Quân khóc lóc nói:

- Mao Diên Thọ trước kia hãm hại toàn gia thiếp, khiến cha thiếp bị đày tới Liêu Đông làm hỏa đầu quân, còn thiếp thì bị đày vào lãnh cung, trăm nghìn cực khổ . Bởi vậy nếu chúa công không chém Mao Diên Thọ , thì thiếp không thể cùng chúa công thành vợ chồng được.

Phiên vương ngẫm nghĩ rồi cho thiết triều ngay, bảo với văn võ bá quan là phải chém Mao Diên Thọ . Bá quan Phiên triều đều ghét Mao Diên Thọ, do đó chỉ có Vệ Luật bước ra xin tội:

- Bẩm chúa công, Mao Diên Thọ là bậc công thần, chưa hề phạm đại tội sao lại bị tội chết . Xin chúa công đừng nghe lời người khác mà giết hại công thần.

Phiên vương đập án quát:

- Chẳng cần phải nghe lời ai, ta nghĩ rằng Mao tặc thân làm Tể tướng Hán triều mà đang tâm phản bội . Nếu còn dung dưỡng nó, thì biết đâu sau này nó chẳng đem bức họa Chiêu Quân sang nước khác để nước khác đem binh đánh ta . Vậy phải giết đi để trừ hậu họa.

Mao Diên Thọ sợ hãi quỳ mọp không nói được gì . Vũ sĩ ập tới lôi ra pháp trường, khoảnh khắc đã đầu lìa khỏi cổ.

22. Chương 22

Tối hôm đó Phiên vương lại cho bày tiệc ở Tây cung, để sau đó sẽ thành thân với Chiêu Quân . Chiêu Quân giả vui chúc rượu . Phiên vương ngà ngà say, nhìn ngắm mỹ nhân mà không ằm lòng được, thấy nàng mặc áo lông hạc trắng như tuyết, mặt hoa da phấn như thiên tiên, thì giang hai tay ôm choàng lấy nàng . Nhưng vừa đụng vào người nàng thì Phiên vương thấy như có trăm nghìn mũi tên đâm vào hai cánh tay đau buốt, vội buông ngay ra, lão đảo ngồi không vững . Chiêu Quân không hiểu gì, vội sai cung nữ đỡ Phiên vương , rồi nói:

- Có lẽ chúa công trong người không khỏe, xin chúa công an nghỉ.

Phiên vương kinh ngạc lắm, nhưng cũng vào long sàon nghỉ ngơi . Chiêu Quân đặt mình nằm cạnh . Đêm đó mấy lần Phiên vương ôm nàng, đều bị trăm nghìn mũi kim đâm vào tay vào thân thể, đau đớn không chịu nổi . Sáng hôm sau Phiên vương nói thật sự tình và hỏi nguyên do . Chiêu Quân dối rằng:

- Bẩm chúa công, nếu vậy thì thiếp hiểu ra rồi . Nguyên là lúc trước thiếp có cầu nguyện trả được thù Mao Diên Thọ nên vị thần ở Bạch dương hà ứng mộng bảo rằng, trả được thù thì phải dựng một cây phù kiều trên Bạch dương hà, nếu sai lời thì thần Bạch Dương Hà sẽ làm cho thiếp không thể gần được chúa công, khiến phải chịu làm sương phụ suốt đời . Nay đã trả thù được Mao Diên Thọ, mà thiếp quên không làm trọn điều hứa nguyện nên thần Bạch Dương Hà phạt thiếp như vậy đó . Cầu xin chúa công cho dựng một cây phù kiều trên Bạch Dương Hà để thiếp tới lạy tạ thần linh, hầu sớm được thành vợ chồng cùng chúa công.

Phiên vương nghe nói vậy thì tin lắm . Hôm sau thiết triều ra lệnh cho Bộ công phải bắc cầu qua sông Bạch dương . Thượng thư Bộ Công của Phiên triều hoảng sợ tâu:

- Bẩm chúa công, Bạch Dương Hà quá mệnh mông rộng lớn, làm sao dựng cầu được.

Nhưng Phiên vương đâu chịu nghe, nhất định bắt làm, nếu không thì chém . Thượng thư Bộ Công phải cúi đầu mà chịu lệnh.

Từ đó ngày đêm Phiên Vương gần gũi Chiêu Quân nhưng không tài nào đụng được vào người nàng . Rồi thời gian như bóng câu qua cửa sổ, thấm thoát đã mười sáu năm, phí tổn bao tiền của, chết mất bao nhiêu người, cây phù kiều trên dòng Bạch dương hà mới hoàn thành.

Bộ Công báo cáo lên, Chiêu Quân cho Vương Long tới quan sát để chuẩn bị làm lễ trên cầu vào hôm sau . Vương Long tới cầu, xuống ngựa xem xét rồi dạo chơi vùng phụ cận để ngắm phong cảnh tuyệt vời, hầu khuây khỏa nỗi buồn ly hương mười sáu năm ròng . Bỗng Vương Long thấy một người ăn mặc rách rưới nhưng quần áo theo kiểu Hán tộc, mặt mũi già nua hốc hác, râu tóc bạc phơ.

Vương Long kinh ngạc sai ngự lâm quân gọi tới, thì mới biết đó là Lão thần Tô Vũ . Tô Vũ biết đó là trạng nguyên phò giá quý phi thì mừng tủi kể hết mọi chuyện, lại cho biết là đã có hai con, một trai một gái với người vợ đười ươi . Vương Long nghe xong cảm khái khôn nguôi, hứa rằng:

- Để rồi bản chức sẽ tìm cách cứu lão sứ thần.

Tô Vũ mừng rỡ hỏi cách nào, thì Vương Long đáp:

- Bản chức sẽ nhờ nương nương vì nương nương nói gì Phiên chúa cũng nghe, nương nương đòi giết Mao Diên Thọ còn được nữa là.

Tô Vũ cảm tạ, nói rõ nơi ở của mình tại hang núi gần đó, rồi cáo từ . Vương Long trở về triều vào ngay Tây cung, nói lại với Chiêu Quân.

Tối hôm đó, Chiêu Quân cùng Phiên chúa đối ẩm, bèn hỏi:

- Triều thần nhà Hán còn ai bị giam giữ ở đây nữa không ?

Phiên vương đáp:

- Không còn ai, trước kia có Tô Vũ đi sứ giảng hoà, ta dụ hàng không được, nên đầy tới thành Mục Dương để chẵn dê . Mười sáu mười bảy năm qua không nghe nói gì chắc đã chết rồi.

Chiêu Quân bèn kể lại việc Vương Long gặp Tô Vũ rồi nói:

- Nay Tô Vũ đã già yếu, dụ hàng không được thì cho về nước, chứ giữ lại làm gì cho mang tiến g.

Phiên Vương đồng ý . Hôm sau thiết triều, hạ chiếu xá tội cho Tô Vũ và giao mọi việc cho Vương Long cùng mấy nội thị lo liệu . Vương Long cùng mấy nội thị đem quần áo mới tới hang núi cho Tô Vũ, bảo thay quần áo rồi cùng về Phiên triều . Lúc đó người vợ đười ươi của Tô Vũ đi kiếm ăn, Tô Vũ nghĩ lại tình nghĩa mười sáu năm qua, cũng buồn khổ lắm, nhưng không biết sao hơn.

Về tới Phiên triều, Vương Long dẫn Tô Vũ vào lạy tạ Ôn Phiên vương, rồi dẫn tới Tây cung tạ Ôn Chiêu Quân . Chiêu Quân khóc mà bảo:

- Đáng lẽ ta viết thư nhờ lão thần đem về dâng thánh thượng, nhưng nghĩ lại thư bất tận ngôn . Chỉ nhờ lão thần nói giùm là thánh thượng hãy chuẩn bị tiếp đón linh hồn ta, rồi nhờ lão thần tới thăm cha mẹ ta và gia quyến của trạng nguyên, nói cho mọi người được yên lòng.

Tô Vũ khóc lạy cáo từ . Vương Long cho mấy trăm ngự lâm quân nay đã già nua được theo Tô Vũ hồi cố quốc.

Trong khi đó người vợ đười ươi của Tô Vũ dẫn hai con vào núi kiếm hoa quả và các thứ rau về cho Tô Vũ . Tối chiều tối về tới hang, không thấy Tô Vũ đâu, đười ươi hoảng hốt sai hai con tìm kiếm khắp nơi cũng không thấy . Đến tối, đười ươi vật mình than khóc không thôi . Đêm khuya thì sơn thần hiện ra bảo:

- Đười ươi kia, duyên phận của ngươi với Tô Vũ đã hết rồi, vậy đừng than khóc nữa . Tuy nhiên ngươi muốn gặp mặt Tô Vũ lần chót thì ta chỉ đường tắt cho đuổi theo.

Đười ươi lạy tạ rồi công con gái, bồng con trai, theo sự chỉ dẫn của sơn thần, băng băng chạy xuống núi, theo đường tắt, bất kể đêm hôm khuya khoắt, địa thế hiểm trở . Tối sáng thì đến một bờ sông, gặp đúng lúc thuyền Tô Vũ đang rời bến sang sông . Đười ươi đặt hai con xuống mà dậm chân kêu gọi . Tô Vũ nghe tiếng gọi, liền bước ra đầu thuyền, vái tạ mà nói:

- Cảm tạ hiền thê mười sáu năm săn sóc cho ta, nhưng ta không phải là kẻ bạc tình bội nghĩa . Hiền thê ở lại, ta sẽ có tin về . Hai con thì nhờ hiền thê tạm nuôi nấng, ta sẽ cho người đón về cố quốc.

Nói xong thì nước mắt như mưa, giục thuyền sang bờ bên kia . Trên bờ bên này, ba mẹ con ôm nhau khóc thảm, nhìn theo đến khi đoàn người ngựa rời thuyền lên bộ, khuất bóng rồi ba mẹ con mới sầu khổ trở về núi cũ .

23. Chương 23

Tô Vũ đi rồi, lát sau Phiên vương về Tây cung, Chiêu Quân gượng vui bày tiệc rượu chuốc mời . Lát sau Phiên vương say mềm, cung nữ dìu vào long sàng cho Phiên vương an nghỉ.

Chiêu Quân lấy đàn tỳ bà ra gảy vài khúc, rồi nghe tiếng đàn của chính mình mà nhỏ lệ . Lát sau cho gọi Vương Long vào mà bảo:

- Trạng nguyên theo ta sang Phiên quốc, thắm thoát đã mười sáu năm, bỏ người vợ trẻ mới cưới ở nhà, thật ta có lỗi cùng trạng nguyên nhiều lắm.

Wương Long lắc đầu đáp:

- Bẩm nương nương, đó là phận sự của thần.

Chiêu Quân nói:

- Chắc không lâu nữa, Phiên vương sẽ cho trạng nguyên hồi quốc . Ta đã viết sẵn ba lá thư, niêm phong cẩn thận, giao cho trạng nguyên nhờ đưa cho từng người.

Nói xong trở vào lấy ba phong thư trao cho Vương Long . Vương Long hai tay đón nhận mà nói:

- Thần xin lãnh mệnh.

Rồi nhìn qua bên ngoài thì thấy ba lá thư đó gửi cho Hán đế, Lâm hoàng hậu và Vương quốc trượng . Chiêu Quân lại khóc mà dặn:

- Ta chắc chẳng còn sống được lâu, trạng nguyên nhớ tâu giùm với thánh thượng, xin thánh thượng làm lễ chiêu hồn, để vong hồn ta được về cố quốc.

Wương Long ứa lệ mà nói:

- Xin nương nương chớ quá bi thương, mà nên giữ gìn ngọc thể.

Nói xong cáo từ mà về dinh.

Đêm đó Chiêu Quân trần trọc tới sáng mà không tài nào chợp mắt . Lòng dạ ngổn ngang, nước mắt chan hoà ướt gót.

Sáng hôm sau Chiêu Quân dậy sớm gượng trang điểm nhìn bóng mình trong gương, thấy mười sáu năm sầu khổ khiến mình già và tiêu tụy quá nhiều, thì ứa lệ buồn thương cho số mệnh truân chuyên.

Sau đó Phiên vương cùng các đại thần lên xe loan, đưa Chiêu Quân tới cầu Bạch Dương để lễ tạ thần linh . Tới chân cầu, Chiêu Quân thấy Bạch Dương hà mệnh mông, nước chảy cuộn cuộn, sóng réo không ngừng, nhìn lên, thấy cầu Bạch Dương cao vút, kiến trúc cực kỳ tinh xảo.

Hương án đã bày trên cầu, Phiên vương cầm tay Chiêu Quân mà dẫn lên cầu, các đại thần chậm rãi lên sau . Lên tới giữa cầu thì gió thổi ù ù, nhìn xuống thấy sông nước mênh mang, nhìn lên thấy mây trời bát ngát . Chiêu Quân quỳ trước hương án, đốt hương khấn vái cho vong hồn mình được trở về cố quốc . Sau cùng thì lạy rồi đứng lên . Phiên vương bảo:

- Cầu cao, gió lớn, ái khanh hãy theo ta về cung.

Chiêu Quân gật đầu, tới gần hương án sửa lại mấy cây hương, rồi nhìn quanh không thấy ai đứng gần, bèn nhắm mắt bước qua thành cầu gieo mình xuống dòng nước cuộn cuộn, trước sự kinh hoàng thảng thốt của Phiên vương và các đại thần.

Sau cơn thảng thốt bàng hoàng, Phiên vương hiểu được ý Chiêu Quân , vừa kính phục vừa thương tiếc, cứ vịn vào thành cầu mà khóc than . Các đại thần phải xúm lại khuyên can.

Trong khi đó thì Vương Long hoảng hốt cưỡi ngựa chạy tới mấy thôn xóm gần đó, trưng dụng hết thuyền bè lớn nhỏ, sai lính chèo ra giữa sông, chia nhau tìm kiếm những người lính giỏi bơi lội được lệnh nhảy xuống sông mò vớt . Nhưng sông rộng sóng to, đáy sâu nước cuốn biết đâu mà tìm được thi thể người tiên.

Vương Long khóc lóc không thôi, cho lệnh ngưng tìm kiếm, và theo Phiên vương cùng các đại thần trở về triều . Ngay đêm đó Phiên vương cho lập đàn cầu siêu tế lễ rất thành khẩn.

24. Chương 24

Cúng tế Chiêu Quân cho đủ thất tuần, Phiên vương mới thiết triều . Cái chết của Chiêu Quân khiến Phiên vương trở thành một người mới, không còn ham muốn gì nữa . Vương Long bước ra xin được hồi hương, Phiên vương rầu rĩ nói:

- Quý phi đã tạ thế thì trạng nguyên ở lại cũng chẳng làm gì . Chỉ thương cho trạng nguyên, vì nghĩa quân thân mà mười sáu năm xa quê hương gia quyến . Nay trạng nguyên không xin thì ta cũng cho về . Nhưng ta muốn tặng trạng nguyên ít lễ vật thưởng công . Lại nhờ trạng nguyên tâu với Hán đế rằng, từ nay hai nước hòa hảo như xưa, nhất định không còn xảy ra cảnh binh đao nữa.

Nói xong sai nội thị bưng ra hai mâm, có năm trăm lạng bạc, hai chục đỉnh vàng, tám xấp gấm quý và nhiều lễ vật quý giá khác . Vương Long lấy tạ mà nhận, rồi quay lại chào các đại thần Phiên triều mà về dinh.

Sắp xếp hành lý xong xuôi, Vương Long cùng mấy gia nhân thân tín đã lớn tuổi lên ngựa tới cầu Bạch Dương, lại dắt theo một con ngựa yên cương đầy đủ buộc ở chân cầu . Vương Long cho bày hương án, làm lễ giữa cầu mà khấn:

- Thần là Vương Long, từng theo nương nương sang Phiên quốc hơn mười sáu năm nay, nay được hồi hương, nguyện xin hương hồn nương nương phần hồi cố quốc, thần đi theo hộ giá.

Sau đó lau sập lạy, rồi đốt vàng mã và vẩy rượu xuống sông . Lập tức nước sông dâng cao, sóng réo ào ào, âm phong lạnh lẽo thổi tới . Vương Long khóc lóc mà đi.

Ít ngày sau tới bên bờ Hắc thủy hà, Vương Long lại ghé Cửu cô miếu đốt hương khấn vái thần tiên giúp hương hồn Chiêu Quân được về cố quốc.

Ít ngày sau nữa thì tới Nhạn môn quan . Lính phi vào báo, Lý nguyên soái nay đã già lắm, lên ngựa ra ngoài cửa quan nghênh tiếp . Thấy Vương Long dẫn theo một con ngựa yên cương chỉnh tề mà không người cưỡi thì ngạc nhiên hỏi:

- Ngựa này ai cưỡi vậy ? Trạng nguyên vì vương sự mà mười sáu năm cực khổ, chẳng hay nương nương hồi này ngọc thể có bình an ?

Vương Long khoát tay bảo:

- Chuyện dài lắm, để vào thành sẽ nói.

Vào tới soái danh, Lý nguyên soái cho bày tiệc tẩy trần . Vương Long vừa uống rượu vừa nhỏ lệ kể hết đầu đuôi . Lý nguyên soái cũng không ngăn được giọng lệ già . Hai người thức gần suốt đêm uống rượu nói chuyện, phần lớn là những chuyện ở nước Phiên do Vương Long.

Sáng hôm sau, Vương Long cáo biệt Lý nguyên soái để nhắm hướng nam tiếp tục lên đường . Một hôm tới dãy núi Phù Dung thì trời chợt đổ mưa như trút nước, không thể đi tiếp được, Vương Long đành phải bảo đoàn tùy tùng tạm dừng lều tránh mưa, chờ lạnh sẽ đi tiếp . Nhưng mưa luôn cho đến tối . Tối hôm đó Vương Long và đoàn tùy tùng phải ăn lương khô . Sau đó Vương Long ngồi trong lều, đốt một ngọn đèn nhỏ, buồn rầu nghĩ ngợi . Tối gần canh ba thì mới mệt gục xuống chiếc bàn nhỏ mà thiếp đi.

Bỗng thấy một người đàn bà từ bên ngoài bước vào lều, Vương Long giật mình nhìn kỹ, thì ra Vương Chiêu Quân.

Nguyên Chiêu Quân là một tiên nữ hầu hạ Cửu Thiên Huyền Nữ, nhưng vì phạm lỗi nhỏ nên bị đày xuống trần, bắt phải chịu đựng cực khổ và phải lấy hai chồng . Nhưng Chiêu Quân ở trần thế đã là người kiên

trình, giỏi chịu đựng, lại giữ vẹn danh tiết, nên sau khi nhảy xuống Bạch Dương Hà tự trầm thì Cửu Thiên Huyền Nữ sai thủy thần đưa xác nàng về Trung nguyên . Hồn nàng cũng theo Vương Long mà về, đêm nay nhân mưa to gió lớn, Vương Long phải dừng lại ở Phù Dung lãnh, hồn nàng mới ứng về để báo mộng.

Chiêu Quân bước tới gần chiếc bàn nhỏ mà bảo:

- Cảm tạ trạng nguyên đã tế lễ và cho hồn ta nương theo về cố quốc . Thi thể của ta thì được Cửu Thiên Huyền Nữ thương mà đưa về Trung nguyên , cho Hán đế thấy mặt ta lần cuối, sau đó sẽ để Hán đế mai táng.

Nói xong thì quay ra, Vương Long vội nhòe dậy chạy theo định níu lại, nhưng hụt mà ngã xuống . Đúng lúc đó Vương Long tỉnh dậy, mới biết mình vừa qua một giấc mộng . Những lời Chiêu Quân nói trong mộng Vương Long còn nghe như mồn một bên tai.

Lúc đó đã khoảng canh tư, trời đã tạnh mưa, Vương Long thức luôn tới sáng để gọi đoàn tùy tùng dậy nấu cơm ăn rồi tiếp tục đường dài.

Đi ít hôm nữa thì tới gần kinh thành, nhưng trời đã tối, Vương Long cho tùy tùng nghỉ đêm để hôm sau sẽ vào kinh đô.

Cũng đêm đó, Hán đế ngồi đọc sách ở án thư, bỗng thấy đầu nặng trĩu, rồi gục ngủ xuống bên án thư . Bỗng nghe tiếng gọi:

- Bệ hạ, bệ hạ.

Tiếng gọi êm đềm quen thuộc khiến Hán đế ngẩng đầu lên, thì thấy Chiêu Quân đứng lơ lửng trên không mà bảo:

- Bệ hạ quả là người vong ân phụ nghĩa . Thiếp vì giang sơn, vì bệ hạ mà bỏ cả cha mẹ quê hương . Lúc lâm hành, bệ hạ hứa sẽ cho đại binh sang Phiên quốc đem thiếp về, vậy mà đằng đẳng mười sáu năm chẳng thấy tăm hơi . Mười sáu năm ròng rã thiếp không chịu thất thân cùng Phiên chúa, rồi nhảy xuống sông tự tận, để giữ tròn danh tiết . Nhưng đâu phải mình thiếp, còn biết bao công thần danh tướng vì quốc vong thân, như Lý Lăng bị bắt rồi đập đầu chết bên nước Phiên, Bách Hoa phu nhân trúng tên mà chết, Lý Hồ tử trận . Bành Ân chết trong lúc giữ thành, tất cả những người đó chết đã mười sáu năm, mà tới giờ vẫn chưa nghe một lời tưởng thưởng gia phong . Rồi Tô Vũ, Vương Long, những người hy sinh hạnh phúc cả một đời vì quân vương và triều đình, mà cũng chẳng được đoái hoài . Bệ hạ làm chủ một nước mà ‘u tối như thế thì làm sao thấu phục được lòng dân ?

Hán đế ngẩn người ngồi nghe, hối hận và hổ thẹn vô cùng, không nói được lời nào . Chiêu Quân cười nhạt nói tiếp:

- Bây giờ thì thiếp với bệ hạ đã âm dương cách biệt, bệ hạ có nghĩ đến thiếp thì xin ngó ngang tới cha mẹ thiếp . Nỗi khổ của thiếp trong mười sáu năm không phải một lúc mà nói hết được, sẽ có người kể rõ cho bệ hạ nghe.

Nói xong thì từ từ bay lên cao . Hán đế sụp lạy khóc lóc . Chiêu Quân bảo:

- Đừng buồn làm gì, nếu bệ hạ không chê thì có thể nạp em gái thiếp là Trại Chiêu Quân làm quý phi . Thôi, thiếp đi.

Nói xong thì biến mất . Hán đế chạy theo kêu khóc rồi tỉnh dậy, mới biết là nằm mộng . Nội thị thấy nhà vua kêu la thì vội chạy cả vào . Hán đế bảo là không có gì, rồi cho lui hết.

Sáng hôm sau Hán đế thiết triều giải quyết vài việc đang định bãi triều thì hoàng môn quan vào báo là trạng nguyên trở về . Hán đế cho vời vào ngay, hỏi chuyện Chiêu Quân.

Vương Long sụp lạy rồi nước mắt ròng ròng kể hết sự tình của mười sáu năm ở Phiên quốc . Hán đế nước mắt như mưa, quần thần đều xúc động mãnh liệt.

25. Chương 25

Hán đế nghe xong, gạt nước mắt kể lại cho Vương Long và quần thần nghe về giấc mộng đêm qua . Người nào cũng nhìn nhận Chiêu Quân thật hiển linh.

Đúng lúc đó thì Hoàng môn quan lại vào báo là có một tử thi đàn bà ăn mặc thật đẹp, thi thể và mặt mũi được phủ đầy hoa, có chim chóc bay theo, nổi ở con sông gần hoàng thành . Quan binh cho người xuống vớt thì thi thể lại trôi ra xa, cứ như vậy từ sáng cho tới giờ không vớt được . Quan binh nghi là điềm lạ liền nhờ hoàng môn quan báo với Hán đế.

Hán đế và quần thần đều giật mình, vì theo giấc mộng của Vương Long tại Phù Dung lãnh thì thi thể đó nhất định là thi thể Chiêu Quân . Nhà vua bèn ngự giá tới bờ sông, có Vương Long cùng các đại thần đi theo . Tới nơi, thì tự nhiên thấy thi thể đó từ từ dạt vào bờ . Hán đế sai người xuống vớt lên, nhưng mọi người vừa chạm tay vào thi thể thì tay đau buốt như có trăm nghìn mũi kim đâm vào da thịt, không tài nào vớt lên được, bèn trở lên báo cáo . Vương Long chợt nhớ ra, nói rằng:

- Muôn tâu, đó là nương nương vẫn còn mặc chiếc áo lông hạc của Cửu Thiên Huyền Nữ cho, nhờ vậy mà suốt mười sáu năm, Phiên vương đã không đụng tới ngọc thể . Bây giờ bệ hạ phải đích thân khấn nguyện thì mới vớt lên được.

Hán đế sai lập hương án rồi quỳ mà khấn:

- Quý phi đã về tới hoàng triều, có trăm đích thân tới đón, hãy thu hồi phép lạ để trẫm được làm lễ mai táng.

Khấn xong lại cho người xuống vớt, thì vớt lên rất dễ dàng . Vớt lên thì thấy thi thể còn tươi như lúc sống, mặt mũi vẫn xinh đẹp như ngày nào, nằm thiêm thiếp như đang say ngủ . Hán đế thấy mặt Chiêu Quân thì khóc lóc thảm thương, rồi sai đem linh xa tới rước về Tây cung tẩm liệm.

Lâm hoàng hậu nghe tin liền đích thân tới Tây cung, thấy Chiêu Quân như còn sống thì xúc động ôm lấy thi thể mà khóc ngất . Cung nữ phải tới gỡ tay ra và cứu tỉnh lại . Sau đó Lâm hoàng hậu tự tay tắm rửa thi thể Chiêu Quân bằng nước xạ hương rồi tự tay tẩm liệm cho nàng, quàn tại Tây cung, thỉnh tăng sĩ tới tụng niệm cầu siêu chờ ngày mai táng.

Vương quốc trượng và phu nhân cũng tới than khóc.

Sau đó tang lễ Chiêu Quân được cử hành theo nghi lễ quốc táng, từ Hán đế, Lâm hậu cho tới văn võ bá quan đều mặc đồ tang . Tang lễ xong xuôi, mộ được đắp cao, bia được dựng lên . Hán đế và Lâm hậu tới tế mộ lần chót rồi định ra về, thì thấy Vương quốc trượng cùng phu nhân và tiểu thư tới trước mộ tế lễ.

Lần lượt Vương quốc trượng, rồi phu nhân, rồi Trại Chiêu Quân tới trước mộ, người nào cũng khóc ngất , Trại Chiêu Quân khóc chĩ rằng:

- Chị Ơi, chỉ vì em sinh sau đẻ muộn, nên không được nhớ rõ mặt chị, bây giờ cha mẹ tuổi hạc đã cao, chị lại ra người thiên cổ, trong khi em còn thơ dại, cha mẹ biết nhờ cậy vào ai.

Lâm hoàng hậu phải sai cung nữ tới khuyên giải mẹ con Vương phu nhân . Hán đế cũng an ủi Vương quốc trượng.

Lâm hậu thấy Trại Chiêu Quân xinh đẹp không khác gì chị, cử chỉ lại đoan trang có uy nghi, thì mến lắm . Hán đế liếc nhìn, nhà vua có cảm tưởng nhìn Trại Chiêu Quân mà chẳng khá cnào như được thấy Chiêu Quân . Nhớ lại giấc mộng đêm nọ và lời dặn của Chiêu Quân trong mộng, Hán đế mừng thầm vì không ngờ mối lương duyên lại có thể thành sự thật.

Hán đế cùng Lâm hậu trò chuyện với vợ chồng Vương quốc trượng một lúc lâu rồi mới lên xe loan về cung . Vợ chồng Vương quốc trượng cùng Trại Chiêu Quân lên xe về phủ.

Về tới hậu cung, Hán đế bảo Lâm hậu:

- Ái hậu có thấy em gái của Tây cung quý phi không ? Thật chị em giống nhau như đúc . Trại Chiêu Quân lại còn có vẻ uy nghi hơn chị nữa.

Lâm hậu gật đầu đáp:

- Bệ hạ nhìn không sia, nhưng bệ hạ có vẻ yêu mến Trại Chiêu Quân rồi phải không ? Thiếp nghĩ rằng nhà họ Vương chỉ có hai người con gái thôi, người chị đã vì bệ hạ mà tuần tiết ở Phiên quốc, bây giờ bệ hạ lại muốn thu nạp người em hay sao ? Bệ hạ đã lớn tuổi rồi. trong khi Trại Chiêu Quân còn nhỏ tuổi quá, thiếp nghĩ khôn nên.

Hán đế hơi có ý thẹn, bèn kể lại giấc mộng đêm nọ, rồi nói tiếp:

- Mặc dầu Chiêu Quân dẫn trong mộng như vậy, nhưng trẫm không phải phờng hiếu sắc, trẫm thấy em mà nhớ đến chị đó thôi.

Lâm hậu cũng không có ý cản trở, chỉ nói:

- Đám tang Chiêu Quân mới cử hành hôm nay, bệ hạ đã tính nạp quý phi e bất tiện . Nên để thời gian nữa thì hơn.

Hán đế gật đầu khen phải . Vợ chồng nói sang chuyện của lão thần Tô Vũ . Lâm hậu hỏi:

- Tô Vũ bị đầy ải cực khổ ở Phiên quốc mười sáu năm ròng, nay trở về đã già nua, chẳng hay bệ hạ có gia ân gì cho họ Tô chưa ?

Hán đế đáp:

- Ngay khi Tô Vũ hồi triều, trẫm đã cho thiết yến tẩy trần, rồi gia phong chức Thái sư, lên điện khỏi phải quỳ lại, còn cấp cho nhiều vàng bạc châu báu nữa.

Lâm hậu lại hỏi:

- Thế còn dòng họ Lý nguyên soái và cả trạng nguyên Vương Long nữa, bệ hạ đã ban thưởng gì chưa ?

Hán đế hơi hổ thẹn đáp:

- Tất nhiên là bao nhiêu người có công với quốc gia triều đình, trẫm đều phải tưởng thưởng xứng đáng vấn đề là kẻ trước người sau mà thôi.

Hôm sau thiết triều, Hán đế gọi Vương Long mà bảo:

- Vương hiền khanh mười sáu năm cực khổ ở đất Phiên mà vẫn giữ vẹn lòng trung, trẫm lấy làm cảm kích lắm.

Vương Long quỳ đáp:

- Muôn tâu, là phận sự của thần.

Hán đế nói:

- Để tưởng thưởng công khó cho trạng nguyên, nay trẫm gia phong trạng nguyên chức Thiên hạ Đô Đề điều sứ, thống lãnh toàn quân, khanh có ấn vàng và bảo kiếm, bất luận hoàng thân quốc thích, quan quân hay bách tính, khanh đều có quyền tiền trăm hậu tấu, lại tặng cho khanh một nghìn lạng vàng, một trăm xấp lụa, vợ khanh là Tiêu thị mười sáu năm thủ tiết đợi chồng, cũng được phong Nhất phẩm phu nhân . Sau cùng cho khanh nghỉ việc quan nửa năm để về quê tế lễ tổ tiên, săn sóc cha mẹ, đoàn viên với gia quyến.

Vương Long lạy tạ mà nhận, rồi lần lượt lạy chào các đại thần đồng liêu, cáo từ để về quê nghỉ ngơi.

Sau đó Vương Long về tư dinh, thu xếp hành lý trước khi lên đường thì tới phủ Quốc trưởng để chào cáo biệt . Vương quốc trưởng và phu nhân đón tiếp niềm nở . Vương Long kể hết mười sáu năm ở đất Phiên rồi thuật lại từng lời nói từng nếp sống của Chiêu Quân . Vương quốc trưởng và phu nhân càng tuôn rơi nước mắt.

Lát sau thì Trại Chiêu Quân ra chào, Vương Long giật mình vì thấy rất giống Chiêu Quân . Vương quốc trưởng vui vẻ giới thiệu, hai người lấy lễ huynh muội mà đối đãi.

Vương quốc trưởng sai bày tiệc khoản đãi Vương Long rồi mới chịu để ra về.

26. Chương 26

Sau đó ít lâu, Hán đế ngày đêm mơ tưởng Trại Chiêu Quân . Một hôm lại nhắc chuyện đó với Lâm hậu . Lâm hậu là người nhân từ rộng lượng, bèn sai nội thị đem thư tới Phủ Quốc Trưởng mời quốc trưởng vào cung có chuyện cần.

Vương quốc trưởng nghe nói Hoàng hậu mời thì vội mũ áo chỉnh tề, theo nội thị vào cung.

Hán đế và Lâm hậu tiếp đón niềm nở . Sau khi cung nữ dâng trà, Hán đế nói:

- Quý phi đã mất, nhưng đã được trăm báo đáp đầy đủ . nay trong lá thư viết cho trăm do Vương trạng nguyên đem về, cũng như trong giấc mộng ứng cho trăm, quý phi đều dặn là trăm phải thấu nạp Trại Chiêu Quân làm quý phi, hầu trọn tình trọn nghĩa . Hôm nay trăm và hoàng hậu mời quốc trưởng vào cung, cũng là vì chuyện đó . Chẳng hay quốc trưởng nghĩ thế nào ?

Vương Trung nghĩ ngợi hồi lâu . Trong lá thư do Vương Long đem về, Chiêu Quân cũng dặn lại cha mẹ là hãy đem Trại Chiêu Quân tiến cung, làm Tây cung quý phi . Do đó bây giờ có lời thỉnh cầu của Hán đế, Vương Trung vui vẻ nhận lời.

Hán đế ban thưởng vàng bạc châu báu rất hậu rồi sai nội thị đưa quốc trưởng lên xe ra về.

Về tới phủ, Vương Trung kể lại đầu đuôi cho phu nhân nghe . Phu nhân chau mày bảo:

- Thánh thượng xử ép vợ chồng mình quá . Có hai đứa con gái, thì một đứa đã tiến cung làm quý phi, rồi vì thánh thượng mà phải bỏ mạng tha hương . Nay còn đứa con gái nhỏ, thánh thượng vẫn chẳng buông tha . Tam cung lục viện thiếu gì mỹ nhân, mà thánh thượng cứ chọn con gái nhà họ Vương này vậy ?

Vương Trung bảo:

- Phu nhân quên lá thư của Chiêu Quân rồi sao ?

Phu nhân lắc đầu:

- Đó là ý riêng, là cảm tình riêng của Chiêu Quân với thánh thượng mà thôi . Thánh thượng đã lớn tuổi rồi, mà con gái mình còn nhỏ quá...

Vương Trung nói:

- Nhưng dù sao thì thánh thượng đã chọn là mình phải theo . Theo tôi thấy thì cũng vì cảm tình sâu đậm với Chiêu Quân mà thánh thượng chú ý đến Trại Chiêu Quân vậy.

Phu nhân bật khóc mà nói:

- Nhưng đau khổ Nhất là tướng công và thiếp đều đã già, chỉ còn Trại Chiêu Quân là nguồn an ủi . Nay nó nhập cung, thì vợ chồng già biết ở với ai.

Trại Chiêu Quân đứng bên trong nghe rõ đầu đuôi, bây giờ thấy mẹ khóc mới bước ra nói:

- Thưa mẹ, xin mẹ đừng buồn, đã là con gái thì sớm muộn cũng phải có chồng, huống hồ con trở thành quý phi thì cha mẹ càng thêm vinh hiển . Con nghĩ đây là dịp tốt để con có thể xin thánh thượng xuất binh trả thù cho chị con . Xin mẹ cứ cho con nhập cung.

Vương quốc trưởng và phu nhân nghe vậy cũng tạm vui . Vương quốc trưởng cười bảo:

- Con là phận gái, biết gì về chuyện quân cơ mà nói.

Trại Chiêu Quân nói:

- Để con xin kể rõ đầu đuôi, cha mẹ sẽ rõ . Đêm hôm nọ thấy trăng sáng, con ra hoa viên một mình ngắm trăng . Tối canh hai thấy trời hơi lạnh, con định quay vào, nhưng chợt ở vùng trời phía tây có một đám mây lạ từ từ bay tới . Con đứng lại mà nhìn . Khoảng khắc đám mây hạ xuống ngay hoa viên nhà mình, rồi một tiên nữ tay cầm quạt lông bước ra và gọi đúng tên con . Con sợ quá quỳ ngay xuống . Tiên nữ bảo

rằng bà là Cửu thiên Huyền Nữ vốn có kỳ duyên với con, nên tới để dạy cho con thập bát ban võ nghệ, để sau này, con cầm quân sang đánh nước Phiên, trả thù cho chị . Con lạy tạ xong thì Cửu thiên Huyền Nữ dắt con dậy, truyền cho võ nghệ rồi cách bày phá trận, phép hô phong hoán vũ, rảo đấu thành binh, di sơn đảo hải, không gì là không truyền thụ . Sau cùng thì tiên nữ còn cho con nhiều bảo bối tùy thân, và còn nói là tương lai con sẽ trở thành hoàng hậu.

Vương quốc thượng và phu nhân nghe xong bán tín bán nghi . Sau đó phu nhân bảo.

- Con ơi, dù con có võ nghệ hay phép thuật gì đi nữa thì cũng không thể xa nhà ra chốn sa trường được . Vì cha mẹ bây giờ chỉ có mình con, lỡ có gì bất hạnh xảy ra thì cha mẹ sống với ai ?

Vương quốc thượng gạt đi :

- Hai mẹ con nói toàn chuyện đầu đầu . Đã chắc gì có chuyện đánh nước Phiên, vì hiện nay hai nước giao hiếu rất mật thiết . bây giờ cứ chuẩn bị cho Trại Chiêu Quân nhập cung đi đã.

Phu nhân thở dài không nói gì nữa, còn Trại Chiêu Quân thì vui mừng lắm.

Trong khi đó thì Lâm hoàng hậu đêm đêm nghĩ lại thấy thương xót Chiêu Quân , ít ngày sau thì thành bệnh, không ăn uống gì được . Hán đế thấy vậy lo lắng, hoãn việc tuyển Trại Chiêu Quân làm quý phi lại, rồi sai ngự y vào xem mạch cho thuốc.

Các ngự y đều nói rằng hoàng hậu mắc tâm bệnh, thuốc men khó lòng hiệu nghiệm, tuy nhiên vẫn cho thuốc để hoàng hậu uống . Sau đó thì bệnh tình hoàng hậu cứ mỗi ngày một trầm trọng hơn lên, và ít ngày sau thì hoàng hậu băng hà.

Hán đế khóc đến ngất đi tỉnh lại mấy lần, thương cho người vợ hiền lúc nào cũng xứng đáng là bậc quốc mẫu . Hôm sau nhà vua cho tẩm liệm rồi quần tại chính cung, mời tăng ni tới ngày đêm tụng kinh siêu độ . Quần đủ thất tuần mới cho làm lễ quốc táng . Đám táng hoàng hậu tất nhiên linh đình hơn đám táng Chiêu Quân rất nhiều . Chư hầu bốn phương đều cử sứ thần tới phúng điếu.

Tang lễ xong xuôi, Hán đế vì thương nhớ hoàng hậu nên kém ăn biếng ngủ, long thể bất hảo, truyền bãi triều mười ngày . Trong cung từ đó vắng vẻ lạnh lùng vì hoàng hậu không có, quý phi cũng không, các cung nữ ngày ngày ra vào âm thầm như những chiếc bóng, không còn từng bừng vui vẻ như trước nữa.

Các đại thần văn võ lo ngại Hán đế đau ốm liền rủ nhau vào nội cung thăm hỏi . Hán đế miễn cưỡng tiếp đón rồi bảo:

- Trẫm chẳng có bệnh gì đâu, các khanh cứ yên tâm . Chẳng qua là quý phi tạ thế chưa được một năm, rồi tới hoàng hậu băng hà, dưới gối lại chưa có thái tử, nên trẫm buồn phiền mà thôi.

Các đại thần nói:

- Trong nước một ngày không thể không có vua thì trong cung nội không thể không có hoàng hậu . Cúi xin thánh thượng giáng chỉ tuyển mỹ nhân lên ngôi hoàng hậu để chỉ huy tam cung lục viện, và để sinh thái tử nối ngôi báu sau này.

Hán đế thở dài:

- Mỹ nữ trong thiên hạ chắc chẳng thiếu gì, nhưng chọn được một người như hoàng hậu hoặc Chiêu Quân thì quả là hiếm lắm.

Trương thừa tướng vội nói:

- Muôn tâu, như vậy là thánh thượng đã quên em gái của quý phi rồi sao ? Hoàng hậu lúc sinh tiền cũng quý mến Trại Chiêu Quân lắm và có ý định muốn tuyển làm quý phi, bây giờ thánh thượng hạ chỉ cho Trại Chiêu Quân nhập cung rồi chọn ngày sách phong là hợp lý nhất.

Hán đế nghe nói vậy thì khoé hân ra, đầu óc sáng suốt trở lại mà bảo:

- Hồi này trẫm thấy trong mình mỗi một nên đầu óc chẳng nghĩ được gì . Nếu các khanh không có ai phản đối thì việc này nhờ Trương thừa tướng lo liệu giùm.

Các đại thần đều tán thành. Trương thừa tướng xin Hán đế tự tay viết chiếu chỉ rồi lãnh chiếu chỉ cùng các đại thần trở ra ngoài điện bàn bạc những điều cần thiết.

Sau đó Trương thừa tướng cho chuẩn bị mọi thứ chu đáo rồi đích thân dẫn một trăm ngự lâm quân đem đồ sính lễ tới phủ quốc trưởng.

Vương Trung bày hương án, quỳ nghe chiếu chỉ. Trương thừa tướng đọc chiếu chỉ xong thì nạp đồ sính lễ cực trọng hậu quý giá. Vương quốc trưởng truyền gia nhân bày tiệc ngoài sân khoản đãi một trăm ngự lâm quân. Trong khi đó Vương phu nhân thấy con gái sắp được sách phong hoàng hậu, thì lòng buồn cũng vơi quá nửa.

Tiệc tùng nửa ngày mới dứt, Trương thừa tướng xin được rước Trại Chiêu Quân nhập cung. Vương quốc trưởng và phu nhân đưa con tới tận xe loan, cầm tay ứa nước mắt dặn dò mọi chuyện.

Hoàng cung hôm nay treo đèn kết hoa rực rỡ, dân chúng kinh đô thì mở hội ăn mừng. Sau khi Trại Chiêu Quân được đưa vào chính cung, Hán đế cho bày đại yến khoản đãi bá quan văn võ. Trong tiệc, Hán đế hỏi:

- Quan Khâm thiên giám đã chọn được ngày tốt để làm lễ sách phong hoàng hậu chưa ?

Quan Khâm thiên giám đứng dậy tâu:

- Muôn tâu, thần đã tra lịch sách, ngày mai đúng là ngày hoàng đạo, bách sự đều thành tựu.

Hán đế vui lắm, cùng quần thần yến ẩm cho tới khuya.

Đêm đó Hán đế không sao chợp mắt, chỉ mong chóng tới ngày mai.

Hôm sau Chiêu dương được trang hoàng đổi mới, treo đèn kết hoa rực rỡ, bá quan văn võ tề tựu đông đủ, vợ chồng quốc trưởng được mời tới, và Trương thừa tướng đứng ra cử hành lễ sách phong Trại Chiêu Quân làm Hán triều chính cung Hoàng hậu.

Sau đó là đại yến. Nhà vua còn ra lệnh cho toàn dân được mở hội ăn mừng ba ngày.

27. Chương 27

Từ ngày Trại Chiêu Quân được sách phong Hoàng hậu tới nay thấm thoát đã nửa năm. Hán đế và Hoàng hậu thập phần kính ái lẫn nhau, mặc dầu tuổi tác chênh lệch.

Rồi tới tiết Thanh minh, Hoàng hậu xin Hán đế cho tới mộ chị. Hán đế bằng lòng ngay hứa là sẽ đi cùng, lại hạ chỉ mời Vương quốc trưởng cùng phu nhân đi một lượt, và nói là tới tế mộ Lâm hoàng hậu trước, rồi mộ Chiêu Quân sau. Hoàng hậu vâng mệnh.

Sáng hôm sau, tiết trời thật đẹp, Trương thừa tướng dẫn bá quan văn võ hộ giá tới mộ phần Lâm hoàng hậu. Hán đế, hoàng hậu và bá quan lần lượt tới tế lễ trước mộ.

Sau đó đoàn xe ngựa lại tới phần mộ Chiêu Quân, các nghi thức tế lễ lại được cử hành trọng thể. Hoàng hậu quỳ khóc trước mộ chị rất thảm thiết. Hán đế sợ hoàng hậu quá bi thương, liền truyền lệnh đạo chơi để ngắm cảnh xuân, tới chiều mới hồi cung.

Về tới cung, Hán đế lại truyền bày tiệc nhỏ để vợ chồng uống rượu chuyện trò. Trong tiệc Hán đế vui vẻ nói:

- Ái hậu thật khác hẳn những mỹ nhân trong thiên hạ, ái hậu đẹp thướt tha, nhưng lại mạnh khỏe chẳng khác gì nam giới.

Hoàng hậu nói:

- Chẳng những thiếp mạnh khoẻ thôi, thiếp còn cưỡi ngựa bắn cung, tinh thông thập bát ban võ nghệ, cùng là biết bài binh bố trận nữa.

Hán đế ngạc nhiên rồi cười bảo:

- Vậy sao ? Trẫm không ngờ ái hậu lại văn võ toàn tài như thế . Nhưng nay đất nước thanh bình, tài võ của hậu chắc không phải dùng tới.

Hoàng hậu nói:

- Tuy Phiên quốc hiện đã thần phục, nhưng còn mối thù của chị lẽ nào thiếp quên . Thiếp đang định xin thánh thượng cho phép dẫn binh sang Phiên quốc báo thù, xin thánh thượng chuẩn tấu.

Hán đế lắc đầu:

- Không được, hậu là vị quốc mẫu, đâu có thể khinh xuất đem thân ra chốn sa trường . Vả lại mỗi lần động binh là khiến dân tâm kinh sợ . Hiện nay quốc khố cũng chưa được sung mãn nữa, mà việc dụng binh thì phải hao người tốn của.

Hoàng hậu nghe vậy không dám nói gì nữa.

Trong khi đó, ở Phiên quốc, Vệ Luật vẫn nuôi dã tâm gây chiến . Một hôm Phiên vương thiết triều, Vệ Luật bước ra tâu:

- Bẩm chúa công, hai lần chúa công động binh Hán triều, tổn người hao của, chỉ có được Chiêu Quân , rồi sau lại tốn bao của cải để xây phù kiều, mà rồi Chiêu Quân vẫn chẳng chịu cùng chúa công kết nghĩa . Như vậy là chẳng được lợi gì . Nay thần trộm nghĩ, xin chúa công động binh đánh Hán, không được đất thì cũng phải có nhiều vàng bạc châu báu để bù lại sự thiệt thòi.

Phiên vương không biết rõ âm mưu của Vệ Luật nhưng nghe nói có lý, bèn hỏi ai có thể cầm quân đánh Hán lần thứ ba . Tức thì Thổ Kim Hồn bước ra tình nguyện, nhưng Lâu Lý Thụ lại tâu:

- Đất nước đã tổn người hao của quá rồi, xin đừng vô cớ gây chiến.

Thổ Kim Hồn trừng mắt nói:

- Lâu thừa tướng tuổi già nhút nhát quá, chính vì hao người tốn của nhiều rồi, nên lần này phải tìm của cải đất đai mà bù đắp vào.

Phiên vương khen phải, bèn phong Thổ Kim Hồn là Chinh nam nguyênsoái, cấp cho trăm viên mãnh tướng, mười vạn tinh binh, bảo chọn ngày xuất phát.

Mấy hôm sau Thổ Kim Hồn ban lệnh xuất quân, ngày đi đêm nghỉ, quân đi hùng dũng như gió cuốn . Thấm thoát đã tới gần Nhạn môn quan . Thổ nguyên soái cho đóng trại ở xa, nghỉ một đêm rồi hôm sau tụ tập chư tướng hỏi ai ra đánh trận đầu . Ngô Loan xin đi.

Ngô Loan dẫn quân tới trước Nhạn môn quan, lớn tiếng bảo:

- Quan quân trong thành chú ý, bản tướng vâng lệnh Phiên chúa đem binh tới đây đòi Hán triều cắt đất nạp vàng bạc châu báu . Nếu không nghe, sẽ đập Trung nguyên thành bình địa.

Kinh nghiệm hai lần trước, Lý nguyên soái không dám khinh địch, cứ đóng chặt cửa quan, phòng thủ nghiêm ngặt, rồi viết tờ biểu tấu cấp báo về kinh.

Hán đế tiếp được tờ biểu tấu của Lý nguyên soái, thì lo sợ lắm, thiết triều hỏi bá quan . Hỏi mấy lần mới có hai vị đại tướng là Trần Hy và Quách Vũ bước ra xin nhận nhiệm vụ . Hán đế phong hai người làm Tả và Hữu Tảo bác đại tướng quân, cấp cho trăm viên tùy tướng và mười vạn tinh binh, tức nhật lên đường tới Nhạn môn quan, lương thực sẽ tải đến sau.

Lý nguyên soái tiếp đón nhị vị tướng quân, bày tiệc trò chuyện rồi nói:

- Nhị vị tới đây là lão soái yên tâm . Ngày mai nhị vị phục binh ở hai bên núi, lão sẽ dẫn binh nghênh chiến rồi vờ thua chạy, nhị vị đổ quân chặn đường về của giặc, lão quay lại cùng đánh thì giặc ắt thua.

Hai người đều nói:

- Lão nguyên soái tính vậy là hay lắm.

Sáng hôm sau, Cáp Hồ đem binh tới khiêu chiến . Lý nguyên soái tư dẫn binh mở cửa quan nghênh chiến . Hai tướng quần thảo trên năm mươi hợp bất phân thắng bại, sau đó nguyên soái vờ thua chạy về hướng tây có núi non, Cáp Hồ đâu chịu bỏ qua, liền giục quân đuổi theo . Đuổi được bảy tám dặm thì chợt pháo lệnh nổ vang, quân Hán mai phục hai bên đổ ra chặn đường về . Lý nguyên soái giục ngựa quay lại mà đánh . Cáp Hồ lúng túng bị Lý nguyên soái chém một đao rơi đầu.

Trận đó Phiên binh chết gần hết.

28. Chương 28

Hôm sau Thổ Kim Hồn sai Tôn Văn tới khiêu chiến để trả thù cho Cáp Hồ . Lý nguyên soái sai Quách Vũ nghênh chiến . Hai tướng quần thảo trên ba mươi hiệp thì Quách Vũ giỏi võ thuật bí truyền là Hoa đao pháp, múa đao khiến Tôn Văn hoa cả mắt không còn biết đường chống đỡ . Cuối cùng Quách Vũ chém bửa đôi đầu Tôn Văn.

Trận đó Phiên binh lại đại bại.

Hai ngày liền, trong hai trận đầu, Phiên quốc mất hai tướng giỏi và đại bại hai lần, binh tướng nao núng, Thổ Kim Hồn phải hết lời khích lệ . Do đó hôm sau Thổ nguyên soái dẫn toàn bộ binh tướng kéo tới Nhận môn quan và sai Thạch Khánh Chân ra khiêu chiến.

Vì Thạch Khánh Chân là kẻ đã giết Bách Hoa phu nhân, nên Lý nguyên soái tah^n giục ngựa ra báo thù . Đôi bên đánh dư trăm hiệp, Lý nguyên soái thấy không thắng được bèn vờ thua giục ngựa chạy . Thạch Khánh Chân đuổi theo, thỉnh lĩnh Lý nguyên soái giương cung lấp tên, quay lại bắn một phát, tên cắm ngay yết hầu Thạch Khánh Chân . Tướng Phiên vừa ngã ngựa thì Lý nguyên soái dad~ nhanh như chớp giục ngựa tới chém lấy đầu đem về.

Anh em Thạch Long Thạch Hồ thấy cha chết thì gằm thét giục ngựa ra cản Lý nguyên soái, nhưng Quách Vũ và Trần Hy đã vội lướt tới nghênh chiến, để Lý nguyên soái chạy vào thành . Chỉ sau ít hiệp, Thạch Hồ bị Trần Hy đâm một thương trúng ngực chết liền . Thạch Long thấy em tử trận thì xúc động, chân tay luống cuống, bị Quách Vũ vung đao chém làm hai đoạn . Hai tướng Hán hô binh tàn sát Phiên binh.

Thổ nguyên soái hoảng hồn lui binh ba chục dặm, rồi sai người cấp báo về kinh đô Phiên quốc.

Phiên vương nghe tin, rụng rời tay chân, bèn hỏi các võ tướng xem ai có thể thay thế Thổ nguyên soái . Em trai Phiên vương là Ngự đệ Nhị thân vương liền bước ra xin đi, được anh phong làm Chinh Nam đại nguyên soái thay thế Thổ Kim Hồn, giáng Thổ Kim Hồn xuống làm Tham quân.

Vệ Luật bước ra nói:

- Bẩm chúa công, phải mời thêm vị .tăng lần trước mới được.

Phiên vương chợt nhớ ra, sai Nhị thân vương tới chùa Phục Long, mời vị tăng năm xưa tham chiến . Nhị thân vương tới chùa Phục Long, rồi trở về cho biết là vị tăng đã nhận lời, nói là cứ đi trước rồi sẽ tới Nhận môn quan sau . Phiên vương mừng lắm, giao toàn quyền cho ngự đệ xuất binh.

Ít ngày sau, Nhị thân vương đã tới Nhận môn quan, Thổ Kim Hồn dẫn chư tướng ra đón, và trao lại ấn tín nguyên soái . Nghỉ một đêm thì vị tăng cũng tới . Nhị thân vương mừng lắm, sáng hôm sau tự dẫn binh tới khiêu chiến.

Lý nguyên soái nghe báo có Nhị thân vương Phiên quốc lãnh ấn nguyên soái tới khiêu chiến thì cho Quách Vũ và Trần Hy ra nghênh chiến . Bên Phiên binh thì Ngô Loan và Dương Bá giục ngựa chạy ra . Bốn tướng quần thảo mấy chục hiệp bất phân thắng bại . Vị tăng thấy vậy liền lấy ra một thỏi sắt nhỏ tung lên trời

mà niệm chú, tức thì hóa thành muôn nghìn thanh sắt lớn rơi như mưa xuống . Trần Hy bị một thanh sắt rơi vỡ đầu chết tức khắc . Quách Vũ bị một thanh sắt rơi trúng vai ngã ngựa và bị Ngô Loan giục ngựa tới chém chết . Hán binh đại bại, chạy vào thành chỉ còn một nửa.

Lý nguyên soái biết Phiên binh lại có yêu pháp, liền cho đóng chặt cửa quan, gia tăng phòng thủ, rồi cấp báo về triều.

Hán đế bãi triều, đang cùng hoàng hậu chuyện trò thì hoàng môn quan đưa người của Lý nguyên soái vào nội cung báo việc khẩn cấp . Xem xong tờ biểu, Hán đế sợ hãi toát mồ hôi, nhưng hoàng hậu nói:

- Việc gì bệ hạ phải run sợ như vậy, yêu thuật thì đã có phép tiên trị được . Thiếp có phép tiên trừ yêu thuật . Xin bệ hạ cho thiếp xuất binh, trả nợ nước rửa thù nhà.

Hán đế lắc đầu:

- Hậu là bậc quốc mẫu, đâu có thể ra sa trường được.

Hoàng hậu lại nói:

- Nếu không thì bệ hạ nên ngự giá thân chinh để nức lòng tướng sĩ, thiếp sẽ đi theo trợ chiến . Ngày xưa đức Cao Tổ đánh đông phạt Bắc mới được thiên hạ, ngày nay bệ hạ không noi được gương của đấng tiên vương hay sao ?

Hán đế suy nghĩ hồi lâu rồi bằng lòng.

29. Chương 29

Lý Năng nghe tin hoàng đế ngự giá thân chinh thì về nhà xin mẹ để tình nguyện lãnh ấn tiên phong . Lúc đó Lý Năng đang giữ chức Ngự doanh chỉ huy . Vợ là Trầm Thị phu nhân bảo:

- Nếu vậy để thiếp cùng đi.

Lý Năng nói:

- Mười sáu năm nay ta luyện tập binh pháp võ nghệ, đôi chày đồng đã lão luyện, nàng còn lo gì mà phải đi theo nữa.

Nhưng Trầm thị phu nhân không nghe, nhất định đi theo cho bằng được , rồi mẹ của Lý Năng là Trương thị, tức Thiết Hoa phu nhân cũng đòi đi theo.

Hán đế cùng hoàng hậu Trại Chiêu Quân và các tướng bàn định xong xuôi thì xuất binh, cờ xí rợp trời.

Xa giá tới Nhạn môn quan, Lý nguyên soái cùng chư tướng tiếp rước trọng thể . Ba quân biết Hoàng đế ngự giá thân chinh thấy đều nức lòng chiến đấu . Hán đế cho binh tướng mở tiệc ăn uống ba ngày liền, rồi ban lời phủ dụ, khuyến khích chiến đấu . Tướng sĩ reo hò hăng hái.

Hôm sau Thỏ Kim Hồn tới khiêu chiến, mẹ con Thiết Hoa phu nhân và Lý Năng xin nghênh chiến, Lý nguyên soái dặn nên thận trọng . Thiết Hoa phu nhân ngầm cho một toán binh sĩ cấp tốc đào một hố lớn trên đường nhỏ phía tây thành . Trong khi đó Lý Năng ra giao đấu với Thỏ Kim Hồn . Sau gần trăm hiệp, Lý Năng vờ thau chạy về hướng tây, rồi vòng vào đường tắt mà chờ, Thỏ Kim Hồn giục ngựa chạy thẳng tới nơi, ngựa bị sục hố, Thỏ Kim Hồn ngã ngựa, Lý Năng hiện ra hô quân đánh giết . Thiết Hoa phu nhân cũng tới tiếp chiến . Thỏ Kim Hồn bị Hán binh xúm lại đâm chết . Còn Phiên binh chết quá nửa.

Hôm sau Nhị thân vương tức giận, sai Dương Bá đem một vạn quân tới trước Nhạn môn quan khiêu chiến . Hoàng hậu Trại Chiêu Quân đòi dẫn một vạn binh ra nghênh chiến . Hán đế” không cản được, đành phải ra đứng trên mặt thành theo dõi.

Ngô Loan thấy một nữ tướng giục ngựa chạy a, đầu đội mào phượng, thân mặc chiến bào Ngũ trảo kim long, cưỡi ngựa yên chỉ, tay cầm đại đao, dung mạo diễm lệ tuyệt trần thì quá lớn:

- Tướng đàn ông chết hết rồi sao mà để đàn bà ra trận vậy ?

Trại Chiêu Quân dựng ngược đôi mày nạt lại:

- Ta là Trại Chiêu Quân , Hán triều Chiêu dương chính cung hoàng hậu đây.

Ngô Loan cười ha hả:

- Thì ra đây là em gái của Chiêu Quân , nếu vậy thì nên theo chị, về làm quý phi Phiên Quốc có phải hơn không ?

Trại Chiêu Quân xông ngựa tới quát lớn:

- Phiên cầu chó vô lễ.

Rồi vung đao chém tới . Ngô Loan giật mình giờ thương mà đỡ . Đôi bên quần thảo trên bốn mươi hiệp, thấy khó thắng được, Trại Chiêu Quân liền dùng phép thuật làm cho cây đao của mình nặng thành nghìn cân . Ngô Loan luống cuống chống đỡ không nổi . Dương Bá thấy vậy giục ngựa chạy ra trợ chiến . Trại Chiêu Quân nóng lòng tranh thắng, liền niệm chú gọi thiên binh thần tướng xuống đánh quân Phiên tan tác . Ngô Loan sợ hãi lơ lửng chiến đấu, bị Trại Chiêu Quân chém chết . Dương Bá quay ngựa chạy nhưng Trại Chiêu Quân đã giục ngựa lướt tới chém đầu.

Hán binh tràn sang đánh giết, Phiên binh chết la liệt vô số . Bỗng từ đại doanh Phiên Binh một vị tăng thét lớn rồi chạy ra . Trại Chiêu Quân thấy vị tăng này đi chân mà không cưỡi ngựa, tay lại không cầm binh khí thì biết đó là kẻ làm yêu pháp bên Phiên binh thì quát hỏi:

- Hoà thượng kia là người tu hành sao không lo tụng kinh niệm phật, mà lại tới chiến trường phạm sát giới như vậy ?

Nhà sư nghiêng răng nói:

- Thôi đừng nhiều lời, hãy xem pháp thuật của ta đây.

Nhà sư nói xong liền ném một chiếc vòng như ý tới, Trại Chiêu Quân dùng tay gạt ra, và thấy hai tay tê buốt . Trong khi nhà sư thâu chiếc vòng thì Trại Chiêu Quân dùng phi đao phóng liên tiếp, nhưng nhà sư đưa tay lên mà trở, các ngọn phi đao rơi lả tả xuống đất . Tiếp đó, bao nhiêu thiên binh thần tướng mà Trại Chiêu Quân gọi tới, đều bị nhà sư thu vào hồ lô hết .tiếp đó nhà sư tung thiết giản lên không, biến thành trăm nghìn thanh sắt rơi xuống đầu Trại Chiêu Quân , Trại Chiêu Quân chỉ còn biết quay ngựa chạy về . Nhưng nhà sư chạy bộ đuổi theo, và chạy còn mau hơn ngựa.

Lý Quảng và Lý Năng hoảng hốt xua binh ra tiếp cứu, nhưng hai ông cháu giục ngựa chạy tới được gần Trại Chiêu Quân thì không thấy nhà sư đâu nữa mà chỉ thấy một con chim cực lớn bay vút lên trời rồi biến mất . Hai ông cháu ngạc nhiên, không hiểu sao, còn Phiên binh thì sợ hãi bỏ chạy tán loạn.

Nguyên là Cửu Thiên Huyền Nữ biết đồ đệ bị nạn, liền cưỡi mây tới cứu, tung tiên thẳng tới nhà sư mà đem lên trời trị tội.

Hai ông cháu Lý nguyên soái thừa thế xua binh đánh giết quân Phiên một trận tan tành . Hán đế thân cưỡi ngựa ra cửa quan tiếp đón hoàng hậu Trại Chiêu Quân.

30. Chương 30

Nhị thân vương sợ hãi lui binh ba chục dặm, chinh đồn hàng ngũ, cho quân sĩ ăn uống rồi bắt đi ngủ sớm để ngày mai đánh một trận phục thù . Nhưng tới quá canh hai, bỗng nghe pháo lệnh nổ rền,rồi hàng vạn Hán binh từ đâu ập tới, đi đầu là hoàng hậu Hán triều, cưỡi ngựa yên chỉ, tay cầm đại đao, thập phần đáng sợ.

Phiên binh rối loạn tan nát, Nhị thân vương hoảng hốt phóng lên ngựa chạy sang phía đông nhưng lại gặp Lý Quảng, chạy sang phía tây nhưng lại gặp Lý Năng, vội quay lại về phía bắc, quân lính ùn ùn chạy theo không còn lòng dạ nào chiến đấu.

Đêm đã khuya, Lý nguyên soái cho lệnh thâu binh . Hán đế sai bày tiệc ăn mừng cho tới sáng, quân sĩ reo hò ca hát vang trời.

Cho quân sĩ nghỉ ngơi ba ngày, Hán đế truyền Lý nguyên soái ở lại giữ Nhận môn quan, và tự mình cưỡi ngựa cùng hoàng hậu đi đầu, dẫn binh tới nước Phiên.

Quân đi như mây bay gió cuốn, ít ngày đã tới gần kinh đô Phiên quốc . Quan thủ thành hoảng sợ vào cấp báo, Phiên Vương cuồng cuồng không biết làm sao, bèn đem chém Vệ Luật, bưng đầu Vệ Luật cùng bá quan văn võ ra ngoài cổng thành quỳ xin tội, rồi rước Hán đế và hoàng hậu vào triều bày yến tiệc và cùng các quan đại thần đứng hầu tiệc.

Hán đế và hoàng hậu hả dạ lắm, chỉ tiếc là Mao Diên Thọ không còn sống nữa . Hôm sau, Phiên vương tự mặc áo tù, đi chân đất hướng dẫn Hán đế và Hoàng hậu tới cầu Bạch Dương để tế Chiêu Quân . Phiên vương cho biện lễ cực trọng hậu rồi quỳ trên cầu mà nói.

- Muôn tâu thánh thượng và nương nương, mọi sự là do gian thần Mao Diên Thọ bày ra, thần đã biết lỗi, chém đầu họ Mao rồi . Suốt mười sáu năm qua, thần cũng không dám vô lễ đụng tới ngọc thể của Chiêu Quân nương nương, xin thánh thượng và hoàng hậu nương nương tha mạng cho.

Nhìn dòng sông cuộn cuộn, Trại Chiêu Quân xót xa thù hận, muốn chém Phiên vương, nhưng từ trên đám mây ngũ sắc cao tít, Chiêu Quân hiện ra bảo:

- Thánh thượng và hiền muội ngự giá thân chinh trả thù cho thiếp là thiếp mãn nguyện lắm rồi . Mười sáu năm qua Phiên vương cư xử với thiếp rất lễ độ, vậy hãy tha cho Phiên vương.

Nói xong thì biến mất . Hán đế ứa nước mắt quỳ xuống vái theo . Trại Chiêu Quân từ lúc lớn lên chưa hề thấy mặt . chị, nay thấy được trong khoảnh khắc rồi thôi, trong lòng đau đớn lắm, cứ ôm mặt mà khóc . Hán đế phải an ủi hết lời.

Phiên vương được ân xá thì mừng lắm, rước Hán đế và hoàng hậu về triều, dọn tiệc linh đình, lại khao thưởng cho Hán binh . Sau cùng thì viết tờ biểu cam kết xưng thần mãi mãi và tiến cống đều đặn.

Hôm sau, Hán đế và Trại Chiêu Quân tới thăm mộ Lý Lăng, tế lễ một hồi, rồi đại binh kéo về nam . Đi tới một ngọn núi bỗng thấy một con đười ươi to lớn dẫn hai đứa trẻ tới bên đường, rồi bỏ chạy vào núi . Bình tướng dẫn hai đứa bé, một trai một gái tới gặp Hán đế, thì biết đó là hai con của Tô Vũ, liền cho quần áo tử tế, sai đem theo về nước.

Về tới kinh đô, Hán đế phong thưởng cho các tướng và quân sĩ hữu công, truyền cho dân gian mở hội ăn mừng trong một tháng liền . Từ đó trung nguyên lại thanh bình như xưa.

Năm sau thì hoàng hậu Trại Chiêu Quân hạ sinh một thái tử, Hán đế mừng rỡ vô cùng, làm lễ tạ Ôn trời đất và tới lăng miếu tạ Ôn các bậc tiên đế.

Thái tử càng lớn càng thông minh, được học tập văn võ toàn tài, và ít năm sau thì lên nối ngôi trời.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-su-vuong-chieu-quan>